

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

In Privs Volvmen Alphabeticvs Index Rervm Et Verborvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

IN PRIVS VOLV MEN ALPHA-
BETICVS INDEX RERVM
ET VERBORVM.

A.

Abbas & abbatissa.

Abas potest de iure Confessarium sibi eligere: non item abbatissa, lib. 1. num. 37
Abbas in suos Religiosos potestas, rationem habet iurisdictionis Ecclesiasticæ; non item Abbatissa potestas in suas moniales. libro 9 num. 116

Abfens.

Abfens nec confiteri nec absolui potest sacramentaliter, lib. 6. num. 5
Abfens potest absolui ab excommunicatione, & qua ratione, lib. 9. nu. 59. & tribus sequentibus.

Abfens potest excommunicari, ibid. num. 149

Abfolutio à peccatis primò tum secundum se. tum in ordine ad

Confessarium. Lib. 8.

Abfolutio sacramentalis, quæ est actus iudicialis, & Sacramenti penitentis forma, consistit in verbis, absoluo te à peccatis tuis: prout ab eisdem Sacramento ministrato profertur cum debita intentione, num. 1. & 2.

Illà ipsa verba in sacramenti administratione mutare non licet. Et quæ sit intentio debita cum qua profertur debent: ac quatenus sint sacramentalis forma, num. 3. & duobus sequentibus.

Quæ abfolutio sacramentalis valeat, & quæ non valeat data sub conditione, num. 6. & tribus sequentibus.

Quando iterati possit abfolutio sacramentalis super iisdem peccatis, quod quæ ea differri possit facta confessione, num. 10. & 11

Nulla est obligatio imponendi manum Penitenti dum abfolutio ei datur, num. 12. seq.

In Confessario idoneo ad dandam sacramentalem abfolutionem requiruntur qualitates explicatæ in primo libro, & quæ ipse debeat offerre, antequam illam conferat, num. 13. & quatuor sequentibus.

Modus in abfolutione à peccatis, referendus à Confessario. Quod quæis agere debeat cognoscens Penitentem suum occasiones proximas habere peccandi de cætero, num. 18. & 19

Quid etiam agere debeat cum Penitente, quem scit peccatum commisisse, negatque illud in confessione, de eo interrogatus, num. 20

Abfolutio à peccatis secundò, in ordine ad Penitentem. Lib. 8.

Nomine Penitentis quis significetur, quodque nolens penitere, abfolutionis non sit, num. 21. & 22

Extra necessitatem vigentem singuli penitentes sunt seorsim abfolutionendi. Quod quæ abfolutio à peccatis non possit dari ad reincidentiam, num. 23. & 24

Æger qui nullum contritionis signum dedit abfolutionis non est. Et sufficiens ipsum in genere dedisse signum contritionis tollendo v. g. manus aut oculos in coelum. Et quid cum fide digni attestantur paulo antequam rationis usum amitterent, dedisse signa contritionis manifesta, nu. 25. & tribus sequentibus. Documenta pro Confessario qui ægro administrat penitentem à Sacramento, num. 29

Quid agendum Confessario quando vel absoluit à peccatis non abfolutionem, vel non absoluit abfolutionem, num. 30. & tribus sequentibus.

Non redditur quis incapax abfolutionis sacramentalis ex eo, quod peccaverit spe illam obtinendi, num. 34

De abfolutione à peccatis in ordine ad penitentem religiosum, vide verbum Religiosus. *

Possitne peccator à suo complice valè abfolui, lib. 1. num. 83

Abfolutio à referuatis primò quoad potestatem dandi illam. Lib. 8.

Quis talem potestatem habeat ordinariam, quis delegatam, num. 40

Delegatio eiusdem potestatis potest à Superiore sine consensu Inferioris fieri, etiam quoad casus quos hic sibi referuauerit, num. 41. & quod eiusdem Superioris mens in casu cognoscenda, nu. 42

Quatenus peccet Superior, aut non peccet recusans facultatem abfolutionis à referuatis, num. 43. & duobus sequentibus.

Quando excusatur eadem recusatio, num. 46. & duobus sequentibus.

Facilis potius quam difficilis esse debet Superior in danda facultate abfolutionis à referuatis. Et quod non cogatur dare generalem, quæ liberum sit Penitenti, confiteri cuiuscumque velit, num. 45. & 50

Diuersitas quando facultas pro peccatis commissis, & quando pro committendis petitur, ibid. num. 51. & 52

Abfolutio à referuatis secundò quoad illius commissionem. Lib. 8.

Facultas à Papa concessa abfolutionis ab omnibus casibus referuatis, non comprehendit hæresim. Nec concessa abfolutionis ab omnibus peccatis ecclesiasticis, comprehendit irregularitatem ex delicto, nu. 53. & 54

Habens facultatem abfolutionis à casibus referuatis Papæ, habet & abfolutionis à referuatis Episcopo, num. 55. & duobus sequentibus.

Habens prædictam facultatem, eà uti potest tantum in confessione sacramentali, num. 58

Abfolutio à casibus referuatis data virtute Iubilæi valet, etiam si abfolutus non faciat omnia quæ præscribuntur in ipso Iubilæo, num. 59. & 60.

Tolli referuationem per confessionem etiam inualidam factam Superiori, qui abfolvere potuit quomodo accipiendum sit, num. 61. & duobus sequentibus.

Si concessum sit Iubilæum lucrandum in vna ex duabus hebdomadis, is qui priore hebdomada illud est lucratus, potest lapsus in casum referuatum, absolui in posteriore hebdomada, num. 64

Episcopus concedens facultatem abfolutionis à casibus sibi referuatis, non censetur concedere abfolutionis à censuris sibi referuatis, nu. 65

Is cui illam concedit, potest externos sibi de licentia proprii Sacerdotis consistentes, abfolvere à peccatis referuatis Episcopo ipsorum, num. 66

Quando Episcopus generali sua concessione audiendi confessiones, censetur concedere facultatem abfolutionis à sibi referuatis, nu. 67

Extraneus habens casum in sua diocesi referuatum, non potest ab eo absolui in aliena in qua similiter referuatum, est sine licentia Episcopi eiusdem alienæ. In qua si non sit referuatum, poterit absolui, cum ore tamen præsentandi se. Superiori sibi quidem referuatio facit cum excommunicatione, nu. 68. & duobus sequentibus.

Quis à casibus Papæ referuatis Episcopus possit abfolvere, & de potestate eius, extra illos abfolutionis alienum, num. 71. & 72

Religiosi ex privilegio quod à iure habent audiendi confessiones nequeunt abfolvere à referuatis Episcopo. Et quod Episcopus non possit plures casus referuare illis quam Patochis, num. 73. & 74

Abfolutio à referuatis 3. quoad illius executionem & executionis effectum. Lib. 8.

Superior auditus in confessione tam non referuatis, quam referuatis, tenetur ab vniuersis abfolvere, num. 75

Rarò licere potest Superior ori auditis solis referuatis, abfolvere habentem alia mortalia & quid agere debeat cum ei non vacat omnia audire, num. 76. & duobus sequentibus.

A casibus referuatis, Inferior sine Superioris licentiâ abfolvere nequit directè, nisi iusta causa urgeat, num. 79. & 80

Quando bona fides Penitentis faciat valere abfolutionem à referuatis, quæ alioquin non valeret, num. 81. & 82

Episcopi potestas abfolutionis à casibus Papæ referuatis qualis sit, nu. 84

Quando ob mortis, vel scandali graue periculum, Inferior Episcopo possit à referuatis abfolvere, num. 85. & duobus sequentibus.

Qui per inferiorem à referuatis abfolutus est ex commissione Superioris, non tenetur se huic præsentare nisi in commissione id effect inuinctum, num. 88

Quid sit agendum cum habente casum referuatum si possit Superior adiri, nu. 89

Si Superior auditus solis referuatis abfoluat, & pro cæteris remittat ad Inferiorem, probabile est de illis cum iisdem cæteris esse huic faciendam confessionem, num. 90

Post factam Superiori confessionem de peccato referuato, nihil obstat quin si de eodem confessio iteretur, simplex Sacerdos abfolutionem super eo dare possit, num. 91

Referuatio casuum potest per Superiorem tolli sine sacramentali abfolutione. Quod cum sit, non quivis Sacerdos, sed tantum ille, qui ex officio vel delegatione potuit ante referuationem potest abfolvere, num. 92. & 93

Habens potestatem abfolutionis à referuatis tantum vt delegatus, nequit abfolvere aliter, quam in confessione, num. 94

Referuatio casuum non tollitur nisi actu volente Superiore etiam si velle debeat, num. 95

Quod referuatio tollatur eo ipso, quod sacramentalis confessio sit habenti ad id sufficientem iurisdictionem siue ordinariam siue etiam delegatam, ibid. num. 96. & quatuor sequentibus.

Quando plures sunt eiusdem peccati referuationes quomodo tollantur

Iantur ac quomodo si fuerint excommunicationibus annexæ, num. 101. & 102

Tres casus, in quibus exceptionem patitur generalis facultas concessa absolventi à reſeruatīs habentur, lib. 1. num. 106

Absolutio ab excommunicatione 1. in ordine ad eum à quo dari preſt. Lib. 9.

AB excommunicatione reſeruata à iure, is poteſt abſoluere, cui reſeruata eſt, aut Superior ipſius, vel etiam alius de alterutrius commiſſione, num. 1

A iure concessa Episcopo, facultas absolventi à reſeruatīs, num. 2

Quando Inferior facultatem ſibi concessam absolventi à reſeruatīs, poſſit concedere alteri, num. 3

Cum qua reſtictione accipi debeat concessio facta generaliter, num. 4. & 5. Ac quando absolutio data illius virtute, tollat reſeruationem obſolutorum, num. 6

Virtute commiſſionis pro articulo mortis concessæ, absolui poteſt ab excommunicatione ille, qui non eſt capax abſolutionis à peccatis, num. 7. & 8

Qui poſſunt abſoluere ab excommunicatione non reſeruata à iure, num. 12. Quodque iis annumerandi ſint cum Parochi, tum etia Sacerdotes ſimplices, qui facultatem habent audiendi confeſſiones; & quatenus, num. 13. & octo ſequentibus.

Prohibito in hac re facta Religioſis ſub excommunicatione, nu. 22

Quis poſſit abſoluere ab excommunicatione ab homine, num. 23

Quod poſſit ille qui eam tulit. Quod item ipſius ſucceſſor, ibid nu. 24. & 25. Itemque eiſdem Superior, & delegatus, num. 26. & tribus ſequentibus.

Ab excommunicatione generaliter lata ab homine poteſt abſoluere, qui poteſt ab excommunicatione lata à iure, num. 30

Causa à quibus is qui excommunicationem tulit non poteſt ab ea abſoluere, num. 31. & 32. Et quando is qui de mandato Papæ excommunicationem tulit, poſſit ab ea abſoluere, num. 33

De abſolutione quam dari à quo lata eſt, nondum Sacerdos, num. 34. Et quod participans cum excommunicato ab homine, absolui poſſit tantum ab eo qui excommunicauit, vel ab ipſius Superiori, nu. 35

Absolutio ab excommunicatione 2. in ordine ad eum qui abſoluitur. Lib. 9.

Inuitus poteſt ab excommunicatione absolui & quando id liceat, ac quando talis abſolutio valeat, etiam ſi data licite, num. 36. & duobus ſequentibus.

Absens poteſt ab excommunicatione absolui per procuratorem aut literis, ac etiam abſque illiſ; itemque tale quid ignorans, num. 39. & duobus ſequentibus. Exiſte abſentem qui excommunicatus eſt rōmnatim in loco in quo demorat, num. 42

Quatenus valeat aut non valeat abſolutio ab excommunicatione obſtentata ex falſa cauſa, vel ex veritate tacita, num. 45. & duobus ſequentibus.

Absolutio ab excommunicatione per metum grauem extorta nulla eſt, num. 48

Pluribus excommunicationibus irretitus nō abſoluitur ad ſacramentalem confeſſionem ſufficienter ab vna abſque alia, num. 49. Et quomodo cognoscatur an talis ſit abſolutus ab omnibus, an ab aliquibus tantum, num. 50

Qui plurium hominum excommunicationibus irretitus eſt, à quo abſoluitur, num. 51

Absolutio ab excommunicatione ſub conditione de futuro, valida eſt ſe poteſt etiam ſi illicita, nu. 52

Quando ſine abſolutione ceſſet excommunicatio lata in aliquem donec ſatisfecerit, num. 53

Absolutio ab excommunicatione ad recidendum quid & quotuplex ſit, num. 54. A quo dari poſſit, num. 55.

Impoſſibilitas ſatisfaciendi, à recidendo excuſat eum, qui ab excommunicatione abſolutus eſt ad recidendum, niſi ſatisfecerit, num. 56

Absolutio ab excommunicatione 3. quoad ea que obſeruari debent ut legitime collata cenſetur. Lib. 9.

Vramentum exigendum, num. 57. Quæ ſint virtute illius præcipienda, nu. 58. A quibus ſit & ob quæ crimina exigendum, nu. 59. & 60.

Causa in quibus non exigitur, num. 61

Non eſt de ſubſtantia abſolutionis ab excommunicatione, num. 62

Quando valeat vel non valeat abſolutio ab excommunicatione à delegato data omiſſo iuramento ipſo, num. 63

Absolutionem ab excommunicatione, debet ſatisfactio ſi poſſit reipſa præcedere, ſi offeſa ſit manifeſta, num. 64

Si non poſſit, dari debet cautio, 65. Quam non implens, non recidit eo ipſo in excommunicationem, num. 66

Quando offeſa eſt dubia, ſufficit cautio, num. 67

Ampliaciones & reſtictiones cum quibus intelligendum eſt, reipſa præmitti debere ſatisfactionem, quando offeſa eſt manifeſta, num. 69 & 70.

An ob ſatisfactionem non præmiſſam abſolutio ab excommunicatione ſit inualida, nu. 71. & 72

Ceremoniæ ſeruandæ in dando abſolutione ab excommunicatione, num. 73. & duobus ſequentibus. Quodque illis omiſſis abſolutio iſta valere poſſit, num. 76. Et cauſæ aliquot ob quas omitti poſſunt, num. 77

Nulla eſt determinata vel borum forma eiſdem abſolutionis, & quæ ſit viſitata, num. 78. & 79.

In eadem abſolutione ſeruandum, quando irretitus eſt quis pluribus

excommunicationibus, num. 70

Mandata danda abſoluto ab excommunicatione ſunt à reſapſu cauere, & penam aliquam ſubire, ſequè Superiori præſentare, num. 81. & 82

Facienda eſt denunciatio collatæ abſolutionis ab excommunicatione, nu. 83

Absolutio ab excommunicatione quando & quomodo danda ad cauſelam, num. 84.

Non exigit ea quæ requiruntur, quando talis abſolutio datur abſolutorē: niſi quod interdum expedit exactionem iuramenti illi præmitti, num. 87. & tribus ſequentibus.

Excommunicatio per obliuionem tacita in confeſſione quando tollatur per abſolutionem quæ in hac datur, num. 89

De abſolutione data cum neſcitur, An incurſa fuerit excommunicatione, num. 90 & duobus ſequentibus.

Non ſufficere cautionem, aut promiſſionem fieri pro ſatisfactione, cum quis abſoluitur virtute poteſtatis abſolventis ab omnibus, cenſuris concessis in iubilæis, aliſive Bullis Summorum Pontificū, quomodo intelligi debeat, num. 93

Dubitans de aliqua excommunicatione vtrum in eam incurrit, tenetur abſolutionem petere, num. 93

Acedia.

Aduerſus acediam inculcanda Penitentia, lib. 7. num. 62

Adulter & adultera. Lib. 10.

ADultera non tenetur manifeſtare ſuum peccatum, ſi alter impeditur ne ſpurius ſuccedat in hereditate, aut ſi talis manifeſtatio nihil ſit proſuturā, nu. 274

In caſu quo ſpurius tenetur matri credere, debet filijs legitimis hereditatem eedere, niſi legitime præſcripſerit, num. 275

Adultera tenetur crimen ſuum detegere, cum detrimentum famæ ipſius inde ſecuturum, non multum excedit illud, quod filij legitimi alioqui patiantur, num. 276. Cui damno ſi obuiare nequit in totum, debet ex parte qua poteſt, nu. 277

Adulter pariter cum adultera tenetur ad reſtitutionem, qua idiplum damnum reſarciatur, num. 278

Facienda eſt reſtitutio hoſpitalis in quo ſpurius exponitur: quodque de adultera dicitur, dicendum eſt pari ratione de ea, quæ alienum foetum ſuppoſuit, num. 279

Advocatus.

Advocati obligatio reſarciendi damnum quod cliens paſſus eſt culpa ipſius, lib. 10. num. 98

De quibus idem interrogandus ſit in confeſſione, libro 2. num. 38. & 39

Amor ſui.

Amor ſui initium eſt peccati, lib. 11. num. 64. Triplex affectus illicitus ex eo proueniens, nu. 65

Appetitus ſentientis.

Appetitus ſentientis & voluntas mouent ſe mutuo idque differenter, lib. 11. num. 66

Concupiſcentia appetitus ſentientis, in actu voluntatis quandoque auget liberum, quandoque minuit, quandoque tollit omnino, ibid num. 67

Quandoque pariter auget peccatum, quandoque minuit & quandoque tollit omnino, num. 68. & ſequent.

Approbatio Confessariorum. Lib. 1.

Approbatio Confessariorum diuerſa eſt à iurid. in foro interno, nu. 168. Et decretum Concilij Tridentini de eadem, nu. 169

Quodque ea ſit actus, iurisdictionis non ordinis Episcopalis, & qui eam dare valeant, nu. 180. & quinque ſequentibus.

Quatenus in confeſſione peccetur ob illius defectum: cum quo confeſſio etiam facta bona fide, eſt inualida, numer. 170. 171. 172

Ea obtineri poteſt Episcopi ratiſhabitione de præſenti & neceſſaria eſt vt alijs, ſic & Religioſis habentibus privilegium à Papa ad audiendas confeſſiones ſecularium: niſi aliud Papa ipſe ſtatuero. Itemque habentibus publicum ſufficientis ſcientiæ teſtimonium, num. 173. & quinque ſequentibus.

A quo approbatum eligere debeat habens à Papa eligendi facultatem & quando poſſit Episcopus alienum approbare pro ſua diœceſi, num. 186. & 187

ſimpliciter approbatus à proprio Episcopo, aut adeptus parochiale beneficium quamdiu illud retinet, idoneus eſt audiendis vbi que confeſſionibus, ſi reliqua adſint. Et quid in hac materia nomine parochialis beneficii ſignificetur, num. 188. & tribus ſequent.

Approbatio non obtinetur eo ipſo, quod illa iniuſſe negetur, ibid. num. 192. 193. 194

Peccat eam negantes ſine cauſa. Et quod ea in Religioſis, tollat onus alias præſentandi ſe Episcopo, num. 195. 196

Notanda ad iudicandum qua tenus approbatio valeat aut non valeat, num. 197. & quinque ſequentibus.

Archiepiscopus.

Archiepiscopus non poteſt abſoluere excommunicatum à Suffraganeo ſuo, niſi ſit appellatum ad ipſum, lib. 9. num. 28

Archiepiscopus quam iurisdictionem habeat in ſubditos ſuorum Suffraganeorum, lib. 1. num. 34

Articulus aut periculum mortis.

In articulo mortis neceſſitas dat omnibus Sacerdotibus iurisdictionem ad abſoluum in quouis caſu, & quis ſit articulus mortis, lib. 1. num. 58. & tribus ſequentibus, lib. 8. num. 83. & lib. 9. num. 9. & 10

Quando

Quando in eodem articulo ab inferiori absolutus a casu reservato, debeat se presentare Superiori, lib. 1. num. 62. libr. 9. nu. 11

Attentio requisita in oratione, v. bona fide, num. 82. Qualem esse oportet, num. 83. Triplex esse potest orantis vocaliter, num. 84. Quando & qualiter peccator in oratione illius defectu, num. 85. Attentionis interruptio impediens orationis fructum, num. 87. Quando ea contingat tacita, num. 88. Quare actio sic cum qua facere nequit, numer. 89. Quando censendum ut mutatum propositum attendendi, num. 90. Quando ex tacita interruptione attentionis contingat mortaliter peccare in oratione, num. 91

Attitio, Lib. 5. Tritio in confiteantur defectus conditionum necessarium ad veram contritionem, num. 68. & qua sint ex conditiones, nu. 69. Constituta ex defectu voluntatis, non sufficit cum sacramento ad peccatorum remissionem, num. 70

De ea que ex eo deficit, quod non sit expressio de peccato tanquam offensam Dei: sed de aliquo in eodem proprio. Quando cum sacramento sufficit ad remissionem peccatorum, aut alias vtilis sit animae, num. 71. & duobus sequentibus. Dubium an ut sufficit, fundari debeat in Christi fide, num. 74. De ea que deficit in eo, quod non sit summa, quatenus possit cum sacramento sufficere ad remissionem peccatorum, numero 75. Ea que deficit in spe ventura a Deo consequenda, non valet cum sacramento ad remissionem peccatorum, num. 76. Necesse ea que est sine firmo proposito emendationis, num. 77. & 78. atque adeo sine firmo proposito confitendi & satisfaciendi, nu. 79

Auarius, Lib. 7. Aduersus auaritia remedia, lib. 7. num. 64. Auaritia aduersus elemosynas, lib. 4

Bona fides. Penitentis quando supplet defectum iurisdictionis ex parte Confessoris, faciatque vt absolutio sacramentalis sit valida, que alioqui non esset, lib. 8. num. 81. & 82. Bonae fidei possessor rei iniuste acceptae, si haec apud ipsum peccat, restitueret tantum id in quo factus est locupletior, lib. 10. nu. 35. De vendente bona fide rem iniuste acceptam, & de comedente ex ea bona fide, ibid. nu. 36. & 37. Bonae fidei possessor, rei iniuste acceptae fructus apud ipsum extantes tenetur restituere. Si autem nulli extant, etiam culpa sua, nihil ideo restituere tenetur, num. 38. & 39. seq.

Varietas bonorum anime & obligatio ad restitutionem damni dati in bonis eius generis, siue naturalibus siue supernaturalibus, num. 302. & 303.

Modi quibus potest quis laedi in bonis supernaturalibus, num. 304. & quod talis laesio peccatum sit graue, nu. 305. Interdum licet a bono spiritali renouare, vt ab ingressu religionis, num. 306

Obligatio nocentis proximo in bonis spiritalibus, num. 307. & 308. Obligatio illius qui retraxit aliquem a religione, num. 309. & seq. Boni operandi siue in ordine ad Deum, siue in ordine ad societatem, siue ad proximum adiumenta habet libr. 2. num. 192. & tribus sequentibus.

Bonorum vtilium appetitus vel contemptus de se nec bonus est nec malus, num. 22. Bonorum honorariorum appetitus potest ex tribus finibus bonitatem accipere, num. 23. Item appetitus inde malus est, vnde vanus, quod contingit tripliciter, num. 24.

Quid iudicandum sit de appetitu bonorum pecuniariorum, & contemptu honorariorum, num. 25. Quomodo licite deuri specimen agilitatis, eruditionis, & similia, intentione consequendi primum honorarium aut pecuniarium, num. 31.

Casus in quibus appetitus bonorum vtilium est peccatum mortale, num. 34. De excommunicata lata in usurpantes bona Ecclesie, vide verbum Bullae Coena nono. *

Bona incerta, Lib. 10. Bona quorum Dominus ignoratur quidem, non tamen omnino, non sunt restituenda alij quam ipsi, num. 194. Casus Domini facta diligenti inquisitione, si non potuit inueniri ac bona que ei restituenda erant pauperibus data sunt: ipseque postea appareat, non est faciendum alia restitutio, num. 195.

Restitutio incertorum, cum dominus omnino ignotus est, de iure factam possit, debet fieri pauperibus, num. 196. Qui in ea re censentur pauperum nomine, num. 197. Non meliores sed egentiores sunt in eadem re preferendi, nu. 198. Quatenus quid aliquid restituere tenetur potest tanquam pauper ex illo subuenire sua egetati, num. 199.

Casus in quibus potest Episcopus sibi usurpare munus distribuendi talia bona, nu. 200. Condiciones requisitae vt licita sit compositio, que super iisdem bonis fit auctoritate Papae, num. 201.

Ea ipsa bona retinens ad subueniendum suae necessitati cum indigens est tantum ad tempus, non liberatur ab obligatione restituendi, num. 202.

Cui facienda sit restitutio rei que scitur quidem deberi vni ex pluribus, sed cui eorum sciri non potest, nu. 203. & 204. Cuiusdem cum damnum illarum est communitati, aut miuratum pluribus, num. 205.

Restituti obnoxia non sunt: tam bona, que nullius vnquam fuerunt: aut licet fuerint, nulla tamen memoria eius extat: nisi consuetudo alicubi sit in contrarium, num. 206. & 207. Tum ea, quae domini habent pro derelictis, num. 208. De quorum numero non censentur esse a nauigantibus occasione tempestatis abiecta, nu. 209.

Inuenta vtrum retineri possint an debeant dari pauperibus, num. 210. & 211. Quod dicitur de inuentis, eodem est pari ratione de debitis ex licito contractu, quae nequeunt restitui creditoribus, nu. 212.

Bulla Coena Domini primo, quoad se, Lib. 9. Modus peculiaris quo cessat illius obligatio, & obseruationes de casibus qui in eiusdem inuouatione interdum aut detrahuntur, aut adduntur, num. 227. & duob. sequent.

Excommunicationes in ea ipsa bulla positae, nec proprie sunt a iure, nec ab homine, num. 230. Tripartita est eadem bulla, tribusque de causis instituta est, nu. 231. 232.

Bulla Coena secundo, quoad primam excommunicationem latam in hereticos & eorum credentes, receptatores, fautores libros ipsorum legentes, tenentes, vel imprimentes, ac in schismaticos, Lib. 9. In quas personas talis excommunicatio feratur, nu. 233. Requisite vt quae in eam tanquam hereticus incurrat, num. 234. & septem sequentibus, a Confessario expendenda scilicet.

Quis in eam incurrat tanquam credens hereticorum, nu. 242. & 243. Quis tanquam receptor hereticorum, num. 244. & 245. Quis tanquam fautor hereticorum, num. 246. & 247. Qui tanquam defensores hereticorum, num. 248. & seq.

In legentes libros hereticorum duplex excommunicatio, & quae requiratur ad quamque earum incurram, num. 249. Quae ab hereticis edicti legi permittitur, num. 250.

Quando audiendo legi librum hereticum incurrat excommunicatio, num. 251. Neque memoriter recitando accepta ex libris hereticorum, neque ea legendo citata in libris Catholicorum, incurritur excommunicatio, num. 252. & 253.

Ab excommunicatione excusant in tali lectione, tum ignorantia & materia paruitas, tum etiam licentia legitima: quam quis dare possit, num. 254. & 255.

Remittentes vel imprimentes aut defendentes libros hereticorum, quomodo in hanc excommunicationem incurrant, nu. 256. & 257. Quis tanquam Schismaticus in eadem excommunicationem incurrat, docetur ea proponendo ex quibus intelligitur quis se proprie Schismaticus, nu. 258. & tribus seq.

Bulla Coena tertio, quoad secundam & duas sequentes excommunicationes, Lib. 9. Peccata ob quae & persona in quas ea excommunicationes feruntur, num. 262. Qui incurrant secundam latam in appellantes a sententia Papae ad futurum Concilium, num. 263. Qui significentur nomine Piratarum in quos tertia sequens excommunicatio feratur, nu. 264.

Eo nomine comprehenditur is qui animo nocendi ingressus est mare, etiam si forte non nocearitem que is qui simul nauigantibus nocet, num. 265.

Quid de eo qui illo animo praedatur in terra, vel in flumine, num. 266. Qui rem de eo qui bona fidelium praedatur in nauis infidelium: vel bona infidelium praedatur in nauis fidelium, nu. 267.

Notanda circa quartam excommunicationem latam in surripientes bona Christianorum nauis agorum, num. 268. An eam incurrant qui talia capiunt animo restituendi sed non restitunt statim, num. 269.

An item qui bona fidelium ex nauibus infidelium, vel horum ex nauibus fidelium eiecit surripunt, nu. 270. An etiam qui accipiunt ex nauibus a nautis proiecta ob tempestatem, num. 271.

An demum qui accipiunt reperta in nauibus quas nauis deseruerunt metu submersiois, aut que sunt actu submersae, nu. 272.

Quando ab istiusmodi excommunicatione excusetur accipiens proiecta bona, nu. 273. Bulla Coena quarto quoad quintam & duas sequentes excommunicationes, Lib. 9.

Causa ob quam, & persona, in quas fertur quinta excommunicatio innodans imponentes vel argentes pedagia aut gabellas, num. 274.

Communitates quomodo subiiciuntur eidem excommunicationi: & qui gabellarum exactores in eadem incurrant, nu. 275. & 276. Quid sint pedagia & gabella: & cum varia sint onerum publicorum genera ad quod ea pertineant, eod. lib. num. 277. & duobus sequentibus.

Vfus collectarum seu talliarum, num. 280. Eas imponendo nouas sine legitima potestate excommunicatio haec incurritur, num. 284. & 285.

Noua pedagia imponendi potestatem habent vt Imperator sic & caeteri Principes qui sibi iura Imperialia praescripserunt, nu. 281. & 282. Potestas eiusmodi quae ratione acquiritur consuetudine, num. 283.

Causa ob quam, & personae quibus imponitur sexta excommunicatio in nodas falsificantem literas Apostolicas, nu. 286. & quis dicitur falsare literas Apostolicas, Harumque varietas, num. 287

Ampliationes & restrictiones eiusdem excommunicationis, nu. 288. & 289

Quod ea ipsa incurrat ob literas Apostolicas subreptitum aut obreptitum impetratas, & quomodo ob mutationem in eis factam, nu. 290. & 291. & sequentibus.

Causa ob quam & personae quibus incurritur septima excommunicatio, innodans ferentes arma infidelibus, num. 292

Non incurrit iuantes hos in bello iusto, num. 293

In clausula verborum qua fertur proposita excommunicatio: quae comprehendatur nomine equorum, num. 294

Quae nomine armorum, num. 295. Quae nomine ferri, & cuiuscunque metalli, nu. 296. Quae nomine lignaminum & funium, num. 297

Quaeritur quomodo ferentes aut transmittentes arma ad infideles eadem excommunicatione innodentur, nu. 298. & quatenus metus in eo excuset, num. 299

Quando Saracenos in suis nauibus transportantes in illam incurrant, num. 300

Duo casus in quibus excusatio est a tali excommunicatione, nu. 301

Quid tenendum sit de vendentibus arma infidelibus degentibus in terra Christianorum. Itemque de reddentibus infideles certiores de rebus Christianorum, num. 302. & 304

Conditio notanda rerum quae infidelibus deferuntur, eod. lib. nu. 303

Bulla Coena 5. quoad octauam, & duas sequentes excommunicationes. Lib. 9.

Causae ob quas & personae in quas feruntur excommunicatio 8. innodans impediens eos qui ad Romanam curiam victualia conuehant: 9. innodans laedentes eos, qui ad Romanam curiam recurrunt: 10. innodans eos qui laedunt Romipetas, num. 305

In octauam incurritur, qui impediunt ad Romanam curiam deferri quaecunque necessaria ad vitae sustentationem: nisi iusta causa aut bona fides excuset, num. 306

Limitationes cum quibus id accipiendum est, nu. 307. De personis ob quarum vexationem incurritur nona excommunicatio, nu. 308

Sufficit vt tales sciantur ire vel redire aut commorari apud Sedem Apostolicam, num. 309

Eos vexans ob crimina in terra suae iurisdictionis commissa, non incurrit in talem excommunicationem, num. 310

Quis dicitur Romipeta: quae requirantur, quaeque non sufficiant vt laedendo ipsum decima excommunicatio incurratur, nu. 311

Bulla Coena sexto, quoad undecimam & duodecimam excommunicationem. Lib. 9.

Causae ob quas, & personae in quas feruntur excommunicationes, vndecima innodans nocentes Cardinalibus vel Episcopis, & duodecima innodans laedentes eos, qui pro suis negotijs ad Romanam curiam recurrunt, num. 312

In clausula qua fertur vndecimus, quomodo accipiendum sit nomen Episcopi: & quae electio Episcopi inducat eandem excommunicationem, num. 313

Nonnulla in eadem item clausula quomodo sint accipienda: illiusque comparatio cum nonnullis canonibus, num. 314

Requisita ad incurrandam excommunicationem duodecimam, nu. 315

Declaratio aliquot verborum clausulae, per quam eadem fertur, num. 316. & duobus sequentibus.

An tali excommunicationi sit locus cum negotiorum in Romana curia profectio est iniusta, num. 319

Bulla Coena 7. quoad excommunicationes decimam tertiam & decimam quartam.

Causae ob quas, & personae in quas fertur excommunicatio decimam tertiam innodans eos qui a grauiamine vel futura executione literarum Apostolicarum appellat ad laicam potestatem, num. 320

Friuola appellatio quae causam dedit tali excommunicationi, nu. 321

In quam quomodo incurrant prohibentes memoratam executionem fieri sine Principis sui beneplacito, nu. 322. & 323

Recusans obedire literis Apostolicis si id faciat, eo quod non habeatur beneplacitum Principis excusatur a tali excommunicatione. Et extra illum casum, quo modo in eam incurrat, nu. 325. & 325

Consensus Magistratus aut Principis pro executione literarum Apostolicarum, vel earum examen, quando fit sine incursione propositae excommunicationis, num. 326

De excusatione ab ea ipsa excommunicatione ob meritum Principum, num. 327

Observanda de prohibitione, impedimento, & maxime ob quae imposita est eadem excommunicatio, nu. 328

Personae quibus emanare debent literae quae in clausula propositae excommunicationis dicuntur Apostolicae, num. 329

Inter eas non numerantur Supplicationes Apostolicae: nec literae penitentiarie nec literae Congregationis Cardinalium pro difficultatibus circa Concilium Tridentinum, num. 330. & 331

Quaedam notanda circa verba memoratae clausulae, nu. 332

Actiones ob quas, & personae in quas fertur excommunicatio Decima quarta innodans eos qui causas spirituales aut annexas auocant a Iudicibus Ecclesiasticis, num. 333

De clausula verborum qua fertur eadem excommunicatio: & de cap. Quoniam, De immunitate Eccles. in 6. vbi eadem quoque fertur, num. 334

Requiritur auctoritate publica agi, ad illam incurrandam, num. 335

Triplex praetextus quo aliqui se in hac re regunt. Et an satis sit vnum

ex illis interuenire ad incurrandam, num. 336

De praetextu prohibenda violentia, num. 337

De praetextu appellationis in tempore & forma interpositae, num. 338

De praetextu defendendi habentem in beneficio Ecclesiastico titulum coloratum, num. 339. & 340

Abus est quod iudices Ecclesiastici a laicis cogantur ad se mittere processus originales. Et cum laicis non liceat se intromittere in causis spiritualibus quid illi agere debeant si in eisdem causis vixerent subditi ipsorum, num. 141. & 142

Quomodo praetextus supplicandi Papae excuset ab ea de qua agimus quarta excommunicatione, num. 143. & 144

Collatio Cap. Quoniam de immunit. Eccles. in sexto cum illa Bullae Coena Dominica clausula. Et notanda circa Cap. vnicum de ijs quae vi in sexto, num. 345. & 346

Bulla Coena 8. quoad excommunicationes decimam quintam & decimam sextam. Lib. 9.

Causae ob quas, & personae in quas fertur excommunicatio decimam quintam innodans Iudices seculares qui personas Ecclesiasticas ad sua tribunalia trahunt, aut libertatem Ecclesiasticam tollunt, aut in aliquo laedunt, num. 348

Statuta de eadem re, antiquo iure: quodque istiusmodi excommunicationi obnoxij sint etiam Ecclesiastici, num. 349. & 350

Casus in quibus Ecclesiastici trahi possunt ad tribunal Iudicum secularium, nu. 351. & 352

Quando incurratur eadem excommunicatio, Clerico se vitro subiciente Iudici laico, num. 356

Quando per violationem libertatis Ecclesiasticae, ibid. a num. 357. & 365. Vide verbum Libertas ecclesiastica.

Actiones ob quas, & personae in quas fertur excommunicatio decimam sextam innodans impediens vsum iurisdictionis ecclesiasticae, & eo nomine recurrentes ad forum seculare, num. 366

An ea incurratur impediendo vsum iurisdictionis delegatae, num. 368

Causae inter ecclesiasticas, quas impediendo proposita excommunicatio incurritur. Et ratio eas distinguendi a causis fori mixti. ibid. num. 378

Quaedam notanda de actionibus ob quas memorata excommunicatio imponitur, num. 369

Alia notanda circa excommunicationem latam in cap. Quicumque De sentent. excommunic. in sexto, num. 370. & seq.

Bulla Coena quoad 9. excommunicationes ceteras eiusdem Bullae, lib. 9.

Actiones ob quas, & personae in quas feruntur excommunicationes 17. innodans usurpantes Sedes Apostolicae & quarumcumque Ecclesiarum iurisdictiones, vel fructus, aut etiam sequentes: & 18. aduersus imponentes decimas & alia onera personis ecclesiasticis, Ecclesiis, monasterijs, num. 371

Earum prior tam ad ecclesiasticos Iudices, quam ad laicos extenditur: & quae eadem requiratur, quaeque Concil. Trident. de ea ipsa tradat, num. 372. & 373

Ob quam sequestrationem eadem incurratur, num. 374

De materia excommunicationis 18. variis iuris constitutionibus, nu. 375

Excusationes ab eadem excommunicatione, num. 376. & 378

Non tantum bona quae percipiuntur ex beneficiis ecclesiasticis, sed etiam alia Clericorum propria, etiam patrimonialia, protegentur tali censura, nu. 377. & 378

Quid tenendum sit in hac re quoad bona laicorum, quae ad Ecclesiam deuenerunt, num. 380

Factum propter quod in hac materia, licet non incurratur proposita excommunicatio, incurratur tamen alia, nu. 381

Quando Ecclesiasticus pro solutione onerum ad quae tenetur possit aut non possit conueniri a Iudice laico, num. 382

* Crimina ob quae & personae in quas fertur excommunicatio 19. innodans Iudices & ceteros iustitiae ministros, qui se intromittunt in causis criminalibus contra Ecclesiasticas personas, lib. 9. num. 383

Quid sit causa criminalis, quid processus, & quatenus hoc liceat possit laico aduersus Clericum, ibid. num. 384

Personae ad quas eadem excommunicatio extenditur, & casus in quibus excusatur ab ea datur, num. 385

Ob quam causam, & in quas personas fertur excommunicatio vltima innodans occupantes terras Romanae ecclesiae & in illis supremam iurisdictionem usurpantes, num. 386

Et quae excusatio ab ea esse possit, num. 387

Explicatio difficultatis de inuadentibus terras Papae sine animo eas sibi usurpandi & retinendi, num. 388

De aharum bullarum seu constitutionum Papalium promulgatione requisita ad earum obligationem, vide verbum Lex humanae primus.

C

Cardinalis.

Cardinalis potestatem habet eligendi sibi Confessarium & talem dandi ijs qui sunt de ipsius familia, libro 1. num. 31

Cardinalem laedentes incurrit in excommunic. lib. 9. num. 316

Casus referuati. Lib. 1.

Casuum referuatio vnde habeat originem, & in quo consistat: quodque sit strictè interpretanda, num. 123. 124

Qui casus seu peccata possint aut non possint referuari, nu. 125. & tribus sequentibus.

De ijs qui Papae referuantur, num. 129. & quatuor sequentibus.

Quidam referuantur Episcopo de iure particulari, & quidam de iure communi, num. 134

Qui sine

Qui sint posterioris generis, habentes censuram annexam, num. 135
 Qui non habentes censuram annexam, num. 136
 Quando & quatenus possit inferior absolueret a casibus Papae referentibus, num. 63. & 135
 Casus in quibus Clerici perdunt privilegium fori, libro 9. sub finem. *Causa damni. Lib. 10.*

Qui est causa damni efficax, non item qui inefficax, tenetur ad restitutionem, num. 102
 Quando excusetur a restitutione, furi accepturo rem maiorem, suadet ut accipiat minorem, num. 103
 Quando item is qui volens damnum impedire, causam ei dedit, num. 104
 Quando preterea is qui dedit suffragium iniustum, aut omisit dare iustum, num. 105
 Ad quam restitutionem teneatur qui furi volenti accipere 50. suadet capere centum, num. 106
 Ad quam preterea is qui causa fuit, ut damnum datum sit citius, quam esset alioqui dandum, num. 107
 Quando damni iustitiam suadet, si satisfactionem suam reuocet antequam illud detur, excusetur a restitutione: non item si post damnum datum, num. 108
 Duo modi quibus contingit aliquem sua causalitate attingere effectum damnosum, nec esse causam eius sine qua non, num. 109
 Obligatio ad restitutionem non impeditur ex eo, quod idem damnum alius intulisset, num. 110
 Ad restitutionem tenetur is qui in actionem damnosam inuixit, quantumvis non fuerit causa illius sine qua non; & ratio cognoscendi quando quis fuerit damni causa sine qua non, num. 111 & 112
 Causa damni alia principalis, & physica, & alia secundaria, & moralis: & quando is qui causa est principalis tenetur, & quando non tenetur ad restitutionem, num. 113 & 114
 Quae sit obligatio ad restitutionem, quando plures ad damnum inferendum concurrunt, siue dependenter aliab alijs, num. 115 & 116
 Quis sit tenendum cum plures cause principales, ac physice concurrunt ad eundem effectum damnosum, vna post aliam, num. 117
 Quando is qui causa est tantum secundaria & moralis, tenetur ad restitutionem in solidum, num. 118
 Et quoniam obligatio sit ad restitutionem, quando plures sunt damni causa moralis, num. 119
 Ad restitutionem contribuere tenentur omnes qui concurrunt ad damnum inferendum, etiam si dubietur quis eorum illud intulerit, num. 120
 De causa forens annexam habente excommunicationem, vide verbum Bulla Coenae 7. * & Bulla Coenae 8. ac Bulla Coenae 9. *
Christus. Lib. 2.

Christi merita, qua ratione fiant nobis propria, num. 152
 Cum Christo coniunctio animae tum per fidem, num. 162. tum per spem quodque de fidendum sit de nobis, & in Christo fidendum num. 163. & 164. tum demum per charitatem coniuncta abnegatione sui cum dilectione Christi, num. 165. & duobus sequentibus.
 Proponendi Christum ante conspectum nostrum necessitas ad tenendam viam salutis; & modus quo id fieri debet: & adiumenta tum remota ad id faciendum, tum propinqua, num. 168. & duobus sequentibus.
 De praecipuo, quod est charitatis, quomodo foueatur, num. 172. & duobus sequentibus.
 De necessitate humiliationis nostrae coram Christo, vide in verbo Humilitas. *
 Propter Christum aduersa patiendi necessitas ad tenendam viam salutis; & quae sint ad id adiumenta, num. 179
 Quae consideranda sint ad patienter ferenda quae nobis inferuntur ab alijs, num. 180
 Eorum etiam quae ipsi nobis insignimus, quis modus esse debeat, num. 181
Circumstantia humani actus primo generaliter. Lib. 14.

Vnde circumstantiae nomen translatum sit ad disciplinam moralem, num. 7
 Eo nomine significantur accidentia moralia actus humani, non item naturalia, num. 8
 Quod & quae sint circumstantiae, num. 9
 Notanda ad iudicandum de peccatis, ex illis, num. 10
 Explicatio nominum quibus singulae solent indicari, num. 11
 Moraliter effectus circumstantiae circa actum humanum, ibid. num. 12
 Circumstantia peccatum auget, vel minuit, nonnunquam in infinitum, nonnunquam in finitum, num. 13. & 14
 Circumstantia ex qua augetur, vel minuitur liberum, augetur vel minuitur peccatum, num. 15
 Circumstantia dissimulata rectae rationi, primam malitiam tribuit aetui cui accedit, aut illam auget, num. 16
 Quando circumstantia auget peccatum mutando speciem, & quando intra eandem tantum speciem, num. 17
 Ratio cognoscendi quae circumstantia mutet speciem, & quae non mutet, num. 18
 Qua ratione peccatum minuitur ex circumstantia, num. 19
 Actus humanus ex aliqua circumstantia malus, nulla aliarum circumstantiarum superadditione fit bonus, num. 20
Circumstantia actus humani secundo particulariter. Lib. 14.

Dvo casus in quibus ex circumstantia agentis, peccatum aggravatur mortaliter mutando speciem, num. 21. & sex sequentibus.
 De casu scandali vide verbum Scandalum.
 Intra eandem speciem aggravatur peccatum ex agentis dignitate, scientia, conscientia, & aetate, num. 28. & duobus sequentibus.
 Aggravatur ex sanctitate, quomodo accipi debeat, num. 31. Et quod ex

authoritate aggravetur, num. 33
 Quae spectant ad circumstantiam effectus, vide in verbo nocuumentum
 Quae ad circumstantiam loci spectant, vide in verbo Locus sacrus.
 Aggravatio peccati ex circumstantia loci publici, num. 45
 Quo modo peccatum augetur ex circumstantia auxiliij, num. 46
 Circumstantia mali finis auget peccatum mutando speciem: & quomodo circumstantia boni finis illud minuat, num. 47. & 48
 Ad circumstantiam finis rededitur peccati aggravatio per effectum inordinatum quo perpetratur, num. 49
 Ex circumstantia modi peccatum aggravatur: tum intentione voluntatis peccandi, num. 50. tum continuatione peccati, num. 51. tum illius iteratione, num. 52
 Circumstantia temporis quatenus aggravat peccatum, num. 56. & octo sequentibus. vide verbum Tempus sacrum.
 De circumstantia in ordine ad sacramentalem confessionem, vide verbum Confessio 5.

Columbaria & Columba. Lib. 10.
Tres condiciones requiritur columbaria sine licita, num. 77. Ratio qua docetur esse licita, cum solutione contrariarum, num. 78. & 79
 Columbas occidentes quando ad restitutionem teneantur, & quando non teneantur, num. 80

Commissio.
 Quando iurisdicatio in foro interno censetur acquiri per commissionem, lib. 1. num. 55. Eam institutus Parochus potest committere ante susceperit sacerdotium, ibid. num. 56.
 Eiusmodi commissio facta ab excommunicato non tolerato, vel intraso vel priuato Pastoralis titulo nulla est, eod. lib. num. 57
 De commissione absoluedi a casibus referuatis facta a Papa, vel ab Episcopo, vide verbum Absolutio a referuatis 2.
 Commissio generalis ad absoluedum ab omnibus excommunicationibus referuatis, non includit eam quam ille qui committit negaturus esset in specie, lib. 9. num. 4. Virtute talis commissionis data ab omni excommunicatione absolutio, tollit reservationem obliuam in confessione, ibid. num. 6
 Commissio absoluedi ab omnibus peccatis & censuris pro articulo mortis, eod. lib. num. 7. & duobus sequentibus.

Compensatio. Lib. 10.
Compensatio excusans a restitutione, quas condiciones requirat ut censetur licita, num. 258
 Quando is qui se solutorum intravit possit compensatione vti, aut non possit, num. 290

Complex.
 Casus in quibus licet complicem reuelare in confessione, lib. 6. num. 60
 Interrogare Penitentem de complicibus, quatenus sit Confessor licitus, lib. 3. num. 69. & duobus sequentibus. Vide verbum Signillum sacramentale 3. *

Compositio. Lib. 10.
Conditiones requiritur ut licita sit compositio quae super bonis incertis fit auctoritate Papa, num. 201
 Compositio liberans ab obligatione restituendi, num. 257
Confessio sacramentalis, primo quoad illius naturam & necessitatem. Lib. 6.

Definitio confessionis sacramentalis, lib. 6. Ex qua inferitur, quod sacramentalis confessio non fit, tum facta in foro externo, tum etiam in interno si sit hypothetica, aut excusatoria vel iactantia, aut nuda narratio, num. 1. & tribus sequentibus.
 Confessio facta absenti non sufficit ad absolutionem: Nec sacramentalis est facta Sacerdoti non habenti iurisdictionem: aut facta in alium finem quam obinendi absolutionem sacramentalem, num. 5. & duobus sequentibus.
 Confessio sacramentalis iure diuino necessaria est ad salutem, num. 8. & 9
 Praeceptum Ecclesiasticum de eadem datum: idque sub grauius peccatis, nec immetito, num. 10. & tribus sequentibus.
 Quae de ea ipsa confessione a Concilio Trident. negari prohibentur sub anathemate, num. 14. & sequentibus.
 Obligatio confitendi sacramentaliter est sub mortali, num. 15. & 19
 Nouem modi quibus contingit illius transgressio, num. 16. quodque possit ei satisfieri per votum faciendi, si non possit actu fieri, num. 16. & 17
 Quatenus possit vel non possit in ea dispensari, num. 18. & duobus sequentibus.

Confessio sacramentalis secundo, quoad tempus pro quo imposita est. Lib. 6.

Obligatio confitendi non est pro omni tempore num. 21. Certum est esse pro articulo mortis num. 22. Item pro tempore, quo confiteus sibi peccati mortalis habet copiam Confessorij, non habiturus postea urgente necessitate, ibid. num. 23
 Alia tempora in quibus per accidens eadem obligatio viget: ita ut confessio peccati mortalis non sufficiat quod is sibi videatur conuersus, num. 26. & 27
 Praeceptum diuinum de sacramentali confessione obligat extra mortis articulum, num. 28. Et an obliget pro tempore quo vincenda est tentatio aliqua exurgens, num. 29
 Non obligat ad confitendum statim post lapsam in mortale num. 30.
 Nec ad scribenda peccata, ne obliuioni tradantur, num. 31
 Obligatio faciendi confessionem annuam, quomodo fit iuris diuini, extendens se ad delicta interna, num. 32
 An proste aliqua determinata anni parte, num. 33. 4. & 35
 Quomodo computandus sit annus, intra quem fieri debet sacramentalis confessio, num. 36

Qui in

Qui in eo confessionem omisit, tenetur quam primum potest eam facere. Qui vero iam semel fecit, non tenetur vi precepti Ecclesiastici denuo facere eodem anno, etiam si habeat in mortalia nondum confessa, num. 37. 38. & 39. 40. & 41.

Confessio sacramentalis tercio quoad personas obligatas ad eam, et quoad requisita ad satisfaciendum eidem obligationi Lib. 6.

Ad confessionem sacramentalem faciendam infidelis non tenetur, num. 42.

Nec item fidelis qui post diligens examen conscientie, nullius aut venialis tantum culpe est sibi conscius, num. 43. & 44.

Exceptiones quaedam in ea re, quoad culpam venialem, num. 45. & 46. & 47.

Ad confessionem sacramentalem obligantur omnes fideles conscij sibi peccati mortalis num. 48.

Quomodo obligetur Papa, atque quando pueri incipiant obligari, num. 49. & 50.

Quae inopia Confessarii excuset ab obligatione confitendi, num. 51.

Quando per confessionem imperfectam defectu integritatis, aut contritionis, aut examinis sufficientis non satisfiat, & quando satisfiat precepto confitendi: siue diuino, siue Ecclesiastico, num. 52. & duobus sequentibus.

De obliuione & inadvertentia per quam talis defectus non obstat quin satisfiat, num. 55. & 56.

Confessus non accepta absolutione, tenetur iterum confiteri, & obiectio in contrarium cum solutione, num. 57. & 58.

Confessio sacramentalis 4. quoad conditiones quas ad suam perfectionem requirit. Lib. 6.

Quae sint tales conditiones, lib. 6. num. 59.

De prima, vt sit simplex, num. 60. & 61. De secunda, vt sit humilis, num. 62. De tertia vt sit pura, seu cum debita intentione, & sine alterius detractione, num. 63. & 64. De quarta, vt sit fidelis. Et quando mentiri in confessione peccatum sit mortale, quando vero tantum veniale, num. 65. & quatuor sequentibus.

De quinta, vt sit frequens, num. 70. De sexta, vt sit nuda, num. 71.

De septima, vt sit discretata, num. 72. De octaua, vt sit libens, num. 73.

De nona, vt sit veritanda, num. 74. & 75. De decima, vt sit integra, num. 76.

De vndecima, vt sit secreta, quae non obstat quin aliquando possit confessio publice fieri, num. 77. & 78. Excusat autem ab ea facienda per interpretem aut scripturam. Qua nihilominus ratione potest licite fieri, num. 79. & 81.

Cum confessio non potest fieri verbis, facienda est iuribus. Neque hoc ipso modo facere, cum potest illo fieri peccatum est mortale, num. 80. & 82.

De peccato quod committitur cum sine iusta causa confessio fit audiente tercio, num. 83. & duobus sequentibus.

De duodecima conditione, vt sit lachrymabilis, num. 86. De decimatercia, vt sit accelerata, num. 87. De decima quarta, vt sit fortis, num. 88.

De decima quinta, vt sit accusans, num. 89. De decima sexta, vt sit parate parata, num. 90.

Confessio sacramentalis quinto, quoad ea de quibus facienda est. Lib. 6.

De omnibus mortalibus post baptismum commissis facienda est confessio, num. 91.

De venialibus fieri non est necessarium, duobus casibus exceptis, num. 92. & 93.

De iam confessis potest denuo fieri, etiam si necessarium non sit, num. 94. & duobus sequentibus.

Eorundem aliqua confiteri licet aliis tacitis. Et quaedam confiteri vni Sacerdoti, quaedam vero alteri, num. 97. & 98.

De omnibus mortalibus etiam occultis facienda est confessio: tam quoad numerum quam quoad speciem & circumsstantias speciem mutantes & extensiones cum quibus id intelligendum est, num. 99. & 100.

Ratio faciendi confessionem, cum Poenitentem aut peccata ipsius Confessarius nouit, num. 101. & 102.

Propositio complectens omnia de quibus facienda est confessio, vt censetur integra, num. 103.

Dubium, an peccata mortalia ante baptismum commissa confitenda sint de necessitate, num. 104.

Dubium, an humana lege praecipitur confessio venialium, num. 105. & duobus sequentibus.

Dubium, an precepto humano possit quis obligari ad denuo confitenda peccata mortalia iam tunc confessa, num. 108. 109.

Dubium, an omnes peccatorum mortalium species etiam specialissimae sint confitendae, num. 110. & quatuor sequentibus.

Modus declarandi peccatorum numerum in confessione cum is determinate scitur, num. 115. & quatuor sequentibus.

Modus declarandi eundem cum non scitur determinate, num. 120. & sex sequentibus.

Dubium an solae circumsstantiae in infinitum, seu mortaliter aggrauantes mutando speciem, sint de necessitate confitendae. Ad cuius explanationem: primo proponuntur varia genera circumsstantiarum aggrauantium lib. 6. num. 127. & quinque sequentibus. Secundo tractatur difficultas de circumsstantiis aggrauantibus mortaliter intra eandem speciem vtrum sint de necessitate exprimendae in confessione, num. 133. & quinque sequentibus. Tertio, admonitio adiungitur de circumsstantiis in particulari, num. 139. & 140.

Dubium, an obliuio confiteri circumsstantia, quae de necessitate erat exprimenda, tenetur eam eadem denuo confiteri peccatum per eam ag-

grauatum, num. 141. & duobus sequentibus. Confessio sacramentalis sexto quoad ea, per qua red- ditur inualida. Lib. 6.

Confessio sacramentalis quaedam valida est, quaedam inualida illa- que rursus quaedam in formis est, & quaedam formata, num. 144.

Defectus ex parte Confessarii quibus confessio redditur inualida: & specialiter de defectibus attentionis & intentionis, num. 145. & 146.

Defectus siue vsus rationis siue examinis conscientiae, siue attritionis saltem sufficientis: ex parte Poenitentis, num. 147. & 148.

Quando confessio inualida sit ex malo fine aut ex mutatione Confes- sarii, num. 149.

Defectus integritatis confessionem reddens inualidam, quomodo con- iungat: quem iusta causa excuset: cuiusmodi est obliuio, & igno- rantia inuincibilis, num. 150. 151. & 152.

Ad iterationem confessionis non tenetur, qui in ea omisit aliquod peccatum mortale, quod putauit non esse tale: et qui numerum suorum peccatorum ideo non declarauit, eo quod omnino ignoraret cum esse in confessione exprimeretur, num. 153.

A defectu memorato excusat etiam: tum impotentia, num. 154. & 155. tum imminens periculum graue damni ex confessione alicuius peccati, num. 156.

Quod damnium sit censendum graue & ratio illud cauendi, num. 157. & 158.

Quod iusta causa tacendi aliquod peccatum non excuset ab obliga- tione confitendi de aliis, num. 159.

Peccatum ideo in confessione tacere, quod Confessarius consequenter minoris faciet quam antea, num. 161. Licet vero tacere, si ex confes- sione periculum sit, ne sacramentale sigillum frangatur, num. 162.

Defectus propositi confitendi reddit confessionem inualidam: & mo- dus quo haec iteranda est, facta inualide, num. 163. & 164.

Defectus satisfactionis quidem non reddit confessionem inualidam: sed defectus propositi satisfaciendi, reddit in duobus casibus, num. 165. & 166.

Difficultas, an is qui non impleuit satisfactionem impositam tenetur confessionem repetere, num. 167.

Quod detur confessio valida in formis, seu sufficiens quidem ad im- plendum praecipuum de confitendo, non tamen ad consecutionem diuinae gratiae & remissionem peccatorum, num. 168.

Ratio qua talis contingit, quaque postea, ipse foriatur (suum effectum collationis diuinae gratiae, & remissionis peccatorum, num. 169. & 170.

Monitum pro Confessario de absolutione indispotum, num. 171.

Aliquot propositiones, quibus explicatur quatenus in Poenitente ex- communicatio obstat quominus is valide confiteatur, num. 172.

* De confessione facienda non Sacerdoti nullum datur praecipuum & quatenus facere sit licitum. Quodque eadem non sufficiat ad sa- tisfaciendum praecipuo dato de confessione, lib. 1. num. 5. & quatuor sequentibus.

Ad validitatem Confessionis non sufficit eam fieri alieno sub spe futu- rae ratificationis proprij Sacerdotis, eodem lib. 1. num. 89. Nec item sub spe quod id illi placeat de praesenti, num. 90. Nec item ex eo quod praesumentia de contraria proprij Sacerdotis voluntate, nulli appareat iudicium, num. 91.

Confessarius primo quoad potestatem in eo requisitam vt cen- sensur idoneus, Lib. 1.

Requiritur in Confessario idonea potestas ordinis sacerdotalis: quod triplexque ea sit, num. 1. & 2.

Quid rei eadem sit, & vnde appelletur nomine clauum, num. 3.

Per ipsam peccata remitti a Sacerdote quomodo intelligendum sit, num. 4.

De confessione facta non Sacerdoti, vide verbum confessio 6. in fine. *

* Requiritur etiam in Confessario idoneo potestas iurisdictionis: & quid rei sit iurisdictione, quamque varia sit, num. 10. & duobus se- quentibus.

Spiritualis iurisdictione in foro externo esse potest sine potestate ordinis, & in quo ab hac differat iurisdictione spiritualis in foro interno, num. 13. & 14.

Iurisdictione spiritualis in foro externo ad actus varios extenditur, lib. 1. num. 15.

In Summo Pontifice est cum tota plenitudine, in ceteris Praelatis est li- mitata, num. 16. & 17.

A Christo per D. Petrum transfusa est in huius successores, num. 18.

Iurisdictionem spiritalem in foro interno diuersam esse a praecedenti per quid ostendatur, num. 19.

Quod sit necessaria ad ministrandum Poenitentiae sacramentum, num. 20.

Quod tota sit in Papa, & in aliis dependenter ab eo, nec talis depen- dentia obstat quin idem alii dicendi sint autoritate Dei absolue- re a peccatis, num. 23. & 24.

Applicatio subditorum per quam iurisdictione acquiritur, quomodo ha- betur, num. 25.

Iurisdictionis spiritualis in foro interno duplex diuisio, num. 28. & 29.

A Papali iurisdictione nemo eximi potest, num. 30.

Quo modo habeatur in Papam & eius familiares, num. 31.

Quis habeat in Cardinales & Episcopos, eorum denique familiares, num. 32. 33. & 35.

Quis in Praelatos Episcopo inferiores, Et qui comprehendantur Prae- latorum nomine, num. 36. & 37.

Difficul.

Difficultas in hacre de Prouincialibus, Prioribus Guardianis, & alijs
 similibus, num. 38
 Quis iurisdictionem habeat in Clericis non exemptis, num. 39
 Quis in religiosis non Praelatos & Moniales, num. 41
 Quis in Imperatore, Regem & alios Principes maiores, num. 42
 Quis in minoribus Principes & alios dominos seculares: ac quis in ex-
 ceteros seculares, num. 43. 44

Confessarius secundus, prout extraordinarius, requirit iurisdictionem delegatam. Lib. 1.

Delegari potest iurisdictione in foro interno: & differentia in tali potestate, inter Papam, Episcopum, & Parochum, nu. 45. & 46
 Quo modo suam iurisdictionem delegare possint duo, constituti Parochi in solidum eiusdem Parochiae, num. 49
 Quis Vicarius sine Episcopi, sine Parochi possit aut non possit iurisdictionem delegare in foro interno, lib. 1. num. 47. 50. & tribus seq.
 De acquisitione iurisdictionis per commissionem, vide verbum Commissio.

De acquisitione per necessitatem constituti in articulo mortis: vide verbum Necessitas, & verbum Articulus mortis.

Acquisitio per libertatem qualis est vagabundorum, vel habentium tantum peccata venialia, aut iam alias confessi, lib. 1. num. 64. & 65
 Acquisitio per facultatem eligendi Confessarium, quae quomodo sit interpretanda. Et quid de ea quam Religiosi habeant à Papa audiendi confessiones, ibid. num. 66. 67

De acquisitione per licentiam, vide verbum Licentia.

De acquisitione per consuetudinem, vide verbum Consuetudo, & verbum Viator.

Eum cui proprius Sacerdos malitiose negat licentiam confitendi alteri non acquirit illam eo ipso, num. 84. & tribus sequentibus.

Absolutio à Parocho data alieno non valet, nisi hic tantum habeat peccata commissa in Parochia illius, num. 92

Nec valet facta habenti impedimentum iuris naturalis aut diuini, nu. 97

Nec item facta nullum legitimum titulum habenti à Superiore, nu. 98

Secus si habenti quidem à Superiore, sed inualidum ob aliquod latens impedimentum, num. 99

Itemque si cum antea legitimum titulum habuerit, illud perdidit, & amissio ignota est: secus si esset notoria, nu. 100

Bona fide confessus non habendi iurisdictionem in ipsum ad quid teneatur, num. 101

Quid in foro penitentiali agi debeat ab eo qui iurisdictionem habet dubiam, nu. 102. & duobus sequentibus.

Ob reuocationem iurisdictionis delegatae, nisi in illa intima sit, confessiones audire non reddunt inualidae, num. 103

Confessarius tertio quoad potestatem executionis, iurisdictionisve usum non impeditur, in ipso requisitum. Lib. 1.

Modi quibus potest in aliquo impediri vsus iurisdictionis Ecclesiasticae. Et quis possit eum impedire, num. 108. & 109

Eiusdem vsus impedimentum per censuram Ecclesiasticam, num. 110. & tribus sequentibus.

Ab excommunicato nominatim denunciato, aut notorio Clerici per-
 cussore data absolutio est nulla, num. 114

Data vero ab alio excommunicato, valet. Qui nec peccat dando eam iuste penenti, num. 115. & 116

Valer etiam nonnunquam data à denunciato aut notorio Clerici percussore, num. 117

De reuocatione casuum impediens vsus iurisdictionis in foro interno Vide verbum Casuum reuocatio.

Confessarius quarto quoad scientiam & bonitatem ac Episcopalem approbationem in ipso requisitam. Lib. 1.

De scientia in Confessario requisita, à num. 138. ad 154. Vide verbum Scientia.

Tres casus in quibus potest ignarus à peccato excusari audiens confessiones, num. 147

Quid tenendum de confessione facta ignaro bona fide, num. 148

Bonitas in Confessario requisita: & quae ad eam pertineant, num. 154. & sex sequentibus.

Qui in peccato mortali audit confessionem, peccat quidem mortaliter, sed valde absoluit, si caetera ad id requisita ei adsint, n. 161. & 162

Quatenus liceat aut illicitum sit tali confiteri aut ipsi ad Penitentiae sacramentum ministrandum sollicitare ibi consequenter traditur. Pro quo vide verbum Sacramentum.

Spectantia ad Episcopalem approbationem Confessarij, à num. 168. ad 206. Vide verbum Approbatio.

Confessarius quinto quoad prudentiam in ipso requisitam. Lib. 2.

Multiplex est talis prudentia. Prima versatur in excipienda Penitentis confessione. Quae praescribit seruanda & quae vitanda à Confessario, à num. 1. ad 12

Secunda versatur in interrogando Penitentem. Ad quam interrogationem quatenus Confessarius teneatur. Atque spectantia ad eandem prudentiam, num. 13. & pluribus sequentibus. Vide verbum Interrogationes.

Tertia versatur in exhortando & admonendo Penitentem. Quae pertinent ad eam, num. 39. & duobus sequentibus.

Quid praescribit de admonitione facienda Penitenti ignoranter erranti, num. 41. & quatuor sequentibus.

Eiusdem praescripti praxis in quibusdam difficultatibus, num. 47

Quando admonitio sacramentali absolutioni praeponi, & quando postponi debeat, ibid. num. 48. & 49

Quarta versatur in disponendo Penitente ad contritionem: ad qua spectantia. Vide verbum Contritio 4. Quinta versatur in dirigendo Penitente ad contritionem executioni mandandam. Ac i. erigendo

illum in spem diuinae misericordiae, num. 78. & sex sequentibus.
 Deinde reddendo eidem contritionem gratam, num. 83. & tribus seq.
 Postremo dissuadendo contritionis dilationem, num. 89. & tribus seq.
 De ratione exercendi contritionem, cum de mortalibus, cum de venialibus. Vide verbum Contritio quinto.

Sexta versatur in expendendo Penitentis proposito non peccandi de caetero: quod debet esse vitandi non tantum peccatum mortale, sed etiam occasiones illius, num. 99. & 101

Pertinetes ad relapsam in peccatum. Vide in verbo Relapsus in peccatum

Septima versatur in tranquillando serupulis agitarum: ad quam pertinentia vide in verbo Serupulus.

Octaua versatur in terrendo expertem timoris Dei. Vide verbum Libertinus.

Nona versatur in iuuando Penitente in pugna aduersus prauas suas propensiones, num. 143. 144. 150. & 151

Itemque in dispositionibus ad gratiam & virtutum in penitente augmentum, de quibus vide verbum Dispositio ad spiritalem profectum.

Decima versatur in iuuando moribundum. Vide verbum, Articulus mortis.

Vndecima in erudiendo rudi. Vide verbum Rudis instructio.

Duodecima versatur in imponenda sacramentali satisfactione. Vide verbum, Satisfactio 2.

Decimatercia versatur in conferenda absolutione sacramentali. Vide verbum Absolutio peccatis, 1.

De eo quod agendum est Confessario in quibusdam euentibus difficultibus, praesertim matrimonij, lib. 2. num. 47

Confirmatio nostra voluntatis cum voluntate diuina. Lib. 13.

Voluntas diuina distinguitur in praecipientem, prohibentem, confulentem, permitentem, & operantem. Nostra vero in deliberatam & indeliberatam: & modi in quibus illa cum hac conformari potest, num. 59. & 60

Nostram cum diuina praecipiente aut prohibente conformandi obligatio est, non item cum confulente, & cum permitente quatenus debeat conformari, num. 61. & 62

Cum voluntate operante conformari in re volita, non est obligatio: nec item est prohibitum, num. 63. & duobus sequentibus

Nostra voluntas à diuina conditioner tantum discordare potest, nu. 66

Eadem eidem operanti conformanda est ex obligatione in actu volendi, non item in modo volendi. Quomodo autem in ratione volendi, num. 67

Conscientia. Lib. 13.

Quid sit conscientia, num. 48

Ratio cur aliqui grauius peccantes non sentiant conscientiae remorsum, num. 53

Officia varia conscientiae, quorum alia tribuuntur ei vt testi: alia vt iudici: alia vt legislatori vel consiliario, num. 54. 55. 56

Appellationes variae quae tribuuntur conscientiae, ac ratio singularum, num. 57

Conscientiae perplexitas non contingit ex rei difficultate, sed ex hominis fatua opinione, num. 78

Conscientia erronea. Lib. 13.

Conscientia erronea est aut excusabilis aut inexcusabilis: & contingit interdum per modum consilij, interdum per modum praecipii, num. 68

Obligatio est non contraveniendi ei. Et quale peccatum committatur contraveniendo, num. 69. & 70

Obligatio item est se conformandi ei cum fuerit inuincibilis, praecipiens aut prohibens, num. 71

Non licet inducere ad actionem alias illicitam, ex tali conscientia excrendam, num. 71

Conscientiae erroneae vincibili non licet se conformare, sed ea deponenda est si sit praecipiens aut prohibens. Secus si tantum sit confulens, num. 73. & 74

Illam depositio facta tantum pro animi libidine, quatenus excedat à peccato, num. 75

Septem causae ex quibus prouenit error conscientiae, nu. 76. Et quomodo ex puritate cordis error conscientiae, oriatur, num. 77. & 78

Conscientia dubia. Lib. 13.

Licet rationabili de causa agere contra conscientiam dubiam dubio speculatiuo. Non item absque tali causa, nu. 81. & 83.

Peccat id agens de quo practice dubitat, an sit illicitum. Et quale sit tale peccatum, num. 82. 84. & 85

Quando dubium est: aequale in utramque partem, liberum est utramque eligere, quando malum, & est aequale & aequaliter imminet, n. 86

Alias minus malum est eligendum ad vitandum maius, num. 87

Ratio electionis faciendae quando vnum malum est maius, & alterum magis imminet, num. 88

Quando in re dubia debeat, aut non debeat censeri formata esse tuta conscientia, num. 89. & 90

Quid requiratur & sufficiat in rudi, ad formandam in re dubia tutam conscientiam, num. 91. Vide verbum Opinio.

Non licet contra conscientiam dubiam agere illud, quod à Superiore praecipitur, nisi dubium deponatur, nu. 100

Conscientia scrupulosa. Lib. 13.

De argumento ex quo oritur vacillatio conscientiae vnde censetur scrupulosa, num. 111

Quando liceat & quando non liceat agere contra conscientiam scrupulosam, num. 112. & 113

Deponendi conscientiam scrupulosam ratio consistit tum in exquisi-
 tione iudicij eruditorum, aliaque diligentie adhibitione ad cogno-

INDEX RERVM

scendam veritatem, nu. 115. Tu in benigna interpretatione legis nu. 116 & quinque sequentibus. Vide verbum *CONTRITIO*: Tum etiam in vita bonorum: & in consuetudine rationabili tolerata, nu. 122. Obiectiones que in contrarium videntur posse fieri cum solutionibus, cod. lib. nu. 124.

Consensus.

Variis modis sumitur nomen consensus, nu. 33. Triplex voluntatis tum consensus tum dissensus: formalis virtualis, & interpretatiuus, nu. 34. & 35. Quando voluntatis consensus censetur plenus, quando semiplenus, nu. 36. Obiectum consensus voluntatis, est actus huius liber: ac cogitatio, delectatio que de eodem actu, nu. 38. Qui actus ad eum ipsum consensus potest habere: tum antecedenter, tum comitanter, tum etiam consequenter. Vnde accipit vt dicatur: vel primo primus, vel secundo primus, vel secundus, numero 39. Cogitatio de tali actu, alia speculatiua, alia practica, nu. 40. Ratio cogitandi quando delectatio sit de eiusmodi actu, & quando de eiusdem cogitatione, nu. 41. Consensus voluntatis requisitus ad rationem peccati, nu. 42. & tribus sequentibus. Quid sit sciendum de consensu in cogitatione practica, nu. 46. & 47. Quid de dissensu: ac de cohibitione tam consensus, qua dissensus, nu. 48. Cause excusantes non repugnantes de re illicita: & certam cogitationem illicitam, nu. 49. & duobus sequentibus. De consensu in preterita vel futuram delectationem, ac de actu quem aliqua conditio reddit licitum: quatenus in eo peccetur aut non peccetur mortaliter, nu. 52. Que sit malicia consensus imperati. Quodque circa idem obiectum mortaliter illicitum varij sint gradus secundum quos peccati malicia cecidit, nu. 53.

Consuetudo. Lib. 13.

Quid sit consuetudo, nu. 241. Illius precipua attributa: quorum primum, quod est vim legis habere quinque conditiones requirit, nu. 242. De 1. 2. & 3. nu. 243. De 4. & vero 5. nu. 244. Secundum attributum consuetudinis, esse interpretem optimum legis: ad quod, quatenus ea requirit, nu. 245. Tertium attributum consuetudinis, abrogare legem contrariam ad quod requiritur, vt ipsa sit rationabilis, & legitime prescripta, nu. 246. Quando censetur legitime prescripta, nu. 247. An vt valida sit debeat oriri tantum ex actibus liberis, nu. 248. Quando interruptio actuum illam euacuet, nu. 249. Quando non vis: illam inducat, nu. 250. Eam non habere vim contra ius diuinum, qua ratione intelligendum sit, nu. 251. & 252. Quam habeat contra legem humanam, distinctio explicatur, nu. 253. De lege improbane consuetudinem propositiones aliquot, nu. 254. An consuetudine abrogari possit pena legis, hac non abrogata, nu. 255. Consuetudo non dat iurisdictionem, sed est testis date, lib. 1. nu. 74. Ratio consuetudinis per quam sacerdotibus liberum eligere sibi Confessarium, nu. 75. & sequentibus. Quatenus excommunicatio possit censeri a consuetudine esse, lib. 9. n. 99. *Contritio primo, quoad eius naturam, & necessitatem. Lib. 5.* Vltimam actus sit contritio, nu. 1. & 2. Delectatio peccati illam constituens, debet esse actualis, exceptis aliquot casibus, in quibus eam esse virtuale sufficit, nu. 3. 4. & 5. Ratio nominum quibus eadem solet appellari, nu. 6. Propositum emendationis, quod cum ipsa delectatione ad contritionem concurrere oportet, actu esse debet, nu. 7. & tribus sequentibus. Quatenus necessaria sit contritio, nu. 11. & quatuor sequentibus. Nunquam peccatum nostrum debet nobis placere: actu vero displicere, non est necessarium semper, nu. 16. & 17. Preceptum conuertiendi non est pro omni tempore quo peccatum commissum venit in mentem: sed peculiariter pro articulo mortis: & pro quo sacramentum aliquod administraretur alioqui, aut reciperetur in peccato mortali: vel votum aut iuramentum violaretur, nu. 18. & sex sequentibus. Quomodo contritio cadat sub preceptum, cum non possit a nobis exerceri, nisi ex dono Dei supernaturali, nu. 25.

Contritio secundo, quoad delectationem peccati, quatenus in se includit. Lib. 5.

Contritio ex parte delectationis, quam includit antecedenter requiritur si dem in Christum, & odium peccati: consequenter vero dolorem de peccato ipso & comitanter, vt sit tum voluntaria, tum propter Deum, tum etiam summa, nu. 26. & tribus sequentibus. Explicatio modi quo summa esse debet, nu. 30. & septem sequentibus. Comitanter adhuc requiritur, esse cum spe venie, & prouenire ex amore Dei vt perfecta sit: vt autem imperfecta quidem, sufficiat tamen ad penitentia sacramentum, vt proueniat ex Dei timore, nu. 38. & duobus sequentibus. Ad omne mortale, cuius se reum esse Penitens nouit tenetur suam delectationem extendere, non item ad omne veniale, nu. 41. & duobus sequentibus. Displicentia de venialibus, requisita ad eorum remissionem, nu. 44. & tribus sequentibus. Vide verbum, Veniale peccatum. De ijs de quibus dubitatur an sint mortalia habenda contritio, & quantum licet hanc exerceri debeat, nu. 48. & sex sequentibus.

De mortalibus obliuiscis, si in mentem recurrant sicut facienda est contritio, ita & habenda contritio, nu. 55.

Contritio tertio, quoad propositum emendationis quod ipsa includit. Lib. 5.

Propositum emendationis ad contritionem requisitum non exigit vt penitens sibi persuadeat fore vt nunquam peccet, nu. 65. Casus in quibus sufficit ipsum esse virtuale, nu. 67. & 68. Ad que peccata id ipsum extendendum sit, & ad quas occasiones peccandi, nu. 59. & quinque sequentibus. Eidem adiungendum est propositum de commissis confitendi, & pro cis fati faciendi, & quale, nu. 65. 66. & 67. *Contritio quarto, quoad defectus quos tum patitur, reddit sacramentum Penitentia inualidum. Lib. 5.*

Non omnis defectus conditionis requisitae ad contritionem perfecta, reddit Penitentia sacramentum inualidum. Et que sint conditiones quas ea requirit, nu. 68. & 69. De defectu prima: que est voluntarium esse, nu. 70. De defectu secunda: que est de peccato esse prout est offensa Dei nu. 71. & tribus sequentibus, in quibus declaratur statutum Concilii Tridenti, sess. 14. cap. 4.

De defectibus aliarum conditionum quarum tertia est summam esse: quare esse cum spe obtinendi veniam: quinta excludere voluntate peccandi de cetero, nu. 75. & sequentibus vsque ad finem eiusdem libri quinti. Vide verbum Attritio.

Contritio quinto, quoad curam, quam illius debet in suo penitente Confessarius gerere. Lib. 2.

Contritio Penitentis Confessario nota esse debet antequam illum absoluat, nu. 59. Cum non ostendat contritionem, qualiter debeat confessarius procedere, nu. 51. Contritionis aliquod signa, nu. 53. & quinque sequentibus. De lachrymis, nu. 54. De amara confessione, nu. 55. De alacri penitentia impoite susceptione, nu. 56. De aliquot effectibus propriis contritionis, nu. 57. De abnegatione sui, nu. 58.

Ratio ad contritionem, durum corde emolliendum: tum per preces, tum per propositionem indignitatis peccati mortalis, nu. 59. & quinque sequentibus.

Ei qui non mouetur ad contritionem ex indignitate peccati inculcanda est diuina iustitie seueritas & quomodo, nu. 61. 66. & 67.

Ratio inducendi cum ex plagis, que per peccatum infliguntur, nu. 73.

Ratio adhuc cum inducendi ex debitis que per peccatum mortale contrahuntur, nu. 74. & 75.

Dispositio ad contritionem inculcatione misericordie damnatorum, nu. 76.

Nolentis conteri duritiam non esse alacrius, quam Diaboli opus, nu. 77.

Contritionis dignitas, & facilitas per eam recuperandi dona diuina per peccatum mortale amissa, & euadendi mala que idem inuehit, nu. 85. 86. & 87.

Contritionis fastidium, & rationes quibus diuino eiusdem dissuadendi potest, nu. 88. & quatuor sequentibus.

Speculantia ad exercitium contritionis de mortalibus, & ratio illam rite exercendi, nu. 91. & 94.

Ratio eadem exercendi de venialibus, & eorumdem peccatorum indignitas: & qualiter oporteat de illis coram Christo confundi, nu. 95. 96. 97.

Ratio percussiois pectoris qua communiter ea iudicatur, nu. 98.

Propositum emendationis ad contritionem requisitum expendendum est a Confessario: & quod ipsum debeat esse non tantum vitandi peccati, sed etiam vitandi eorumdem occasiones propinquas, nu. 99. & 100.

Culpa. Lib. 10.

Vlta alia Theologica alia iuridica: & quid hanc sit, nu. 17.

Quodque triplex sit: lata, leuis & leuissima, nu. 18.

Quod precedens rei acceptae amissionem, inducat obligationem ad restitutionem, quatenus ea sit, cum admittens rem accepit in suam tantum utilitatem, nu. 19. & 20.

Si accepti in dantis tantum utilitatem, sola lata inducit exceptis duobus casibus, nu. 21. & 22.

Si autem rem accepit tam in dantis utilitatem quam suam, obnoxius est restitutioni, si res admittatur sua culpa lata, aut leui, non item si solum leuissima, nu. 23.

D

Debitum pecuniarium. Lib. 10.

Non liberatur ab obligatione soluendi debitum pecuniarium, qui illius remissionem obtinuit per vim vel fraudem. Secus si eam obtinuerit per preces: nisi circumstantie adessent indicantes inuoluntariam esse, nu. 217. & 218.

Voluntas debitoris non restituendi, de se non obstat, quin valeat remissio debiti illi facta, nu. 219.

Quando Principis autoritate, remissio debiti fieri possit, nu. 220.

Vbi restituenda sit res debita ex contractu aut alia que possidet bona fide. Et cuius expensis restitui debeat res habita bona fide, nu. 230. & 231.

Que detinetur mala fide restituenda est sumptibus detinentis, nu. 232.

Quibus nonnulla addita paucis pro praxi habentur, nu. 233.

Decalogus.

Decalogi precepta qualiter sint propositiones legis naturalis, & specialiter notanda de 9. & 10. precepto, lib. 13. nu. 36. & duobus sequentibus.

Decalogi precepta quatenus scienda ab homine Christiano, lib. 13. nu. 29.

Decentia.
Decentia tam à Confessario, quam à Penitente seruanda dum fit confessio, lib. 2. nu. 4. & tribus sequent.

Defunctus.
An defunctus excommunicationem incurrat ob mandatum quod viuentis dederat percutiendi Clericum vel Monachum, lib. 1. num. 217
Quatenus possit absolui ab excommunicatione, lib. 9. num. 43. & 44
Excommunicari non potest, cod. lib. num. 136. & 137
Capax est indulgentiarum, & quomodo, vide verbum Indulgentia 4. sub finem.*

Delicati & debiles seu infirmi.
Delicati & magnates Clerici percussores, quatenus possint ab Episcopo suo absolui, lib. 1. nu. 249
Debilitas ob quam Clerici percussor potest à suo Episcopo absolui, lib. 1. num. 245
Infirmitas percussores Clerici liberans ab obligatione ad eundem Romanam pro sua absolutione, lib. 1. nu. 250

Delegatio.
Delegatio iurisdictionis in foro interno, & à quo fieri possit, lib. 1. num. 45
Impediri potest à Superiore ne fiat ab Inferiore: non contra, num. 46
Habens iurisdictionem præfatam, quando possit aut non possit eam subdelegare, lib. 1. num. 50. & quatuor sequentibus
Delegatio potestatis absoluedi à referatis non nisi audita confessione potest exerceri, lib. 8. num. 94
Exceptio triplex, quam patitur generalis facultas delegata ad absoluedum à casibus referatis, lib. 1. num. 106. Vide notata in verbo Confessarius 1.

Deliberatio.
Deliberatio importat duo. Quatuor modi ciuicem, & illorum differentia, lib. 11. num. 1. & 3
Iudicium intellectus quod deliberatio importat, est aut vniuersale aut particulare, hocque triplex esse potest. Ac esse saluum sub vniuersali vero, & quomodo, nu. 4. & 5. sequentibus.
Regula iudicandi de peccatis ex deliberatione: quæ duas patitur exceptiones, cod. lib. nu. 6. & 7
Quæ non sunt deliberata in se, possunt esse in sua causa sufficienter ad rationem peccati. Et qualiter sit iudicandum de malicia talis peccati, lib. 11. num. 8. & 9

Detrimensum.
Detrimensum quæ capiuntur recedendo à via salutis & qua ratione reperiuntur, lib. 2. num. 159

Dispensatio. Lib. 13.

Authoritatem dispensandi in lege, habetis à quo lata est, & eius successores, num. 150
Quid recedendum sit de dispensatione facta cum damno tertij, nu. 101
Casus in quibus Inferior dispensare potest in lege Superioris, nu. 192
Tres speciales casus in quibus potest Episcopus dispensare in generali constitutione Papæ, vel Concilij, num. 193
Ad dispensationem, cum legitima auctoritate debet concurrere causa rationabilis iudicio prædantis, num. 194
Sine tali causa dispensatus, qua ratione tutus non sit in conscientia, num. 195
Non valet dispensatio in lege Superioris ab Inferiore data sine iusta causa, num. 196
In dispensatione quærenda, vitari debent surreptio & obreptio, num. 197

Dispositio ad spiritalem profectum.
Dispositiones ad diuinæ gratiæ & virtutum in nobis augmentum. Prima, earumdem acceptarum bonus usus. Secunda, non abuti illis, sed ex eis proficere. Tertia, interitorum quorundam adiumentorum. Quarta, adiumentorum quorundam exteriorum, lib. 2. num. 145. & tribus sequentibus.
Dispositiones necessariæ in anima ad tendendam viam salutis præcipuè, sunt bona voluntas, coniunctio cum Christo, & proprius conatus, & in quibus ex consistant, eodem lib. num. 160. & 161

Documenta notanda à Confessario. Lib. 2.

Documenta desumpta ex sacris literis pro variis hominum statibus lib. 2. num. 196
Discretio & diligentia Confessarij in vtendo documentis traditis, parandisque sibi Sanctorum exemplis, ac in implorando auxilio diuino, num. 197. 198. 199

Documenta de ratione agendi cum periclitante de vita. num. 205

Domini voluntatis humana. Lib. 11.
Facultates domini voluntatis subiectæ in homine, num. 54
Quæ ratione intellectus in agendo subiciatur voluntati, num. 55
Quatenus hæc sibi ipsi: & quatenus eidem ceteræ facultates, num. 57
Quæ actus tanquam à voluntate imperati possint rationem peccati sortiri, num. 58

Dubium.
Dubium aliud propriè, aliud impropiè dictum, lib. 1. num. 101
Dubium de iurisdictione Sacerdotis proprij, quando obstat validitati sacramenti Penitentia, num. 102
Quod dubium impropiè dictum eidem validitati non obstat, nu. 103
Cum dubitate, An Clericum percussit, quid agendam respectu excommunicationis impositæ ob talem percussorem, lib. 1. num. 244
Cum Penitentis dubius Confessarius interrogas, hic tenetur aperire illi veritatem, quidquid incommodi sit inde secuturum, lib. 2. nu. 44
Dubium aliud speculatiuum, aliud practicum: illud que triplex, lib. 13. num. 79. & 80.

Ecclesiasticus.

Ecclésiastici de quibus specialiter interrogandi in confessione, lib. 2. num. 38. in principio.
Ecclesiastici nomine quæ personæ comprehendantur, lib. 9. num. 353. & duobus sequent.

Electio.

In electione quando possit aut non possit Confessarius suffragium negare ei quem ex sola confessione nouit indignum, lib. 3. num. 33

Elemosyna. Lib. 4.

Elemosynæ nomen variè accipitur, num. 237
Quid sit elemosyna, num. 238
Stipendium quod Clericis datur pro celebratione Missæ non est elemosyna, num. 240
Elemosyna quædam est corporalis & quædam spiritalis, quidque & quotuplex vitæque sit, num. 241. & duobus sequentibus.
Elemosyna corporalis primò, quoad obligationem ad illam. Lib. 4.

Elemosyna corporalis est in præcepto, num. 244
Qui ab illius obligatione excusetur, nu. 245. & duobus sequent.
Quod videm obligationi sit locus, requiratur in dante superfluitas, & in recipiente necessitas, nec deat alius quam ille, qui huic succurrat. Ac quæ superfluitas requiratur & quæ necessitas, num. 248. & quinque sequentibus.
Peccatum quod committitur corporalis elemosynæ omissione quædo sit, & quando non sit mortale. Et quando superfluum habere sit peccatum, num. 254. & quinque seq.
Elemosyna quando profus liberaliter sit danda, & quando loco eius sufficiat dare mutuo, num. 260. & tribus sequentibus.
Per elemosynæ omissionem diues non incurrit obligationem ad restitutionem. Et quando possit ad illam à Iudice compelli: vel de rebus illius capi possit priuata auctoritate, nu. 264. & tribus seq.
Qui de proprio necessitatem patienti potest subuenire ex toto: ne quidem ex parte facere debet eam ex alieno, nu. 268
Elemosyna corporalis secundò, quoad eos à quibus, & ea de quibus fieri debet. Lib. 4.

Qui possint elemosynam corporalem facere non patienti extremam necessitatem, num. 269
Quando possint Tutores & Curatores de bonis eorum quorum curam gerunt, num. 270
Quatenus vxor, filius, aut Religiosus, num. 271 & tribus sequentibus.
De quibus bonis filius familias & vxor possint auctoritate propria elemosynam facere, num. 275. & 276
Quando elemosyna facta ab Inferiore sine auctoritate Superioris inducat obligationem ad restitutionem, num. 277
Quatenus possit vxor ex bonis sibi cum marito communibus facere elemosynam, num. 278. & tribus sequentibus
Quando vxor ob mariti iniquum eorumdem bonorum usum, possit aliqua ex illis accipere, num. 283
Quas elemosynas facere possit is qui religiose familiæ caput est, num. 283
De bonis quæ in communi possidentur quatenus fieri possit elemosyna, num. 285
Non potest fieri de bonis alienis, nisi constituto in extrema necessitate, num. 286
Nec item de illicitè acquisitis, quorum domini sciuntur. Cuius generis esse censenda sunt, cum acquisita per vsuram, cum extorta supra iustum stipendium, nu. 287. & tribus sequentibus.
Quando acquisita per ludum possint dari in elemosynam, num. 291
Quando & illicitè acquisita, num. 292. & duobus sequentibus
Elemosyna corporalis tertio, quoad eos quibus, & modo quo facienda est. Lib. 4.

Elemosyna corporalis facienda est omnibus eà indigentibus. Et quatuor casus in quibus potest quis ad eam non teneri, nu. 295. & duobus sequentibus.
Conditioes cum quibus, & intentio cum qua fieri debet corporalis elemosyna, nu. 298. & 299
Ordo in eadem seruandus. Et nouem rationes ob quas vnus debet alteri præferri ad duas reuocari. Quodque in particulari valde difficile sit statueri quis cui sit præferendus, num. 300. & duobus seq.
Quæ necessitas cui sit præferenda in eroganda elemosyna corporali. Et quod illius distributor possit se & suos præferre aliis non precis maiorè necessitate, nu. 303. & 304
Iustus peccator, & interdù consanguineo præferri potest, nu. 305. & 306
In extrema necessitate pater matri: & tam hæc quam ille, tamque vxor quam filij interdum & fratres debent præferri cæteris: ac licet ne aliis nobis ipsis in eadem necessitate præferre, num. 307. & aliquot sequentibus.
Extra necessitatem extremam, vxor & filij præferri debent patri & matri: & in illa etiam vxor filiis, num. 312. & 313
Pater corporalis præferendus patri spiritali in eroganda corporali elemosyna, num. 314. & 315
Quando parentes, vxor filij, & foris fratres in extrema necessitate præferendi sint creditor, num. 316
Quando coniunctiores carne præferendi sint coniunctioribus spiritu, num. 317
Ratio qua debet elemosyna corporalis esse larga, siue ex parte dantis, siue ex parte recipientis, num. 318. & 319
Elemosynæ corporali aduersatrix auaritia: & quo modo eadem elemosyna potior sit oratione & ieiunio: eiusdemque vtilitas cum corporali tam spiritalis, num. 320. & tribus sequentibus

INDEX RERVM

Eleemofyna corporalis vt fit meritoria & fatisfactoria debet facta esse propter Deum: quodque sol. facienti meritoria esse possit: fatisfactoria vero possit esse alteri, num. 324. & 325. Vnde habet maioris meriti, aut maioris satisfactionis rationem. Et dictum Theologorum de peccante ex infirmitate cui familiaris est, eleemofyna corporalis vsus, num. 326. & 327. De eleemofyna data ob laudem humanam, quatenus exulari possit a peccato, habes, lib. 12. nu. 32. & 33. Eleemofyna spiritalis. Lib. 4. Eleemofyna spiritalis septem genera. Et quae, ac quorum fit obligatio eam faciendi, nu. 328. & 329. Quatenus fit Inferiorum erga Superiores, nu. 330. Materia praecipua, talis obligationis est peccatum pendens in futurum, nu. 331. & duobus sequentibus. Requisita ad obligationem corripicndi peccatorem, nu. 334. & duobus sequentibus. Quando fit, vel non fit omittenda correctio fraterna, num. 337. & quinque sequentibus. Opportunitas tam ex parte personae quam loci & temporis habenda est ratio in fraterna correctione, nu. 343. & 344. Dilatio eiusdem correctionis quando fit aut non fit licita, nu. 345. & 346. De mansuetudine coniungenda cum prudentia, faciendo ipsam correctionem, nu. 347. Quatenus homo priuatus teneatur spiritali necessitati proximi subuenire, nu. 348. & 349. Non licet peccare ad subueniendum spiritali necessitati, & quomodo intelligi debeat minus malum eligendum ad vitandum maius, nu. 350. & 351. Ad subueniendum spiritali necessitati proximi, quatenus liceat se exponere peccandi periculo, aut patendi iacturam aliquam de bonis nostris spiritalibus, nu. 352. & duobus sequentibus. In omissione exercitiorum spiritalium cauendum est nobis ab effectu carnali: & quod a charitate & obedientia profecta, non impediatur eorum fructum, nu. 355. & 356. Necessitas spiritalis triplex, & quae sit ad vnamquamque earum subueniendam obligatio, nu. 357. Pro spiritali proximi necessitate extrema, obligatio est communis omnibus exponendi vitam corporalem. Pro graui autem eiusmodi necessitate eandem exponendi particularis obligatio est eorum, quibus ex officio incumbit, nu. 359. & 360. Laudabile valde est, citra obligationem exponere vitam corporalem ad subueniendum graui necessitati spiritali proximi, num. 361. Episcoporum. Lib. 1. Episcoporum facultas eligendi sibi confessorium, & talem dandi suis familiaribus, num. 33. 34. & 35. Episcopus potest absolueri a casibus Papae reuerentis, cum hunc ad eundem impedimentum intrinsecum, nu. 135. Episcopus in quibus casibus potest ab excommunicatione absolueri percussorem Clerici: potest & ceteros alia excommunicatione reuerentis innodatos, num. 260. Episcopus de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 1. nu. 38. & 34. Episcopus seu aquitas. Lib. 13. Vid fit Episcopus. num. 116. Ea ordinari vtendum est, legem interpretando: nisi lex praecipere rigorem seruari, aut talis interpretatio generaret scandalum, nu. 117. & 118. Cuius sit interpretationem huiusmodi facere, num. 119. Ad vitandum peccatum sufficit legem seruare secundum illius sensum benignum, num. 120. Neque illa censenda est obligare ad nimis difficile, nec ad id quod merito faceret ridiculum, num. 121. Errans. Lib. 2. Errantes ignorantia ignorantia vincibili, Confessarius sub mortali tenetur admonere. Non item sub obligatione faciendi restitutionem ideo omittam, nu. 42. & 43. Errantem ignorantia ignorantia inuincibili quando Confessarius debet aut non debet monere, nu. 45. & 46. Exempla quibus declaratur non debere monere, quando nullus inde speratur fructus, num. 48. Errantem peccantem in confessione ex malicia potius, quam ex ignorantia, expendere debet Confessarius, antequam absoluat, num. 49. Eremita. Quis Eremita gaudet Clericali priuilegio canonis, lib. 1. num. 214. Examen conscientiae. Lib. 4. Examen conscientiae praemittendum confessioni a Penitente, nu. 5. Quae sit ratio illius instituendi, num. 6. Quanta in eo instituendo diligentia sit ponenda, nu. 7. & quatuor sequentibus. Quod defectus talis diligentiae suppleri possit per Confessarii interrogationem, num. 12. & 13. Quomodo procedendum sit cum quis inuenitur non adhibuisse diligentiam sufficientem in examinanda conscientia, nu. 14. Excommunicatio primo, quoad eius naturam & varietatem. Lib. 9. Definitio excommunicationis declarata, num. 95. Eiusdem prima diuisio, in generalem & specialem, num. 96. Secunda, in eam quae est a iure & in eam quae est ab homine; & in quo differant ex duae species, eodem lib. num. 97. & 98. Tertia in comminatoriam, & latae sententiae, num. 100. Quarta in Papalem, Episcopalem, & communem, ibid. num. 101. Quinta in iustam, & iniustam. Et tres casus in quibus censetur iniu-

sta, num. 102. & 103. Sexta in validam & inuvalidam. Et quando aut ex parte excommunicantis, aut ex parte causae propter quam fertur aut ex parte modi quo fertur, sit inuvalida, num. 104. & tribus sequentibus. Septima in absolutam, & conditionalem. Et de conditionali quae imponitur si aliquid non fiat intra certum tempus: hocque protogatur, num. 108. & 109. Vltima in excommunicationem maiorem & minorem. Et ratio differendi inter hanc & illam, num. 110. & 111. Peccatum mortale non est species excommunicationis, num. 111. Excommunicationis papalis varietatem habes lib. 1. num. 130. & tribus sequentibus. Excommunicatio secundo in ordine, tam ad eum a quo, quam ad eum in quem ferti debet. Lib. 9. Ad valide excommunicandum, quae iurisdicatio requiritur, ac quis capax eius sit, aut non sit, num. 113. & tribus sequentibus. Episcopus eoque superiores excommunicare possunt ex officio. Nonnulli item inferiores, num. 118. & 119. Qui ex ordine secularium possunt: quique ex ordine Regularium, num. 120. 123. Eadem iurisdicatio delegari potest. Et notanda de tali delegatione, nu. 124. & 125. Nec maior excommunicatio (nisi sit denunciata aut incurta ob notoriam Clerici percussorem) nec irregularitas, proposita iurisdictonis vsu tollit: & quae sunt eiusdem vsus impedimenta, num. 126. & tribus sequentibus. Idem vsus peccatum est de se mortale in eo, qui ad illum potestatem non habet, num. 130. In illo Ecclesiastici non pendet a laicis. Ac de eo quod non nunquam is impediatur a potestate laica, num. 131. & 132. Excommunicari non possunt Angeli etiam mali, num. 133. Nec bestiae, num. 134. Nec homines nondum baptizati, nu. 135. Nec vita functi num. 136. & 137. Nec vniuersitas, etsi possint, qui de ea sunt, & quae ratione num. 138. ac duobus sequentibus. Nec Papa, nu. 141. Quatenus nec Episcopus, num. 142. Archiepiscopus potest excommunicare suum suffraganeum, non item eius subditos, num. 143. Modi quibus contingit aliquem subiectum esse alicui excommunicationi. Quodque vni idemque subditus possit pluribus excommunicationibus a suo Superiore ligari, num. 144. & 145. Excommunicatio lata per statutum Episcopi ab aliquo crimine non incurritur a subditis illud committentibus extra territorium. Et quo modo ille possit eisdem excommunicari, nu. 146. & duobus sequentibus. Committens crimen in alieno territorio, propter quod ibi per Episcopum statutum imposta est excommunicatio, in eam incurrit, nu. 150. & duobus sequentibus. An etiam incurrat si imposita sit per modum sententiae; aut si crimen propter quod imposita est committatur intra territorium quidem excommunicantis, sed in loco exempto, num. 153. & 154. Quatenus possit quis excommunicari a proprio Episcopo existente extra suam diocesim, num. 155. Excommunicatio tertio, quoad causam ob quam, & quoad modum quo ferti debet. Lib. 9. Non nisi ob peccatum proprium potest quis excommunicari: & corollaria inde deducta, num. 156. & 157. An ob peccatum internum possit excommunicatio imponi, num. 158. & duobus sequentibus. Quatenus pro peccato per accidens occulto, possit ferri excommunicatio: & quod ad ferendam nihil obstat peccatorem esse occultum, num. 161. & tribus sequentibus. Quatenus excommunicatio lata secundum allegata & probata sit valida, num. 165. & 166. Mortale debet esse peccatum propter quod excommunicatio imponitur, & quale, num. 167. & sex sequentibus. Idem habere debet corumaciam annexam, & quam, num. 174. & duobus sequentibus. In non contumacem lata excommunicatio est nulla, num. 177. Excommunicatio non fertur pro culpa praeterita aut praesenti, nu. 178. Excommunicatio lata ex inordinata affectione, sic est iniusta, vt non sit eo ipso inuvalida, num. 179. Debet ferri cum intentione ligandi. Nec ligat exemptos intentione eam ferentis, aut eius in cuius gratiam fertur, num. 180. 181. & 182. Debet praeterea fieri praenonito eo, in quem ferenda est. Et quae requirantur in tali praenonitione, num. 183. & quatuor sequentibus. Quod ea fieri debeat etiam si crimen sit notorium, cum excommunicatio est ab homine. Et quid si sit tantum delegatus. Non item cum excommunicatio est a iure. Et quid si lata sit ab homine per modum statuti pro culpa futura, nu. 188. & tribus sequentibus. Nulla est excommunicatio lata sine causae cogitatione, nec lata sine praenonitione, exceptis duobus casibus, num. 191. Sola intentio interior non sufficit ad excommunicationem, sed requiritur vt eadem exterius exprimat: & quo modo, num. 193. & duobus sequentibus. Formulae verborum quibus eadem expressio potest, debetque fieri, num. 196. Excommunicatio quarto, quoad causas excusantes ab ea incurrenda: & quoad rationem cognoscendi sine mensura, Lib. 9. Ignorans, vt absens excommunicatione ligari potest, num. 197. & Quae ignorantia valeat excusare ab excommunicatione, num. 197. & duobus sequentibus. Tractatio dubij an ignorantia iuris communis excommunicationem

imponentis ob factum non illicitum, ab eadem excommunicatione excuset, num. 201 & 202
Quid quando ignorantia fuerit statuti sine communis sine particularis excommunicationem imponentis ob factum illicitum damnatum diuina lege, num. 203. & duobus sequentibus
Impossibilitas excusans ab excommunicatione, num. 206
Exclusio aliquorum à sententia excommunicationis eisdem excusans, num. 207
Exclusio ab excommunicatione lata, vel ut aliqua scriptura profertur in medium vel ut bona aliena detenta restituatur; vel ut testimonium habeatur, num. 208. & duobus sequentibus
Bona fides ab excommunicatione excusans, num. 211
Speciales causæ excusantes ab excommunicatione lata ad habendam reuelationem, num. 212
Consideranda ad cognoscendum, an quis in excommunicatione incurrit, num. 213
Consideranda circa excommunicationem latam in aliquo facientes, num. 214. & tribus sequentibus
Consideranda circa latam ad extorquendam reuelationem, aut satisfactionem, num. 218
Consideranda, tum de tempore quod præfinitur in sententia excommunicationis, tum de iudice à quo ca ferretur, num. 219
Consideranda circa excommunicationem latam per Cameram Apostolicam pro solutione annuæ pensionis, num. 220
Excommunicatione lata in percussorem Clerici vel Monachi. Lib. 1.
Excommunicatio lata ob iniectionem manus in Clericum vel Monachum à quibus incurritur, num. 205. & quinque sequentibus
Ad eandem incurram, requiritur animus afficiendi iniuriam Clericum vel Monachum, num. 211
Quis Clerici nomine in hoc negotio intelligatur, num. 212
Quando excommunicatio eiusmodi incurritur percussione non gestantis habitum & tonsuram clericalem, num. 213
Quis intelligatur nomine Monachi, cuius percussione eadem excommunicatio incurritur, num. 214
Eiusmodi excommunicationis extensio ad mandantes talem percussorem, aut dantes auxilium vel consilium aut fauorem præstantes excusetur illam, num. 215. & aliquot sequentibus
Quando non impediendo percussorem Clerici vel Monachi, talis excommunicatio incurritur, num. 221
An eandem incurrat Clericus vel Monachus subiuciendo se percussioni in satisfactionem, num. 222
Varij casus in quibus percusio Clericum vel Monachum excusatur ab excommunic. num. 223 & pluribus sequentibus
Qui excusatur adire Sedem Apostolicam pro absolutione à tali excommunic. num. 224. & aliquot sequentibus
Observationes circa eandem excommunicationem notandæ prout quoad Curati potestatem, num. 255. & 256
Eandem absolendi potestatem sibi à iure commissam, Episcopus delegare potest. Possunt & reliqui Prælati, num. 258
Quatenus talem absolutionem debeat cum satisfactione præcedere iuramentum de parendo mandatis Apostolicis, num. 259
De specialiter lata in lædentes S. R. E. Cardinalem vel Episcopum. Vide verbum Bulla Censæ 6.
Eucharistia.
De Eucharistia administranda aut neganda peccatori, libro 3. num. 51. & 52
F
Facultas. Lib. 1.
Facultas Prælati à iure concessa eligendi Confectarium & concessa Religiosis Mendicantibus audienti confessiones quomodo sit accipienda, num. 66
Circa eandem Mendicantium facultatem difficultas enata, ibidem.
Quod Papa eam concedere poterit sine consensu Episcopi & Parochi, num. 67
Fama. Lib. 10.
Fama alteri ablata cum omnibus damnis inde scitis restituenda est sub mortali: & quomodo, lib. 10. num. 335
Ad quid teneatur qui seipsum infamauerit, num. 336
Requisita ad obligationem restituendi famam, num. 337
Condonatio infamæ quatenus valida sit, cum infamatio vergit in damnum aliorum, num. 338. & 339
Casus in quibus non est obligatio restituendi famam ablatam, num. 340
Diversus modus faciendi restitutionem cum infamatio est de falso crimine: & cum est de vero, sed occulto, num. 341
Probabile est infamatorum, cum nequit famam restituere, non teneri ad compensationem in pecunia, num. 342
Quod intelligendum est cum moderatione, duos casus continente, num. 343
Nonnumquam tanta (ac etiam interdum maior) restitutio facienda est ob læsam famam dicendo verum, quam dicendo falsum, num. 344
Cum iactura rerum superioris ordinis non est facienda restitutio rerum inferioris. Est autem facienda cum iactura rerum eiusdem ordinis, vno casu excepto, num. 345. & 346
Quando possit vel non possit fama restitui laudando infamatum, num. 347
Obligatio ad restitutionem famæ non transit ad hæredes infamatoris, num. 348
De crimine accusatus aut denunciatus falso, non tenetur ad restitutionem; si per ipsum negationem, accusator aut denunciator infamiam contraxerit, num. 349. & 350

De restitutione famæ per compensationem mutue læsionis, quod intendendum sit, num. 351
Condonatio restitutionis famæ, non colligitur sufficienter ex læsa familiaritate cum læso, num. 352
Ad quid teneatur infamator, quando ab ipso orta infamia, effecta est publica, num. 353

Filiusfamilias.

Filiusfamilias quatenus possit elemosinam facere, lib. 4. num. 272. & tribus sequentibus.
Filiusfamilias quatenus si Clericum percusserit, excusetur Romam ire pro sua absolutione, lib. 1. num. 252
Filiusfamilias de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. num. 38. §. 7

Finis actuum humanorum. Lib. 12.

Requisita ad rationem finis actuum humanorum, eiusdemque varietas, in præfatione
Actus humanus de se aliqui bonus, peccatum est si fiat malo fine, num. 1
Finis in medium ordinatum ad eum, influit bonitatem vel malitiam, num. 2
Peccatur querendo bonum finem malo medio, num. 3
Cuius finis bonus est, ipsum quoque est bonum, quatenus usurpari possit pro regulis, num. 4
Peccatur querendo finem, qui non est aptus medio quo queritur. Et in quo consistat eiusmodi aptitudo, num. 5. & 6
Finis actus humani quidam est principalis, quidam minus principalis, num. 7
Duplex discrimen inter finem malum, & finem non aptum medio, num. 8
Series & differentia actuum libere voluntatis nostræ & intellectus practici eam dirigentis circa finem & media, num. 9
De intentione debita in constitutione finis, vide verbum Intentio in constitutione finis.

Forum internum.

Forum internum foritur quis peccando in alieno territorio, lib. 1. num. 92

Gabella. Lib. 10.

Conditiones requiritæ ad licitæ gabellarum impositionem, num. 372
De causa legitima ad eam requisita, num. 373. & 374
Quando exactor gabellarum in dubio de causa eiusmodi legitima, teneatur ad restitutionem, num. 375
De iusto modo ad eandem impositionem requisito, num. 376
De gabellis impostis super rebus quæ ad necessarium familiæ usum emuntur, num. 377
Quando obligatio soluendi gabellas sit sub mortali, num. 378
De gabellis quæ soluuntur ex consuetudine: & iis quæ interdum cessant, cessante causa, num. 379
Quando fraudatio gabellarum non inducat obligationem ad restitutionem, num. 380
Subditi non tenentur querere exactorem gabellarum ad eas solendas nisi consuetudo sit in contrarium, num. 381
Quando pauperes excusari possint à solutione gabellarum, num. 382
Non obligatur ad restitutionem qui emit merces ab eo qui Principem gabellis iniuste fraudat, num. 383
De excommunicatione quæ respectu gabellarum & eis affinium incurritur. Vide verbum Bulla Censæ 4. *

Gubernator.

Gubernatores seu præfecti de quibus interrogari debeant in confessione, lib. 2. num. 38. §. 16

Gula.

Adversus gulam remedia, lib. 7. num. 60

Hæresis.

Hæresis ac eorum credentes, receptatores, fautores, librosque ipsorum legentes, retinentes, aut imprimentes excommunicantur. Vide verbum Bulla Censæ 2.
Homicida. Lib. 10.

Homicida vel mutilator ad quam restitutionem teneatur, nu. 310. & duobus sequentibus
Obligatio illius habet locum, siue læsus sit pauper, siue dives, num. 313
Cum hæredes talis possint esse aut necessarii, aut non necessarii: illis non item his facienda est restitutio sustentationis, quam ab ipso læso incolunt accepissent, num. 314
Homicida non tenetur creditoribus occisi restituere, quæ is restituit si superuixisset, num. 315
Nec tenetur aliquid hæredibus restituere pro vita crepta; Deo autem ac defuncto tenetur restituere, & quid, num. 316. & tribus sequentibus.
Homicida obligatio transit ad hæredes ipsius si occisio fiat iniuste: siue priuata, siue publica auctoritate: & siue commissione siue omissione: ac quantumcumque alius eam perpetratus esset, num. 320
Ex iusta occasione non oritur obligatio ad restitutionem: & moderationes cum quibus id accipiendum est, num. 321. & tribus sequentibus.
Ad quid homicida teneatur innocenti, cui crimen ipsius imputatur, num. 325

Honor. Lib. 10.

Restitutio honoris læsi condonari potest; neque veniæ petitio ad eam de necessitate requiritur, num. 354
Eaque debet fieri non tantum ab inferiori vel æquali, sed etiam à Superiori: & quò modo, num. 355
Interdu ad eandem requiritur aliquid amplius quam veniæ petitio, num. 356
Talis restitutio facienda est priuatim cum læsio honoris fuerit: cetera: publicè verò, cum publica, num. 357

INDEX RERVM

Humilitas. Lib. 2.

Humiliationis nostrae coram Christo, necessitas ad tenendum vitam salutis, & quae ad eam iuuent, quodque recta magna & fortis esse debeat. 174. & 175. Ratio eam exercendi intra nos, & tam in ordine ad nos, quam in ordine ad proximum, num. 176. & duobus sequentibus.

I.

Ianitor.

Ianitor percussus Clericum quatenus possit ab Episcopo suo absolui, lib. 1. num. 251. Ieiunium Ecclesiasticum primo quoad se, & quoad necessarium ad illius implementationem. Lib. 4.

Omnia Ieiunij acceptiones variae, num. 122. & duobus sequentibus.

Ieiunij Ecclesiastici definitio cum explicatione, num. 125. & 126. Eiusdem divisiones variae, num. 125. 126. & 127.

Ieiunium quadagesimale & praecipuum de eo datum ac eiusdem institutio, num. 128. & duobus sequentibus.

Ieiunium quatuor temporum & rigilarum: & quam vim consuetudo habeat inducendi, aut tollendi ieiunium Ecclesiasticum, num. 131. & tribus sequentibus.

Ieiunia consuetura seruati a secularibus, quando Religiosi, & aduenere seruare vacentur, num. 135. & 136.

De diebus quibus ieiunari non solet, num. 137. & 138.

Necessaria ad implendum praecipuum Ecclesiasticum de Ieiunio, & ad quod profici talis impletio, num. 139. & duobus sequentibus.

De ciborum defectu diebus ieiuniorum, n. 142. & quinque sequentibus.

De ratione seruandi aliud ieiunium quam Ecclesiasticum quatenus iudicetur ex consuetudine, num. 148. & 149.

Non excusantur ab estu carniu qui excusantur a ieiunio, num. 150.

Nec vinum nec alia quae sumuntur tantum in potum, nisi sumantur in fraudem ieiunij prohibita censentur, n. 151. & duobus sequentibus.

De vnicuique refectio in die ieiunij, deque hora ad eam requiritur, num. 154. & quinque sequentibus.

Ieiunium Ecclesiasticum secundo, quoad illius violationem. Lib. 4.

Ieiunium Ecclesiasticum quomodo voluntate & quomodo opere violetur, num. 160. & duobus sequentibus.

Execrta in qualitate aut quantitate cibi, vni ex refectiois, non violatur ieiunium Ecclesiasticum, num. 163. & 164.

Necque est necesse tantam esse abstinentiam a cibis vt affligat fame, num. 165.

Vnus cibi vici in die ieiunij quatenus excusari possit, num. 166. & quatuor sequentibus.

Quando possit vici ceteris, num. 170.

Facultas qua conceditur vsus ciborum veditorum, non tollit obligationem ad vnicuique refectioem: nec impedit piscium vsus, num. 168. 169. & 171.

Od ratione vidoris carniu non frangitur ieiunium, nec vsu vini & electuariorum, si frans absti, num. 172. & 173.

Quando repetitione refectiois, interrupte frangatur ieiunium Ecclesiasticum, num. 178. & duobus sequentibus.

Numerus dierum quibus Quadragesimae factum est ieiunium exprimitur in confessione, num. 181.

Horam in die vni determinata seruanda est, etiam ab eo qui facultatem habetis, vni comedendi, num. 182.

Etiam in ieiunio non liberatur ab obseruatione ceterorum spectantium ad ieiunium, num. 183.

Vesperina collatio permittitur est de consuetudine, & cum qua cibum quantitate & qualitate, num. 184. & 185.

Quando possit mane fieri collatio & refectio sero, num. 186.

Ieiunium Ecclesiasticum vnus non potest implere per alium, nec excusari per elemosinam; atque omissum vna die non est obligatio supplendi die sequenti, num. 187. & 188.

Quae peccatum sit quod committitur violatione ieiunij, Ecclesiasticum, num. 189. 190.

Tres modi quibus ipsum committitur, & ratio qua debet explicari in confessione, num. 191. & 192.

Modi quibus peccatur participando in ieiunij violatione, num. 193.

Quid tenentur se de famulis aut ancillis parantibus mensam ieiunium violantibus, de inuitantibus, alios ad eam, n. 194. & 195.

Quid de patribus familias, qui familiaribus, aut de hospitiis, qui hospitio excepti dant carnem, num. 196. & quatuor sequentibus.

Quid de compellentibus famulos ieiunium violare, & quid de habentibus viciales cibos veticos in die ieiunij, num. 201. & 202.

Ieiunium Ecclesiasticum tertio quoad causas excusantes a peccato violatione remittitur. Lib. 4.

Qua causa excusat a peccato violatione ieiunij, num. 204.

Qua tenentur calidum habere in adolescentibus, n. 205. & tribus sequentibus.

Qua tenentur in senibus & infirmis, num. 209.

Qua tenentur praegnantibus & lactentibus excusentur a ieiunio, num. 210.

Qua tenentur pauperes & in operibus laboriosis occupati: de quorum numero qui artifices censendi, sine esse, num. 211. & quatuor sequentibus.

A ieiunio excusantur is qui ieiunans nequit praestare quod ei incumbit, aut fabricare laborem ad quod tenentur, num. 217. & 218.

Excusatio ab eodem ex causa pietatis, si aliqua sit talis, voluntarie peccantis, num. 219. & 220.

Quando eiusmodi excusatio contingat ex causa amicitiae vel metus, num. 221.

De contingente ex causa estimata, aut auctorizata, num. 221. & 223.

Relaxatio ieiunij Ecclesiastici per Papam vel Episcopum: & quatenus, tum ab hoc, tum a Parocho, tum a Praelatis Religiois fieri possit cum ipsum est vniuersale totius Ecclesiae, nu. 224. & tribus sequentibus. Quatenus in causa dubia Parocho possit ieiunium relaxare & quod ne tunc quidem Confessarius vt talis possit relaxare, nu. 228. & 229. Ad ieiunij obseruationem praeter praecipuum de eo datum, vrger nos Christi & Sanctorum exemplum, num. 230. Eiusdem honestas & iucunditas, & vtilitas triplex: vicia comprimere, mentem erigere, virtutem largiri & praemiis, num. 231. & tribus sequentibus. Eidem coniungenda vt sit meritorium: & quae in eo seruari oporteat, tanquam Deo, aut sibi, aut proximo debita, num. 235. & 236.

Ignorantia. Lib. 11.

Quae ignorantia spectet ad mortale infortunium, num. 10.

Ea est aut iuris aut facti. Haecque vel facti in se, vel facti in sua circumstantia, num. 11. & 12.

Distinctio ignorantiae in antecedentem, comitantem & consequentem: ac quid quaeque earum sit, num. 13.

Consequens duobus modis contingit: & quando dicatur effectata quando praeter electionis, quando supina & crassa, num. 14.

Quae ignorantia sit peccatum, num. 15.

Quod talis iudicatur in iuriam voluntatis, num. 16.

Quae ignorantia sit causa peccati. Quae auget vel minuat peccatum, num. 17. & tribus sequentibus.

Ignorantiam esse inuincibilem, potest duobus modis contingere: eamque posse esse tam iuris quam facti, praeterquam iuris naturalis primarij, num. 21. & tribus sequentibus.

Diligentia adhibenda ad ignorantiam depellendam vt censetur inuincibilis, num. 23.

Erquisito consilij quam eadem requirit, num. 26. & tribus sequentibus.

Quantum ea ipsa requirit diligentiam alibi in acquirenda cognitione illi contraria. Quodque sit difficile discernere quando fit adhibita sufficienter, num. 30. & 31.

Vt quis ob defectum adhibita diligentiae negari debeat a peccato excusari per ignorantiam inuincibilem, necessarium est vt aliqua cogitatio de rei malitia interueniat, num. 32.

Ignorantia peccati. Lib. 13.

Ignorantia inuincibilis peccati legis, nisi tollat causam, propter quam ea imposta est, non obstat quin ipsa peccata incurrat, num. 270.

Ignorantia excusans a peccato excusat a peccato ob illud imposta: nisi imponatur ob factum alienum, num. 271. & 272.

Peccata legis humanae non debentur ignorata esse de causa non habere, etiam si illud propter quod imposta est cognoscatur esse malum, num. 273.

Non item peccata eiusdem legis vincibiliter tantum ignorata. Quod patitur excusationem cum peccata ipsa imponatur licenter facienti, aut praesumentem, num. 274. & 275.

Ignorantia Confessarij. Lib. 1.

Quatenus ignorantia toleretur in Confessario, num. 146. 147.

Ignorata facta Confessio quatenus valida censetur, num. 148.

Incarceratio.

Incarceratio Clerici quatenus sit vel non sit causa incurrendae excommunicationis, lib. 1. num. 227. & 228.

Indulgentia primo, quoad se. Lib. 7.

Nomen indulgentiae qua ratione accipiatur, cum de indulgentijs agitur in ordine ad satisfactionem sacramentalium, num. 94.

Liberatus omnino a culpa, non liberatur eo ipso omnino a peccato, n. 91.

Quod nullus quidem (excepto Christo) bona opera alteri meritoria efficiat, factoria tamen esse possint, num. 96.

In Ecclesia est thesaurus satisfactionum non modo Christi, sed etiam Sanctorum: quae nobis applicari possint, & quatenus, nu. 97. & tribus sequentibus.

Potestas est in Ecclesia concedendi indulgentias, a Christo data, quodque ea concedi possint extra poenitentiae sacramentum, n. 101. & 102.

Definitio indulgentiae: & cur ipsa dicatur remissio, num. 103. & 104.

Cur deatur poenae remissio, si aliqua detur a poena & a culpa, num. 105. & 106.

Cuius poenae sit remissio. Quodque sit remissio extra sacramentum facta a Praelato Ecclesiastico ob rationabilem causam, num. 107. & 108.

Indulgentiae non sunt praeter fraudes, prout dicunt haereticis. Easque querere, peccatum etiam est, num. 109. & 110.

Ad legium, ac fructuosum indulgentiarum usum requiruntur multa, quae non facile concurrunt, num. 111.

Indulgentia secundo, quoad eorum concessionem. Lib. 7.

Solus Papa indulgentias plenarias dare potest, num. 112. Episcopi & Praelatis superioribus infra papam, quatenus competat indulgentias conferre, num. 113. & 114.

Nullus Episcopo inferior potest ex officio indulgentias conferre, num. 115.

Potest ex commissione Papae, vel Episcopi conferre quibus Clericis, num. 116.

Quod possit & laicus commissione Papae improbabile non est, n. 117.

Confessarius nequit propria autoritate indulgentias conferre. Nec valent concessae ab Episcopo excommunicato: non tolerato, n. 118.

Quibus possit, & in quantum possit Episcopus indulgentias concedere, num. 119. & 120.

Facultas concedendi indulgentias, qualis sit legi Apostolicae, & Summi pontificiarum. Quodque nulla sit Vicarij Episcopi, aut capituli, sed

Sede vacante, nisi ex commissione, num. 121. & 122.
 Episcopus ante suam consecrationem potest indulgentiam concedere, confirmatus, & vel prout Papa, num. 123.
 Prælati religionum nequeunt indulgentias concedere, etiam si possint facere participes bonorum operum quæ à se & à suis sunt, num. 124. & 125.
 Quæ causa necessaria censetur ad validam indulgentiarum concessionem, num. 126. & tribus sequentibus.
 Difficultas de proportionem requisita inter indulgentiam concessam & eiusmodi causam, num. 130.
 Quodque non sit necessarium talem causam ipsi indulgentiæ æquiualeat, num. 131.
 Quæcumque causa pia sufficit, vt indulgentia censetur valida; non tamen vt censetur disereta, num. 132. & 133.
 Magnæ indulgentiæ concessæ pro causis quæ videntur parue, quomodo excusentur, num. 134. & 135.
Indulgentia tertio, quoad modum eas concedendi. Lib. 7.
 Per indulgentiam remittitur pena peccatis debita non solum vt taxata à Confessario, vel à canonibus Ecclesiasticis: sed etiam vt à diuina iustitia, num. 138.
 Indulgentia aliquot annorum, quomodo sit accipienda. Et quo modo accipienda illius distinctio in plenam, pleniorē & plenissimam, num. 140. & 141.
 Quod concessio indulgentiæ sit strictè interpretanda, num. 142.
 Indulgentia plena seu plenaria quænam sit. Et quæ plenior, quæque plenissima: cum aliquot corollariis, num. 143. & duobus sequentibus.
 Indulgentia in forma sublimi quid amplius sit, quam plenissima; quidque libillati nomine significetur. Et quod indulgentia non iuret in foro externo: nequidem plenissima, num. 146. & 147.
 Tres modi concedendi indulgentiam, relaxando tantum partem penæ. Et quo modo accipiendum sit quod simul cum plena, datur, aliquot dierum indulgentia, num. 148. & 149.
 Indulgentia absolute data, extenditur tam ad penas iniungendas, quam ad iniunctas in confessione, num. 150.
 Documentum vile paranti se ad lucrandas indulgentias, num. 151.
 Indulgentia datur tam viuus, tum defunctis, sed differenter, num. 152.
 Quædam immediate datur à Papa, & quædam mandatur dari per alium. Quædam item datur cum determinatione ad certum tempus, vel locum: & quædam sine tali determinatione, num. 153. & 154.
 Indulgentia perennis, ac longi temporis potest lucrificari pluries: alia, tantum semel, num. 155.
 Indulgentia concessa, aut commissa concedi pro articulo mortis, num. 156. & 157.
 Indulgentia duratio, num. 158. & duobus sequentibus.
 Renouatio indulgentiæ, num. 161. & tribus sequentibus.
 Duratio indulgentiæ non requirit durationem causæ propter quam data est, num. 165.
Indulgentia quarto, quoad eorum acquisitionem. Lib. 7.
 Requisita ad indulgentiarum acquisitionem, num. 166.
 Repeditio literarum concessionis, necessaria non est ad earum validitatem, num. 167.
 Status gratiæ necessarius est ad earum lucrationem, num. 168. & 169.
 Cum nemo sciat an sit in statu gratiæ: quomodo existimare quis possit, se ob lucrata indulgentiam, liberum esse à satisfactione sibi per Confessarium imponenda, num. 170.
 Quatenus confessio sacramentalis sit necessaria ad lucrandam indulgentiam, num. 171. & duobus sequentibus.
 Quomodo requiratur satisfactio ad lucrandas indulgentias, num. 174. & 175.
 Ad eandem lucrandas, necessaria est executio piæ operis ob quod sunt concessæ. Nec sufficit voluntas exequendi: nec executio partis, etiam ad partem lucrandam, neq; impedimentum excusatur, num. 176. & 177.
 Non ante acquiruntur indulgentia, quam totum opus sit perfectum. Et tractatio dubitationis, an debeat totum perfici in gratia, num. 178. & tribus sequentibus.
 Facilitates, quæ simul cum indulgentia conceduntur, eâ non acquiruntur, num. 182.
 Lucraturus indulgentiam debet opus pium ob quod ea conceditur, implere per seipsum, nisi aliud sit à concedente expressum. Ac implere secundum formam in concessione expressam, num. 183. & duobus sequentibus.
 Quid iuris cum quid ad indulgentiam consequendam imponitur tantum exhortando: aut imponitur quid indeterminatum, num. 188. & 187.
 Quando indulgentiam acquirere impediatur, qui peccat exequendo opus ob quod concessa est, num. 188.
 Relaxatio penarum per indulgentias, ad quas penas se extendat, num. 189. & 190.
 Eadem relaxatio facta penarum prioribus peccatis debitarum, non amittitur per relapsum in peccatum mortale, num. 191.
 Non acquiruntur indulgentiæ extra statum gratiæ. Et quod solus Papa possit eas conferre defunctis. Idque tantum per modum suffragij: & quidam hoc ipsum sit, num. 192. & 193.
 Quando profuit defunctis indulgentia. Et quod non sit necesse, scientem opus propter quod eas illis conceduntur in statu gratiæ esse. Et quod possint illis concedi propter opera bona quæ egerunt in vita, num. 194. & duobus sequentibus.
 Lucraturus indulgentiam expedit habere animum satisfaciendi Deo, num. 197.
 Ob que sitam defuncto indulgentiam non sunt omittenda ecclesiastica suffragia, pro eo faciendâ, & cur, num. 198.
 Superior capax est acquirendæ indulgentiæ, quam concedit, num. 199.
Iniuria illata Clerico. Lib. 1.

Iniuria Clerico illata distinctio in grauem, mediocrem & leuam, num. 239.
 Eiusdem iniuriæ grauitas seu enormitas vnde sit æstimanda, num. 240.
 Quando eadem iniuria censenda sit mediocri, & quando leui, num. 241.
Inimicitia.
 Inimicitia quatenus excuset percussorem Clerici, ne cogatur pro absolutione recurrere ad Sedem Apostolicam, libro 1. num. 247.
Intentio in constitutione finis. Lib. 12.
 Valis est intentio, talem esse actum humanum intentum: quatenus sit verum. Et quod præter finem actionis, derit finis agentis, num. 10. & 11.
 Requisita vt intentio agentis sit debita, num. 12.
 Intentio ea semper est debita, qua quis actionem neque ex obiecto, neque ex circumstantia malam, in Deum refert vt in finem vltimū. Cuiusmodi actio vt sit meritoria, potest contenta esse virtuali intentione, num. 13. & 14.
 Actio non est eo ipso mala, quod non referatur in Deum ex intentione agentis, num. 15. Mala est autem eo ipso quod in alium finem vltimum referatur, quam in Deum: aut qua Deus post se ponatur alicui bono, num. 16.
 Intentio est debita, qua bonum honestum propter seipsum intenditur aut aliud minus propter ipsum, num. 17.
 Intentio est indebita, qua contra honestatem agitur propter bonum delectabile. An, & quæ bonum honestum intenditur propter vile, non relatum in aliud bonum honestum nobilius? num. 18. & 19.
 Bonum vile potest bona intentione constitui finis medius minus principalis, num. 20. & 21.
 Intentio est indebita qua bonum honorarium aut pecuniarium expectatur sine relatione ad aliud, quod sit finis eo aptus: duobus casibus exceptis, num. 26. & 27.
 Remedium aduersus anxietatem animi circa defectum intentionis debita, num. 29.
 Quomodo sit debita intentio Superiorum proponentium inferioribus suis præmia aut supplicia, vt inducant eos ad bonas actiones & auocent à malis, num. 30.
Interrogationes. Lib. 2.
 Interrogare Penitentem, quatenus teneatur Confessarius & omitendo, quatenus peccet, num. 33. & 34.
 Interrogationis istiusmodi obligatio quando contingat, num. 35. & 36.
 De difficultate an interrogationes sint præmittendæ confessioni, num. 37.
 Interrogationes aliquot præmittendæ à Confessario, confessionis inchoationi, num. 38.
 Faciendæ respectu habito ad contritionem necessariam in Penitente confitente, num. 39. & quæque sequentibus.
 Cum malente interrogari, quam peccata sua per se dicere qualiter sit procedendum, num. 23.
 Qualiter interrogandus Penitens dum actu confitetur, & de quibus interrogandus, num. 33.
 De modo quo interrogationes fieri oportet, obsecrationes viles, num. 34.
 Interrogandi de peccatis carnis modus specialis, num. 35.
 Interrogationes faciendæ si opus videatur ad supplendum in Penitente defectum integritatis suæ confessionis, num. 36.
 Interrogationes speciales faciendæ circa præcepta Decalogi, num. 37.
 Interrogationes faciendæ circa varios status hominum, num. 38.
Inuentus.
 De inuentis vide verbum Bona incerta, in fine.
Inuidia.
 Aduersus inuidiam remedia, lib. 7. num. 68.
Ira. Lib. 7.
 Aduersus iracundiam remedia, num. 70.
 Ratio patenter ferendi iram alterius, num. 71.
Irregularis.
 Irregulares censendi sunt de numero toleratorum ab Ecclesia, lib. 1. num. 163. sub finem.
Ioculator.
 Ioculator quando amittat priuilegium clericale, lib. 1. num. 233.
Iurisdictio. Lib. 1.
 Iurisdictio in foro interno, num. 13. & 14. ac num. 19. cum aliquot sequentibus.
 Iurisdictio spiritalis in foro externo, num. 15. & tribus sequentibus.
 Iurisditionem habens in foro interno, siue ordinarium siue delegatum, potest in subditos vbiuis eam exercere, num. 23.
 Inter iurisditionem Papalem Episcopalem, & Parochialem differentia & conuenientia, num. 29.
 Eiusdem iurisditionis defectus quando reddat, & quando non reddat confessionem inualem, num. 27. & quatuor sequentibus.
 Non habenti iurisditionem sufficientem confessus bona fide, ad quid teneatur, num. 101.
 Impedire iurisditionis vsum in alio, quis possit aut non possit, num. 109.
 Vide præterea verbum Confessarius, 1. & 3.
Leuitas.
 Leuitas percussoris Clerici, ratione cuius percussor potest per Episcopum absolui ab excommunicatione, lib. 1. num. 255.
 Leuitas materiæ excusatur à mortali, lib. 15. num. 30.
Lex æterna. Lib. 13.
 Lex æterna attribuitur Deo tanquam moderatori vniuersi, num. 2.
 Cum qua lege bonitas nostra moralis conformitatem requirit, num. 2. Eaque nobis manifestatur per reuelationem siue naturalem siue supernaturalem: & per istam legem Superioris, num. 3. & duobus sequentibus. Eadem quatenus enseri possit varia, num. 6.

INDEX RERVM

Lex æterna non adfert quidem necessitatem agendi, adfert tamen patiendi pœnam debitam tranſigere illius, num. 7.
Lex æterna immutabilis ex parte Dei, mutari poteſt ex parte materiæ, num. 8

Lex derivata ab æterna. Lib. 13.

Theologorum ratio agendi de legibus, num. 9
Legis nomen, num. 10. Eiusdem necessitas, numer. 11. & tribus sequentibus. Definitio cum explicatione, num. 15
Differentia à consilio: & obligatio tum ad culpam tum ad pœnam, num. 16
Lex coagmentatur ex actu intellectus & voluntatis: & quomodo habeat rationem habitus, num. 17. & 18
Inter leges sola humana obnoxia est iniustitiæ, num. 19
Quæ possit esse legis materia, num. 20. & 21
Promulgatio legis non est de illius natura, num. 22
Quis sit legis finis: & quæ causa efficiens, num. 23. & 24
Variæ legis qualitates. Quæ si communes sint, quomodo aliæ aliis contrariæ inveniatur, num. 25. & 16
Eiusdem officia ex D. Thoma, num. 27. Et an illis sit addendum præmio afficere. Et quomodo permittere illis addatur, num. 28. & duobus sequentibus.
Lex non obligat ad nimis difficile, nec ad id quod merito faceret ridiculum, num. 121

Lex naturalis. Lib. 13.

Ordines & gradus propositionum legem naturalem constituentium, num. 31. & duobus sequentibus
Eadem lex præcipiendo aut prohibendo, obligat omnes homines ratione utentes, num. 41
Eam esse immutabilem qualiter intelligendum sit, num. 43
Quodque non admittat exemptionem, sed tantum declarationem: nec dispensationem nisi improprie dictam, num. 44. & tribus sequentibus
Ratio peccati respectu legis naturalis vnde contingat in actione humana, num. 58
Quæ propositiones constituant ius gentium: & eiusdem iuris cum naturali & humano collatio, num. 39. & 40

Lex diuina positiua. Lib. 13.

Quadruplex necessitas diuinæ legis positiuæ: & quid eadem lex sit, num. 125. & 126
Cur ante Christi aduentum data sit solis Iudæis: & post data sit omnibus, num. 127
Quæ sunt legis diuinæ positiuæ propria, quomodo iis quæ legis naturæ propria sunt, proportionem respondeant, num. 128
Qualitates & effectus eiusdem legis, num. 129. & 130
Diuisio illius in veterem & nouam, num. 131
Cur soli populo Iſrahelico data sit lex verus, num. 132. & 133
Ea cæteris populis fuit tantum in consilio, num. 134
Præcepta veteris legis distincta sunt moralia, & iudicialia, num. 135
Ceremonialia & iudicialia nunc neminem obligant, num. 136
Ceremonialia sunt mortifera, & cur, num. 137. iudicialia non item, & cur, num. 138
Cur Christiani venerentur testamentum vetus. Et quatenus sit vsus illius in iudicio de peccatis, num. 139. & 140
Lex noua cur sic dicta, num. 141. Differentia illius à veteri, num. 142. In quo potissimum consistat, num. 143. Et. silem præcepta duplicia: & quæ sub illa cadant, quæque non cadant, num. 144
Præcepta moralia in noua lege sunt eadem quæ in veteri, sed facta auctiora, num. 145. Omniaque reuocantur præcepta Decalogi, & quomodo, num. 146
Lex noua ad finem vsque seculi vigebit, num. 147
Papæ circa eam potestas. Quodque ipsa non obliget semper ad mortale, num. 148

Lex humana 1. quoad illius vim obligandi. Lib. 13.

Lex humana non habet obligandi vim nisi sit iusta. Et duo modi quibus potest esse iniusta, num. 149. & 150
Debet item esse promulgata & post promulgationem elapsum esse aliquid temporis: nisi non in omni lege, num. 151
Peccatum contraueniendo legi antequam tempus id elapsum sit. Et an in designatione eiusdem temporis sit eadem ratio seruanda, quoad Papales constitutiones, ac quoad Imperatorias, num. 152. & 153.
* Quæ Papales constitutiones obligent, quæque non obligent antecarum promulgationem solemniter factam in provincia, num. 154. & 155.
Quid sit tenendum de obligatione constitutionum, quibus reuocantur privilegia. Quodque de iis quibus contractus irritantur, num. 156. & 157
Quid de nouis quibus antiquæ reuocantur, num. 158
An ad obligationem legis humanæ requiratur vt ea sit recepta, num. 159. & 160.
Quando peccatur non recipiendo legem iustam promulgatam, num. 161.
In quo consistat non receptio legis, per quam amittit vim obligandi, num. 162.
Ea non requirit scriptum, nec aliud signum externum: contenta vt legi contraueniatur in casibus in quibus ea obseruari debuit, num. 163
Lex humana recepta tantum in parte, obligat tantum ex ea parte, num. 164.
Vt lex humana vim obligandi habeat, non requiritur vt sit scripto tradita, num. 165

Lex humana 2. quoad illos quos obligat. Et quoad modos quibus obligat. ac quoad eos quibus eandem obligatio tollitur. Lib. 13.

Lex humana obligat omnes legislatoris subditos, etiam iustos: & quatenus ipsum quoque legislatores, num. 167. & duobus sequentibus.
De dubio, An lex obliget subditum legislatoris constitutum extra huius territorium, num. 170
De altero dubio, An lex obliget non subditum legislatoris existentem in huius territorio, num. 171. & 172
Lex humana respectu præteritorum obligat in duobus casibus, num. 173.
Quod lex humana obliget non tantum in foro externo, & ad pœnam; sed etiam in interno, & ad culpam, num. 174. & duobus sequentibus.
Vt ea ratione lex humana obliget, quæ intentio legislatoris requiritur, num. 177
Lex humana fundata super presumptione quando veritas est in contrarium non obligat in conscientia, num. 178
Nec item cessante illius ratione: quod potest duobus modis contingere. Et quid per rationem legis intelligendum sit, num. 179. & duobus sequentibus.
Quædam circa eandem cessationem pro praxi notanda vide, lib. 15. num. 59.
Lex humana quando obliget cum mortis periculo, num. 182.
Excepto vno casu, inuvalida sunt in conscientia quæ sunt contra legem humanam illa irritantem, num. 183
Quid si fiat contra legem non irritantem, num. 184. & 185
Quatuor per quæ tolli potest legis humanæ obligatio, num. 186.
De interpretatione legis: cuius sit eam facere vniuersalem: & cuius particularem: & qua ratione sit in ea procedendum, num. 187. & duobus sequentibus.
De dispensatione, num. 190. & septem sequentibus vide verbum Dispensatio.
De abrogatione & de irritatione, num. 198. & 199
Lex humana terribis, prout libris iuris continetur, Ecclesiasticaque est aut civilis. Lib. 13:

Prinicipia iuris canonici ex Gratiano, num. 200
Eiusdem diuersa acceptio. Et accepti prout traditur in scholis, distinctio in quinque partes, num. 201. & 202
De prima parte quæ est decretum Gratiani; quo modo citari solet, ac methodus qua ille in ea procedit, num. 203. & 204
Modi citandi ea quæ pertinent ad reliquas eiusdem iuris partes. Et methodus in illarum compilatione seruata, num. 205. & 206
Quæ sit obligatio Ecclesiasticarum legum scripturarum in iisdem partibus comprehensarum, num. 207
Lex Ecclesiastica quatenus feratur de actibus internis, num. 210
Iuris civilis à canonico distinctio, num. 209
Illudque huic subest. Ac quis possit illud condere, num. 210. & 211
Eiusdem præcipua diuisio in constitutionem Principis, Separationem, ius prætorium, & Plebiscitum, num. 212
Alia diuisio adhue eiusdem prout docetur in scholis, & modus quo citari solet, num. 213. & 214
Idem continet quasdam leges abrogatas & quasdam non seruandas, num. 215.

Lex humana 4. prout est pœnalis. Lib. 13.

Aqua pœna lex pœnalis nomen & naturam accipiat, & quatuor diuisiones eiusdem legis, num. 216. & 217
Regula distinguendi inter eam, quæ est læx sententiæ, & eam quæ est sententiæ ferendæ. Ac modi deprehendendi in dubio sine læx sententiæ, num. 218. & 219
Quomodo interpretanda sit lex pœnalis, num. 260
Et documenta obseruanda in eadem interpretatione, num. 261. De quo eo quod interpretatione non sit extendenda extra eam in illa expressum, num. 262
In eadem interpretatione quæ sunt attendenda quoad verba, num. 263. Quæ quoad personas quibus pœna imponitur, num. 264. Quæ quoad actionem propter quam imponitur, num. 265
Tractatio difficultatis, An detur legis pœnalis obligatio ad culpam, num. 266. & duobus sequentibus.
Quod lex pura pœnalis superaddita morali non tollat obligationem eius ad culpam, num. 269
Quando ob ignorantiam excusatio sit à pœna lege imposta, num. 270. & quinque sequentibus Vide verbum ignorantia, versus finem.
De difficultate, An lex pœnalis obliget ad pœnam subeundam ante iudicis sententiam nonnulla certa, num. 276
Quid tenendum sit, si lex pœnalis humana includat diuinam, num. 277.
Quod ea vis sit legis pœnalis, vt possit obligare non expectata sententia Iudicis, num. 278
Quæ pœna ipso iure, vel ipso facto imposta incurrantur non expectata Iudicis sententia, num. 279. & 280
Lex imponens pœnam tanquam conditionem, vel modum rei traditæ, obligat in conscientia ante sententiam Iudicis, num. 281
Idem dicendum est de pœna testamentaria, & de imposta collegialibus à fundatore Collegii, ac de ea quam Princeps imponit Magistratibus quibus soluit stipendium, num. 282
Quid tenendum de pœna conuentionis addita contractui, num. 283
Obligatio legis pœnalis ipso iure vel facto imponens pœnam, quæ requirit executionem, num. 284. & 285
Cur quædam pœnæ ipso iure, vel facto impostæ requirant sententiam Iudicis, & non aliter, num. 286

Pœnam

Poenam ipso etiam facto impositam non tenetur quis in se exequi, sed tantum pati executionem, num. 287
Quando preceptum iudicis tenetur cum exequi, num. 288
Difficultas de alienatione bonorum facta per eum qui crimen commisit, propter quod à lege ipsi priuatur ipso facto, num. 289
Difficultas, An quando crimen propter quod lex penam ipso facto imponit, nota notum est, vt nulla resignatione cæleri possit sententia iudicis requiratur, num. 290
Difficultas de beneficiario, An possit in conscientia retinere beneficiu, si commiserit crimen propter quod à lege priuatur ipso facto, numero 291
Difficultas, An simili modo priuatus officio suo publico, possit validè illud exercere, num. 292
Difficultas, An si reus iudicè interrogatus neget suum crimen, teneatur soluere penam ad quam fuisse aliqui condemnatus, num. 293
Difficultas, An qui ex officio tenentur reos manifestare, aut sententiam in eos proferre, si non faciant, teneantur ad solutionem penæ quâ ille muctatus fuisse, num. 294

Lex humana vltimo, prout obligat ad mortale. Lib. 15

Quod detur aliqua lex humana obligans ad mortale, nu. 39
Quod lex humana possit diuizam includere dupliciter: indeque obligare ad mortale, num. 40
Lex humana sub mortali obligat in materia graui: & Superiore intendente talem obligationem imponere, num. 41
Sine grauitate materiz voluntas Principis non sufficit, vt lex obliget ad mortale, num. 42. & 43
Quando ad obligationem legis humanæ sub mortali cum grauitate materiz requiratur legislatoris intentio taliter obligandi, ibidem num. 44
Quod non modo Ecclesiastica, sed etiam civilis lex humana possit sub mortali obligare, extra casus contemptus & scandali, num. 45
Intentio legislatoris obligandi sub mortali quomodo cognoscatur, num. 46 **Q**uomodo ex consuetudine, num. 47 **Q**uomodo ex verbis legis, num. 48
Ex penis spiritualibus quas lex imponit transgressoribus, colligi potest obligatio ad mortale, num. 49. non item ex civilibus, num. 50. & 51
Verba legis præceptiua non sunt signum sufficiens obligantis ad mortale, num. 52
Exceptio cum sua moderatione, num. 53. & 54
Quod verba præceptiua non obstant quin lex Ecclesiastica admittat benignam interpretationem, qua censetur non obligare ad mortale, num. 55. & duobus sequentibus

Libertatis Ecclesiastica. Lib. 9.

In lædentes libertatem ecclesiasticam lata est excommunicatio, vide verbum, Bulla cenzæ, octauo.
Quæ dicitur libertas ecclesiastica: & quomodo lædatur per statuta laicorum. Quidque censendum sit contra eam esse, num. 357. & 358
Quod statutum censeri debeat factum contra libertatem ecclesiasticam, num. 359. & 360
Spectantia ad excusationem à proposita excommunicatione, Et quatenus incurritur faciendo statuta contra libertatem ecclesiasticam aut illa scribendo, num. 361. & duobus sequentibus
Quatenus excommunicationi subiciantur Potestates, Cõsules, Rectores, & Consiliarij locorum in quibus statuta, aut consuetudines feruantur contra libertatem ecclesiasticam, num. 364

Libertatis. Lib. 2.

Libertinis quæ scrupulorum medicinz vitiles, quæ perniciose, num. 136
Vigendi sunt propositio grauitatis, & multitudinis penarum in ferri, in quantum proinde consideratio Confessarij veritatum esse oportet, num. 137. 138. 139
Ratio quæ eorundem penarum propositio, libertinis videtur disponi posse ad Dei timorem, num. 140
De eo quod libertinis est in ore, Quod Deus nouerit quid sit de ipsis futurum, ita vt nihil sit cui se vexare debeant, num. 141
Libertino penitus parato ad male agendum qualiter suaderi possit malum minus agere omisso maiori, num. 142

Licentia. Lib. 1.

Licentia alieno confitendi varia, num. 68
Non modo per specialem, sed etiam per generalem licentiam expressam acquiri potest iurisdictioni ad audiendas confessiones, nu. 71
Idemque per tacitam, & per implicitam, num. 70. & 72. & 73
Licentia petita nec obtrata, non sufficit ad confitendum alieno, nu. 87
Licentia eligendi confessarium, quatenus extinguitur mortuo concedente, num. 95
Quod non finitur per primam electionem, num. 96
Quando licentia obtrata quidem, sed nondum notificata obstat, aut non obstat validitati absolutionis sacramentalis, num. 104
Licentia audiendi confessiones non cessat per illius reuocationem, nisi intimatam legitime, num. 105

Lignatio. Lib. 10.

Lignationem in sylua communi sub certis penis prohibere potest communitas, num. 367. Contra quam prohibitionem facientes qui sunt de eadem communitate, tenentur quidem ad solutionem acceptorum sine graui damno, num. 368
Quod idem iudicandum est cum diuersarum communitatum eius vitro citroque, alij in aliorum syluis lignantur, num. 369
Obligatur ad penam impositam, & ad restitutionem qui lignatur in

sylua alicuius priuati, vel communitaris, cuius ille pars est. Excipi nisi interueniat consensus domini syluæ, lib. 10. num. 170. Aut nisi consuetudo rationalis exseret, num. 171

Ludus. Lib. 10.

Quid sit ludus, & vnde sit illicitus, num. 384
Conditiones ex quibus ludus non modo illicitus est sed etiam iniustus, ideoque inducens obligationem ad restitutionem, num. 385
Explicatio quæstionis, An lucrata per ludum veritum, possit tuta conscientia retineri, num. 386
Quando certus de victoria lusit, aut ludi pretium auxit: lucrum inde factum possit, aut non possit retinere, num. 387
Quando is qui ludo prohibito lusit promissâ pecuniâ teneatur, aut non teneatur promissam soluere, num. 388
Explicatio quæstionis, An non habens quod perdat in ludo, possit in eo lucrari, num. 389

Luxuria. Lib. 7.

Aduersus luxuriam puncta consideranda, num. 57
Et cautelæ aduersus eandem adhibenda, num. 58

M.

Magister.

Magister, seu doctor de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. num. 38. §. 10

Maritus.

Maritus non est de numero eorum qui tanquam alieni iuris, non tenentur adire Sedem Apostolicam pro absolutione ab excommunicatione lata in percussorem Clerici, lib. 1. nu. 243

Medicus.

Medicus, & Chirurgus de quibus interrogari debeant in confessione, lib. 2. num. 38. §. 12

Medicis imposita obligatio ægrotautes monendi de facienda confessione, lib. 6. nu. 23. & 24

Medici obligatio resarciendi damnum, quod æger perculit culpa ipsius, lib. 10. num. 98

Medicus, in dubio qualiter debeat se gerere circa ægrum, lib. 13. num. 99

Mercator.

Mercator de quibus interrogandus sit in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 9

Meretrix. Lib. 10.

Publica meretrix non tenetur restituere pretium quod accepit pro sua prostitutione, num. 191
De meretrice occulta idem quod de publica dicendum est, & quomodo eadem possit magnum suæ prostitutionis pretium acceptum retinere, num. 192. Tale pretium filiaz familias, patri: & vxor, marito debet restituere, num. 193

Metus. Lib. 11.

Metus non tollit liberum nisi tollat vsu rationis: quodque alius sit leuis alius grauis, num. 69

Quorum malorum esse debeat, vt censetur grauis, num. 70

Metus est peccatum minuere possit, non tamen de mortali facere veniale, num. 71

Metus leuis regulariter non excusat à mortali, nu. 72

Nec item grauis quando agitur contra præceptum naturale negatiuum, num. 73

Secus quando agitur contra præceptum affirmatiuum etiam naturale, nu. 74. Et quando contra humanum negatiuum, exceptis duobus casibus, num. 75. & 76

Actus humanus metu extortus inefficax, ac inualidus censendus est, num. 77

Miles.

Milites de quibus interrogari debeant in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 18

Miseratio Dei.

Miserationes Dei in peccatorem ex quibus ille erigitur in spem veniæ, lib. 2. num. 97. & quatuor sequentibus.

Missæ.

Missam in malo statu celebranti ministrare non est de se illicitum, lib. 1. num. 164

Mortis periculum.

In mortis periculo constitutus cum quanta prudentia iuuandus, lib. 2. num. 200. Ad quæ hortandus, num. 201. De quibus interrogandus, num. 202. De quibus monendus, num. 203

Circa morientes agenda, num. 204

Notanda à Confessario vocato ad confitendum in articulo mortis, lib. 8. num. 23. & tribus sequentibus.

Mortis periculum eximens percussorem Clerici vel Monachi ab obligatione adeundi Sedem Apostolicam, lib. 1. num. 245

Mulier.

Mulier ratione sexus eximitur ab obligatione adeundi Sedem Apostolicam pro excommunicatione incurta ob percussorem Clerici, lib. 1. num. 246

Mulier non est quidem capax iurisdictionis Ecclesiasticæ: eius tamen vsus aliquis illi committi potest, lib. 9. num. 117

Mutua.

A mutuo qualiter facienda sit sacramentalis confessio, lib. 6. num. 82

N.

Necessitas. Lib. 1.

Necessitas dans iurisdictionem sufficientem ad audiendas confessiones, nu. 38. 59. & 60

Limitatio cum qua est accipienda iurisdictioni, quam necessitas dat, num. 161

Non alia necessitas, quam periculi mortis dat iurisdictionem in foro interno, num. 63

N.

Necessitas. Lib. 1.

Necessitas dans iurisdictionem sufficientem ad audiendas confessiones, nu. 38. 59. & 60

Limitatio cum qua est accipienda iurisdictioni, quam necessitas dat, num. 161

Non alia necessitas, quam periculi mortis dat iurisdictionem in foro interno, num. 63

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas. Lib. 1.

N.

Necessitas excusans ab excommunicatione percussorem Clerici vel Monachi, lib. 1. num. 224
An ea locum habeat cum quis potest vitare eam fugiendo, ibidem.

Necessitas extrema. Lib. 10.

Non est peccatum in extrema necessitate rem alienam accipere. Nec obligatio illam restituendi, si sit parui momenti, num. 155. & 156

Res accepta in extrema necessitate post hanc perdurans, restituenda est, num. 157

Ex remale acquisita licet subuenire sibi in eadem necessitate: non ideo tamen tollitur obligatio ad restitutionem illius mala acceptione contracta, num. 158

Qui est in extrema necessitate solummodo per accidens: vt pote habens alibi sufficientes diuitias, tenetur ad accepti restitutionem, num. 159

Explicatio difficultatis, An si is qui constitutus in extrema necessitate alenum accipit, veniens postea ad pinguiorem fortunam teneatur illud restituere, num. 160. & tribus sequentibus.

Nocuentum. Lib. 14.

Doctrina D. Thomae de nocumento, num. 33
Nocuentum formaliter intentum auget peccatum num. 34. Interpretatiue volitum item auget. Et quando etiam non volitum auget, num. 35

Qualiter ex nocumento secuto iudicari debeat de grauitate peccati. Et quomodo contingat nocuentum excusare. Quoad Deum, non quoad homines, num. 36

Triplex discrimen inter nocuentum sibi, & nocuentum alteri illatum, num. 37

Quando nocuentum non praesumitur, nec intentum sibi illatum, perinde auget peccatum, ac illatum alteri, num. 38

Nocturnus, & Notarium. Lib. 1.

Notitia requisita vt excommunicatio ob percussorem Clerici impediatur executionem iurisdictionis, num. 120

Notorium aliud iuris aliud facti: & quale requirit Concilium Constant. in suo priuilegio de non vitandis censuris innotatis, n. 121. & 122

Nocturnus.

Notitiam irretitus excommunicatione referuata a quo absoluitur, & quatenus valeat absolutio, lib. 1. num. 245

Et quod absoluitur iuxta priuilegia religionis, si hanc deserat, in illam recurat, lib. 8. num. 38

O

Obiectum humanorum actuum. Lib. 14.

Ex obiecto actus humani, eius malicia essentialis deriuatur, num. 1. Tres modi quibus talis deriuatio contingit, num. 2. Ac duae generales regulae de peccatis iudicandi ex obiecto, num. 3

Ex obiecto actus humani quo modo iudicetur de peccati grauitate, n. 3. Et quomodo ex contraria virtute, num. 6

Obiectum actus humani quas conditiones requirit ad constituendam circumstantiam peccatum aggravantem, num. 65. & 66

De eadem aggravatione doctrina D. Thomae cum illius restrictione, num. 67. & 68

Quando eadem aggravatio fiat mutando speciem & quando intra eandem speciem, num. 69

Officiarius. Lib. 10.

Peccat quidem mortaliter officarius aliquid accipiens ad agenda contra suum officium: sed non tenetur eo ipso ad restitutionem accepti, num. 139

Ad fungendum officio suo accipiens supra stipendium sibi taxatum, peccat & tenetur ad restitutionem excessus: nisi liberaliter donecur num. 140. Et duo casus in quibus donatio eiusmodi non est censenda interuenire, num. 141

Liberaliter donatum quando ab officario retineri possit aut non possit, num. 142

Quando possit officarius licite aliquid accipere supra stipendium sibi taxatum: etiam si lex sui officij prohibeat quidpiam accipi liberaliter donatum, num. 143. & tribus sequentibus.

Quatenus officarius, qui percussit Clericum in excommunic. incurrit, excusetur Sedem Apostolicam adire pro absolutione, lib. 1. num. 248

Opifex.

Opifex de quibus interrogandus sit in confessione, lib. 2. num. 38. §. 3

Opinio. Lib. 13.

Quae opinio sit habenda pro communiore, num. 92

Propria opinio bene fundata teneri potest contra communem, ibid. num. 93. Liberumque est quam vis dubij partem eligere, si vtraque sit aequae probabilis, num. 94

Minus probabilem sequi licet relicta probabiliori, quando periculum est tantummodo turpitudinis moralis: non item quando periculum simul est irreuerentiae erga res sacras: aut damni proprii vel alieni, num. 95. & quatuor sequentibus: in quibus quaedam corollaria inferuntur pro praxi,

Quando liceat contra propriam sententiam, sequi alienam, num. 101

Vnus doctoris auctoritas non facit probabilem opinionem communi contrariam, num. 102

Opinio ea probabilis non est quae definitioni fidei, aut legi vel consuetudini receptae aduersatur, nu. 103

In odiosis benignior, in aliis probabilior opinio est anteponenda, num. 104

Quae opinio tanquam communior, sit preferenda, num. 105

Omissio. Lib. 15.

Omissionis ordines ad actus quos impedit, aut ex quibus procedit, num. 11

Regulae iudicandi de actu qui causa omissionis mala, inde vitatur, num. 12. Omissio mala non vitatur actus qui comitantur causam ipsius, sed non sunt ipsius causa, num. 13

An voluntati omittendi adimplerem praecipii superaddere causam omissionis, sit nouum peccatum, num. 14

Quando cum omissione, causa illius sit in confessione exprimens, num. 15

Difficultas de tempore quo committitur peccatum omissionis, nu. 16. & 17

Excusatur a peccato omissionis exterioris is quem de omissione interiori penituit priusquam illa contingeret, num. 18. & 19

Ex quibus spectanda sit grauitas peccati omissionis, num. 20

Oratio primo, secundum se, & quoad effectus illius. Lib. 4.

Orationis nomen & definitio, num. 39. & 40

Orare quorum sit proprium, num. 41. & quatuor sequentibus.

Orationis diuisiones: tum in mentalem, & vocalem; tum in bonam & malam; tum obsecrationem, & orationem proprie dictam, postulationem, & gratiarum actionem, num. 46. & quinque sequentibus.

Orationis effectus praecipuus quadruplex: deque mento & satisfactio, ne, num. 52. & 53

Vt oratio sit imperatoria, quae requirat, num. 54. & 55. fides requisita, nu. 56. item spes, num. 57. itemque charitas, num. 58

Orationem peccatoris imperatoriam esse quibus modis contingat, & quae peccata tali imperatori peculiari obstat, num. 59. & 60

Oratio vt impetratoria sit, requirit adhuc tum humilitatem & deuotionem, tum etiam perentiam in peccando, num. 61. & 62

De conditionibus, vt petamus pro nobis: & vt petamus necessaria vel vtilia, nu. 63. & 64

Oratio iniusta facta siue pro viuis siue pro defunctis, quando sit fructuosa. Et quando oratio peccatoris, num. 65. & tribus sequentibus.

Oratio secundum, quoad obligationem ea vrendi, & rationem debiti vrendi. Lib. 4.

De oratione datum praecipuum diuinum, obligat sub mortali omnibus Christianos, num. 69. & 70

Pro quo loco tempore, num. 71. & tribus sequentibus. & tempus necessitas pro quo obligat, quando contingat, num. 75

Oratio Deo tantum & sanctis cum ipso repugnantis in caelo, est fundenda: & quae spectent ad illius preparationem, siue remotam siue propinquam, num. 76. & duobus sequentibus.

Ad bonam orationem requiritur tum reuerentia, tum deuotio, nu. 79. & duobus sequentibus.

De attentione adhuc requisita, vide verbum *Attentio*.

Euagationes in oratione cohibendi adiuuenta, num. 92

Orationis bonae obiectum: & quod liceat quaedam bona petere absolute, quaedam vero solum sub conditione: ac quo modo bona temporalia, num. 93. 94. & 95

Depulsionem peccati licet absolute petere, aliorum malorum solum sub conditione, num. 96

Oratio in qua non exprimitur id quod per eam petitur, nu. 97

Orationis bonae finis debitus: & quando bonum honorarium sit aut non sit talis finis censendum, num. 98. & quatuor sequentibus.

De orante lucri gratia quid tenendum sit, num. 103

In oratione mentali exercitatio memoriae, intellectus & voluntatis, qualis esse debeat, num. 104. & 105

In eadem considerandi ratio seruanda, ac ratio coniungendi exercitationem voluntatis cum exercitatione intellectus, num. 106. & quinque sequentibus.

Ad orationis vocalis debitum vsum requisita, tum ex parte corporis tum ex parte animae, nu. 112. & duobus sequentibus.

Orationum iaculationum vsus, num. 113

Orationis Dominicae explicatio, num. 116. & tribus sequentibus.

De recitatione Rosarii ac Coronae B. Virginis, & modo recitandi, num. 121

Ordinibus initiatus.

Ordinibus maioribus initiatus, si dicitur pulus sit, quatenus possit a Magistro suo percipi sine excommunicatione, lib. 1. num. 231

P

Papa.

Papa quo modo Ecclesiae princeps dicatur libro 1. num. 22

Quatenus obligetur praecipuo confitendi, lib. 6. nu. 49

In Papam & ipsius familiares quis iurisdictionem habeat in foro interno, lib. 1. num. 35

Papae reseruantur peccata ratione excommunicationis annexae illis, lib. 1. num. 124

Pauper Clerici percussor quatenus excusetur ab obligatione proficiscendi Romam pro absolutione, lib. 1. nu. 250

Pharmacopola.

Pharmacopola de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. num. 38. §. 13

Parochus.

Parochi obligatio ministrandi subditis sacramenta, quanta sit, lib. 1. num. 81. & 82

Parochus recusans audire confessionem subditi non censetur eo ipso illi concedere licentiam confitendi alteri, ibidem, num. 83. & tribus sequentibus.

Intrusus non potest alteri iurisdictionem committere ad audiendas confessiones, lib. 1. num. 77

Parochus de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 2

Paro-

Parochus non habet officio potestatem excommunicandi, lib. 9. num. 121. & 122. Parochiale beneficium habuisse non sufficit ad audiendas confessiones siac Episcopa approbatione, lib. 1. num. 189. Parochi nomine qui comprehendatur, non habentes opus approbatione ad audiendas confessiones, num. 190. sequenti.

Pecatum primum uniuersum. Lib. 15. Diversi modi quibus accipitur nomen peccati, num. 1. De diuisione peccati, quod aliud sit in Deum, aliud in proximum, & aliud in nos, num. 2. Quae dicantur peccata ex ignorantia, num. 3. Quae ex infirmitate, num. 4. Quae ex malitia, num. 5. De distinctione peccati quod aliud sit cordis, aliud oris, & aliud operis, num. 6. & 7. De distinctione eiusdem in peccatum commissionis, & peccatum omissionis, num. 8. & 9. Omisio duplex: & de qua fit sermo in praemissa diuisione, num. 10. A lia de omissione, vide in verbo Omisio.

Peccatum distinguitur in mortale & veniale ex obligatione ad penam sequatam ex illo, num. 21. Talis distinctio seu diuisio quomodo analogica, & quomodo synonyma esse censatur, num. 28. Quae dari possit regula distincti inter peccatum mortale & veniale, num. 29. Similitudo qua illustratur quod dici solet, peccatum posse mortale & veniale fieri ex suo genere, tum ex accidenti, num. 33. Regula iuris naturalis iudicandi de peccato, siue mortale an veniale, num. 4. Regula item iudicandi ex sacris literis, num. 37. Et alia idem iudicandi ex lege humana, num. 38. Traditio doctorum vitorum & vltus piorum haberi potest pro regula iudicandi de peccatis, num. 60. Duo documenta notanda de his quae apud varios varia sunt in usu, n. 61. Idem adus potest successe peccatum esse veniale & mortale, nu. 68. De nemine & definitione peccati, vide ad eius intelligentiam dicta in praefatione praemissa, lib. vndeimo.

Pecatum secundum prout mortale. Lib. 15. Quatenus peccatum mortaliter censetur finem vltimum constitucere in creatura, num. 22. Peccatum mortale quomodo includat contemptum Dei, veniale non item, num. 24. Peccatum mortale suo genere, fit ex accidenti veniale: tum per materiam lenitatem, tum per deliberationem imperfectionem, num. 30. & qualis sit talis imperfectio, qualiterque deprehendatur interuenisse in peccato, num. 31. Quando contingat peccatum mortale, regula Richardi a S. Victore & illius confirmatio, num. 35. Quod nequeat dari generalis ratio statueri de gravitate iniuriae ex qua peccatum fit suo genere mortale: proindeque id prudentis arbitrio relinquatur, num. 36. De legis humanae obligatione ad mortale, vide verbum Lex humana vltimo. Quamcumque legem Superioris transgrediens ex contemptu, peccat mortaliter: ac qua ratione id probetur, quaque restringatur, nu. 62. & 63. Quomodo intelligi debeat peccati mortalis diuisio in superbiam & reliqua capitalia, num. 64. Peccatum ex suo genere mortale, fit veniale per detractionem, non per additionem, num. 72. Quo modo ex causa veniali proveniens cogitatio vel delectatio generis suo mortalis, fit venialis, num. 73. Dicitur in care de cogitatione vel delectatione, non habet locum in operatione & omissione, num. 74. A mortali inadvertentia excusat, & nonnumquam simpliciter ad peccatum, num. 75. Peccatum non desinit esse mortale ratione metus, etiam cadentis in constantem virum, num. 76.

Pecatum 3. prout veniale. Lib. 15. Quomodo verum sit peccatum veniale non esse contra legem Dei, num. 25. Quod non excludat a regno caelorum nec a Deignatia & amicitia. Et qua ratione definitio peccati conueniat, num. 26. & 27. Peccatum quod est genere suo veniale, potest ex accidenti mortale fieri quinque modis, num. 32. Peccata venialia quantumque sint numero, nonquam aequivalent vni mortali, num. 65. & 66. Modus quo contingit peccatum de se veniale, esse per iterationem mortale, num. 67. Veniale suo genere, non fit intra eandem speciem, ex circumstantia mortale, num. 69. Modi per se & per accidens, non faciunt de veniali mortale, num. 70. Peccatum suo genere veniale non fit mortale ex intentione affectus voluntatis quo perpetratur, num. 71.

Pecati venialis remissio. Lib. 5. Venialis peccati remittendi modi, praeter usum sacramenti penitentiae, num. 43. Peccatum veniale non remittitur nisi displiceat, displicentia saltem virtuali: ac quanam haec sit, num. 44. & 45. Vnum veniale remitti potest sine alio, num. 46. Quando veniale constituitur materia Sacramenti Penitentiae, debet displicere cum proposito illud vitandi, & quali, num. 47.

Peccati continuatio. Lib. 14.

Quatenus peccatum censetur continuari ex continuatione adus exterioris, etiam si prava interior voluntas cesset, num. 53. Quatenus continuari, perseverante prava voluntate etiam si interruptantur actiones quae ad illam implendam exercerentur, num. 54. Actiones quae tamquam praebambula ordinantur ad aliquid peccatum, constituant cum eodem vnum numero continuatum, num. 55.

Peccati adiuncta. Ex lib. 7.

Poenae grauitas quae grauitati peccati responderet, est tum intentionis, tum extensionis, num. 136. Grauitas intentionis magis conuenit poenae luendae in purgatorio, quam grauitas extensionis: non item poenae luendae in hac vita, num. 137. Soli Deo notum est quantae extensionis esse debeat poena pro peccatis luenda in hac vita: vt & quantae intentionis sit futura, in purgatorio, num. 139.

Ex libro. 2.

Peccati mortalis indignitas naturalis, num. 60. Eiusdem indignitas ex inobedientia erga Deum, num. 61. Ex odio, quo Deus illud prosequitur, num. 62. Ex abusu diuinae erga nos voluntatis, num. 63. Ex Dei perfectione, & ex nostra nequitia, num. 64. Per peccatum mortale facimus iacturam praeteritorum meritorum, num. 68. Coelum nobis clauditur, num. 69. Spoliatur diuina gratia, num. 70. In maxima miseria constituitur, num. 71. Per peccatum mortale insignuntur plagae, 1. Corruptionis in substantia, 2. Caecitatis in mente, 3. Obluionis Dei in memoria, 4. Peruersitatis in voluntate, 5. Debilitatis in facultatibus exequentibus, 6. Infirmitatis in corpore, num. 72. Per peccatum mortale contrahitur debitum aeternae damnationis: & quam ea sit horrenda, num. 74. & 75. Nulla peccatorum grauitas & multitudo tanta est, cuius desperanda sit venia, & qualiter ad spem peccator exerceatur, num. 83. Aduertus peccandi affectus, victoria est quidem difficilis, sed quae obtineri possit iuuante Christo, & quomodo aduersus eos pugna fit inuenda, num. 150. & 151. Aduertus praesens periculum peccandi remediatur, oratio, num. 184. Secundum, fides in Christum, qua resistamus diabolo, num. 185. Tertium, recursum ad Patrem spiritualement, nu. 186. Quartum, custodia cordis, num. 187. De piratorum atque eorum qui naufragorum bona surripiunt, vide verbum Bulla Coenae 3.*

Poenitens ex libro 2.

Praeparatio per orationem & sanctos affectus, cum qua oportet accedere ad excipiendam Poenitentis confessionem, num. 1. 2. & 3. Cum Poenitente dum actu constituitur qua ratione sit procedendum, num. 18. & quatuor sequentibus. Qua specialiter ratione cum gerente inimicitias, num. 19. Qua cum obligato ad restitutionem, num. 21. & 22. Qua cum existente in statu peccati mortalis, num. 21. & 22. Qua cum dissidente ab ipso Confessario de peccato, a quo tamquam in mortali ille abstinere debeat, num. 23. Quid sciendum, si tam Confessarius, quam Poenitens dubitent, siue peccatum aliquod tamquam mortale vitandum, num. 24. Interrogationes faciendae habito respectu ab confessionem siue antea factam, siue de praesenti faciendam, num. 25. & duobus sequentibus. Quid agi debeat si poenitens penitentiam non impleuerit, aut circa integritatem confessionis nuchatur defecisse, num. 27. Si Poenitens inueniatur non fecisse sufficientem conscientiae examen, quid agere debeat Confessarius, num. 28. Interrogationes faciendae Poenitenti qui rerum diuinarem rudis appareat, num. 29.

Ex libro. 4.

In Poenitente facturo confessionem requiritur tum vis rationis, tum bapritimus susceptus, tum notitia necessarium ad salutem, tum demum intentio suscipiendi penitentiae sacramentum, num. 1. & tribus sequentibus. Adde & examen conscientiae, de quo in verbo Examen. Poenitens qua ratione excitari possit ad usum voluntarium sacramenti poenitentiae, num. 15. & quatuor sequentibus. Poenitens ad talem usum debet concurrere cum dolore, pudore, & timore, num. 20. & duobus sequentibus. Debet idem cum proposito non peccandi de cetero, num. 23. & 24. Debet denique in consistendo seruare decentiam, ordinem, breuitatem, perspicuitatem: & qua ratione, num. 25. & tribus sequentibus. Poenitens post susceptum poenitentiae sacramentum, debet facere fructus dignos poenitentiae: & quoniam ij sint, ac quorum operum vltimam requirant, num. 29. & quatuor sequentibus. De ijs, quibus Poenitens iuuari potest ad executionem propositi emendandi se, concepti in susceptione sacramenti poenitentiae, nu. 34. & sequentibus.

De dubitante an Clericum peccasset, & de quo habente impedimentum adeundi Sedem Apostolicam, habes, lib. 9. num. 254. Poena. Poena metris Clericorum aut Monachum puniendo, quando incurritur excommunicatio, lib. 1. num. 219.

Poenitentia.

Poenitentia ordinis Sacerdotalis quid & quod duplex sit, lib. 1. num. 2. Quid

Quid item & quomodo sit potestas iurisdictionis, ibidem num. 10
Praelati, Principes, Praefecti.
 Qui Praelati Episcopo inferiores illi aequiparentur in facultate eligendi sibi Confessarium, lib. 1. num. 36. 37. & 38
 Praelatorum potestas bona opera suorum subditorum communicandi aliis, & eiusdem communicationis comparatio cum indulgentia lib. 7. num. 124. & 125
 Prouinciales & sub eodem constituti Praelati immediati Religionum exemplarum, possunt eligere Confessarium, lib. 1. num. 38
 Principes de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 14
 Praefecti vrbis de quibus interrogari debeant in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 17
Prescriptio. Lib. 10.
 Prescriptio, siue vsu capio a restitutione excusans, in quo consistat, num. 291. Requirit possessionem, & quam, num. 292
 Bona fides cum qua talis possessio debet esse, num. 293
 Ignorantia inducens eiusmodi fidem, num. 294
 Titulum ad praescriptionem ipsam sequitur sufficit esse praesumptum, num. 295
 Continuatio possessionis requisita ad praescribendum, num. 296
 Tempus talis continuationis, num. 297. & 298. De praescriptione immemoriali, num. 299
 Completa legitime praescriptione rei, non manet obligatio in conscientia eam restituendi, num. 300
 Quomodo res tali ratione amissa, recuperari possit per restitutionem in integrum, num. 301
Præscriptio. ex Lib. 13.
 De nomine definitione & diuisione privilegii, num. 231. & duobus sequentibus.
 Qui possunt privilegium concedere, num. 234
 Quando privilegium impetratum incipiat suam vim habere, num. 235
 A quo & qua ratione interpretandum sit privilegium, num. 236. & aliquid regulæ in tali interpretatione consideranda, num. 237
 Modi quibus cessat privilegium, inualidum siue efficitur, num. 238
 Reuocatio prioris privilegii per posterius, aut per ius commune, numero 239
 Ea non debet fieri sine iusta causa; nec fieri potest ab eo à cuius Superiore privilegium ipsam factum est, aut confirmatum, num. 240
Ex Libro. 1.
 Privilegium Canonis, si quis suadente &c. quatenus amittatur ob dimissionem habitus & tonsuræ clericalis, nu. 233
 Quatenus ob gestationem armorum, & peccatum immiscendi se enormitatibus, num. 234
 Quatenus ob exercitium ioculatoris & mimi, num. 235
 Quatenus ob officiorum sordidorum exercitium, num. 236
 Privilegium Concilii Constantiensis communicandi cura innotatis censura Ecclesiastica; exceptis nominatim denunciatis & notoriis peruersoribus Clericorum, num. 110. & tribus sequentibus
 Privilegium Mendicantium audiendi confessiones, num. 67. Et quatenus eo illi vi possint, num. 204
 Privilegia Clericorum multa & varia, ac quæ, lib. 9. num. 368
Procurator & apparitor.
 Procurator, & apparitor de quibus interrogandi sint in confessione, lib. 2. num. 38. §. 20. & 21
Puer.
 Puer percussor Clerici non obligatur adire Sedem Apostolicam pro absolutione ab excommunicatione, lib. 1. num. 247
 Pacti obligatio ad confessionem sacramentalem, lib. 6. num. 50
R.
Ratihabitio. Lib. 1.
 Per ratihabitionem quomodo acquiratur licentia audiendi confessiones, num. 7
 Quæ spes ratihabitionis proprii Sacerdotis requiratur, v. alienus valide absoluat, num. 89
 Ratam habendo Clerici, vel Monachi peressionem suo nomine factam, quando incurrat excommunicatio, libro primo num. 218
Rationis iudicium.
 Rationis iudicium aliud est superioris & aliud inferioris rationis. Quæque sit ratio superior & quæ ratio inferior. Ac quæ voluntas superior & quæ inferior illis respondens, lib. 11. num. 37
** Relapsus in peccatum. Lib. 2.*
 Recidisse in idem peccatum non esse sufficiens signum impenitentiae impediens absolutionem sacramentalem, num. 101
 Quod procedit etiam si quis pluries reciderit, dummodo ad sit saltem emendationis inchoatio; & quid de ea pro praxi Nauarrus tradiderit, num. 102. & 103
 Remedia aduersus reciduum, num. 104
 Remedia vnde aduersus malas propensiones nostras recidui curfus, num. 143. & 144
Religiosus.
 Religiosi ante 21. annum expletum, quatenus ad ieiunium obligentur, lib. 4. num. 207
 Religiosi quatenus possint cleemosynam facere de praesumpto Praelati sui consensu, cod. lib. num. 272. & duobus sequentibus.
 * Religiosus habens tantum venialia, aut mortalia de quibus iam absoluitus fuit, aut in mortis articulo constitutus potest à simplici sacerdote sacramentaliter absolui, lib. 8. num. 35
 * Episcopalis approbatio non est necessaria ad Religiosi sacramentalem absolutionem, ibid. num. 36
 Per privilegium Mendicantibus concessum absoluedi quosumque

ad se venientes, ab eis absolui nequeunt Religiosi ordinis à suo directi cod. lib. num. 37
 Episcopus religiosum quem ei Superior ipsius bicecit potest absolueri, ac cum eo dispensare in casibus sibi concessis, num. 38. & sequenti
 Religiosus per Papale privilegium suæ religionis audiens confessiones: nequit suam illam potestatem alteri delere, lib. 1. nu. 54
 Et quantum idem privilegium operetur, eodem lib. num. 94
 Religiosus voto adstrictus, si puella nuptias profecerit, ad quid teneatur, lib. 10. num. 34
 In quos illi possint iurisdictionem suam exercere, lib. 1. num. 93
 Religiosi adepta approbatione Episcopali quatenus vi possint privilegio suo Papali audiendi confessiones, cod. lib. num. 204
 Religiosorum Praelati etiam generales, cui non valent illos approbare sufficienter ad audiendas confessiones, lib. 1. num. 182
 Religiosi etiam si doctores sint, egent Episcopali approbatione ad audiendas confessiones, lib. 1. num. 191
 Religiosus qui alium Religiosum percussit, à quo debeat absolui ab excommunicatione quam ideo incurrit, lib. 1. num. 41. & trib. seq.
 Religiosus de quibus interrogari debeat in confessione, lib. 2. nu. 38. §. 5
 Cum eo qui apparet ad religionem idoneus, quomodo confessarius debeat se gerere, b. 2. num. 149
Remissio peccatorum.
 Remitti peccata à Sacerdotibus per clausas quomodo recipiendum, lib. 1. num. 4
 Remittendi peccata triplex potestas, ibid.
 * De reservatione casuum vide verbum Absolutio, à reservatione, ibid.
Restitutio primo quoad se. Lib. 10.
 Inter restitutionem & satisfactionem sacramentalem eo uenientia & differentia. Ac restitutionis definitio cum declaratione in praefatione.
 Necessitas restitutionis faciendæ ex sacrae scripturae libris. h. modus quo necessaria sit restitutio, num. 1. & duobus sequentibus
 Obligatio ad restitutionem de se est sub mortali, num. 4
 Explicatio difficultatis, An id locum habeat, quando parum acceptum est quidem: sed multis aliis similiter acceptibus illatum est gravetiamnum, num. 5. & 6
 Idem habere locum, si quis notabilem quantitatem accepta multis, quorum nulli damnnum magnum intulit. Et quo modo restitutio ipsa sit tunc faciendæ, num. 7. & 8
 Habere item locum quando notabilis quantitas accepta est per modica furta commissa diuersis temporibus, siue cum magno, siue cum modico intervallo, num. 9
 Quæ triplex sit causa, seu radix obligationis ad restitutionem, num. 10
 Vna est res iuste accepta; altera res iniuste accepta: tertia acceptio iniusta: quarta acceptio iniusta: & quinta participatio in iniusta acceptione, num. 11. & 12. Quæ extrema nouem modis contingit, num. 13
Restitutio 2. quoad obligationem illius faciendæ ratione rei alienæ acceptæ. Lib. 10.
 Ad restitutionem teneatur qui rem alienam retinet invito rationabiliter domino, etiam si iuste acceperit, num. 14
 Non teneatur ad restitutionem ille, apud quem res ab eo iuste accepta perijt, num. 15. Nisi conuentione fuerit in contrarium aut interuenierit mora culpabilis, num. 16. aut etiam culpa iuridica de quo vide verbum Culpa.
 Restituenda est res iniuste accepta, etiam ad num. si extet, num. 24. Idque statim ac cognoscitur res esse aliena, nec vendi potest etiam empta bona fide, num. 25. fructus etiam eiusdem restituendi, nu. 27
 De eo qui rem alienam emit animo eam reddendi domino, restituendum pretium datum, num. 26. & 27. Atque de eo qui bona fide vendit rem alienam, num. 28. & 29
 A restitutione excusant prescriptio & vsu capio, num. 30
 Quatenus excuset bona fides, num. 31
 Mala fides obnoxium facit restitutioni non tantum rei iniuste acceptæ, sed etiam damnorum sceptorum ex acceptione, num. 32
 Quis censendus sit mala fide accepisse, num. 33. Et quod si adhuc teneatur ad restitutionem fructuum, num. 34
 De restitutione rei iniuste acceptæ, ad quam possessor bone fidei teneatur, num. 35. & quatuor sequentibus. Vide verbum Bona fides.
 Tractatio difficultatis, An qui rem furtiuum emit, possit eam reddere furi ad recuperandum suum pretium, num. 40. & tribus sequentibus
 Quid si nec furem, nec dominum talis rei inuenire possit quidque si eiusmodi rem permissit sibi auferri ab eo qui dedit, num. 44. & 45
 Quando male fidei possessor teneatur restitutionem facere in valore maximo totius temporis quo fuit in mora, num. 46. & 47
 Ad restitutionem teneatur qui damnnum infert, quod alius intulisset, num. 48
 Quid sit tenendum de dabitante, An res accepta aliena sit, nu. 49. & duobus sequentibus
 Quid de accipiente ab eo qui non est soluendo suis creditoribus, nu. 51 & duobus sequentibus.
Restitutio 3. quoad obligationem illius faciendæ, ratione acceptationis aut destructionis rei alienæ. Lib. 10.
 Vnde generales regule de obligatione ad restitutionem, ratione iniuste acceptationis rei alienæ, num. 46. & 46
 Fideiussores obligatio restituendi, quanta sit: & quod principis debitor teneatur ei non tantum de capitali, sed etiam de omni damnno quod ex ipsius culpa euenient, num. 47. & 48
 De obligatione ad solutionem debitorum, num. 59. & tribus sequentibus. Vide verbum Solutio.
 Duæ generales regule de obligatione ad restitutionem ratione iniuste

Receptio rei aucta, numero 63. & 64
 Ex alio peccato quam iustitiae orti potest obligatio ad restitutionem, sed cum aliq. discrimine, & quo, num. 65. & duobus sequen.
 Damnum rebus proli inferens sine dolo & culpa peccatoque suo, non tenetur ad restitutionem, num. 68. Nec item qui culpa quidem, sine peccato, num. 69. Aut est cum peccato, ex eo tamen opus damnum non prouenit, num. 70
 Obligatio est ad restitutionem si opus damnosum proueniat ex culpa & peccato, num. 71. 72
 Qui ex lata culpa manum intulit, tenetur ad restitutionem in solidum: non item ex leui aut leuissima culpa. Et an is ipse ad aliquid tenetur, num. 73. & 74
 Ad restitutionem quibus modis tenetur qui per aliquid suum proximo intulit damnum. Et quando contingat talis obligatio. Atque ad quid ea sit, num. 75. & 76
 Restitutio 4. quod obligationem illius faciendam, ratione participationis in iniusta acceptione. Lib. 10.
Nouem genera personarum obnoxiarum tali restitutioni. Et quid sit tenendum de dubitante an sit aliqua ex eis, 81. & 82
 Quis tamquam iubens ad eandem restitutionem tenetur. Et quod non tenetur quis ex eo tantum, quod rarum habeat damnum suo nomine istum esse, num. 83. & 84
 Quando, & quomodo restitutionem tenetur, in iniusta acceptione participans consulendo, aut consentiendo, aut adulando, aut recipiendo, ut auxilium ferendo, num. 85
 Quid agendum sit, et ad quem sit cum spoliis refugit, num. 86
 Qui immediate restitutioni damni cooperatur, sicut is qui mediate obligati damni restituendi incurrit, num. 87
 Quatenus ille qui consilium damnosum dedit tenetur ad restitutionem anni secuti, num. 88 & tribus sequentibus
 De Confessario non procurante restitutionem à suo penitente faciendam quid sit tenendum. Quodque de alio participante actu negariuo iniusta proximi damnificatione, num. 92. & 93
 Quid etiam de accipiente munus, ne delegat inferentem damnum, aut eum impediatur, num. 94
 Quatenus serui tenentur ad restitutionem, non impediens damna dominorum. Et ad quam tenentur custodes mercede conducti non deferentes eos qui damnum inferunt, aut aliquos male deferunt, num. 95. & duobus sequentibus
 Obligatio restituendi: Principum non impediens illationem damnum. Itemque restitum atque impediens alium ne obuiet damnis, num. 99. & duobus sequentibus
 De causa damni inducente obligati onem ad restitutionem. Vide verbum causa damni.
 De obligatione ad restitutionem in solidum notata quaedam nu. 121. Et quid ea sit, num. 127. Ac quando eadem est plurium, à quo debeat primo loco impleri, num. 122. & 123
 Executoris obligatio ad restitutionem damni illati, ibidem num. 124. Et quos ipsum executoris nomen comprehendat: ac quando plures sunt damni executores, quae & quorum obligatio sit ad restitutionem, num. 125
 Quatenus ad restitutionem tenetur qui ad illationem damni incurrit tamquam consulens, adulator, receptor, murus, non obstant, aut manifestans, num. 126
 Quando plures ad idem damnum inferendum concurrunt vno eorum restituente, ad quid ceteri tenentur, num. 128. & tribus sequentibus
 Liberatio à restitutione facta vni ex ijs qui concurrerunt ad illationem damni, non censetur pariter facta ceteris: nisi is cui illa facta est, causa sit principalis, num. 132. & duobus sequentibus
 Restitutio 5. quoad circumstantias illius quis, quid & cui. Lib. 10.
Nouem circumstantiae ex quibus iudicandum est de obligatione ad restitutionem, num. 135
 De eo qui ad restitutionem obligatur generalis regula, num. 136. & quod varia ratione varij obligentur, num. 137
 Qui ex officio damnum impedit tenetur nec impedit, quatenus ad restitutionem tenetur, num. 138
 Quando ad restitutionem officarius tenetur pro executione sui officij accipiens quod non debet, num. 139. & septem sequentibus. Vide verbum Officiarius.
 De eo quod restituendum est generalis regula, num. 147
 Et quando cum re accepta restituendi sint illius fructus, num. 148. Ac quando resarcenda damna secuta domino ex illius aereantia, nu. 149
 Quando ad restitutionem: & ad qualem & quantum tenetur is qui impediuit alterum ab alicuius boni adceptione, num. 150. & quatuor sequentibus.
 Quatenus rem alienam in necessitate accipiens tenetur ad restitutionem. num. 155. & octo sequentibus. vide verbum Necessitas extrema.
 Et à quo res accepta est, si iustus eius possessor fuerit, restituenda est num. 164. Quaedam inde collecta, nu. 165. & casus excepti, num. 166
 Difficultas. An aliquando liceat rem acceptam restituere proprio domino quando ab alio iusto possessore accepta est, num. 167. Et cautio adhibenda vt tale quid bene fiat, num. 168
 De restitutione rei facta creditori eius à quo accepta fuit, quid tenendum sit, num. 169. & 170
 De restitutione rei faciendam vel non faciendam ei qui creditur illa male vsurus, num. 171. & tribus sequentibus
 Restituenda sunt accepta de voluntate domini, quando lex annullat acquisitionem ex tali acceptione, num. 175

Restituenda sunt etiam accepta contra domini voluntatem, etiam si lex non annullat acquisitionem, num. 176
 Item extorta per fraudem, aut merum, aut concussionem, num. 177
 Itemque accepta ab aliquo vt id faciat, quod ex precepto tenetur gratis facere. Et quae in particulari inde deducuntur, num. 178. & 179
 Quatenus quis possit aliquando pretium accipere pro eo, quod debet facere gratis, lib. 10. num. 180
 Ordinariè quod sic acceptum fuerit, restituendum est, etiam si non restitutum, num. 181
 Secus si donatum sit liberaliter, num. 183
 Acceptum ob turpe factum non perpetratum restituendum est, ou. 183
 Aliud videtur dicendum de accepto ob facti perpetrationem, nisi leuissima aliqua obster, num. 184. & 185
 Quatenus id quod perpetratum promissum fuit, exigi vanum, nu. 186 & 187
 An quando iurauit quis, se non accepturum, possit acceptum retinere, num. 188
 Difficultas cui faciendam sit restitutio accepti ob turpem causam quando ipsum est restitutioni obnoxium, num. 189. & 190
 De restitutione bonorum temporalium, quorum ignorantur dominia, num. 194. & multis sequentibus. Vide verbum Bona incerta.
 Restitutio 6. quoad caseras eius circumstantias. Lib. 10.
Quantum sit restituendum, num. 213
 Debitor solvens per alium qui infideliter egit, quando maneat aut non maneat obligatus ad restitutionem, num. 214
 In periculo infamiae restitutio fieri debet occulte. Nec liberum est per partes restituere quod ex toto debetur, num. 215. Et quando secus facienti negari possit absolutio, num. 221
 Difficultas, An qui Confessario tradidit quod restituere debuit, si ipse sibi retineat, ille ab obligatione restituendi liberetur, num. 216
 Debiti remissio quando liberet ab obligatione restituendi, num. 217. & tribus sequentibus. Vide verbum Debitum pecuniarium
 Non licet pro arbitrio restitutionem faciendam differre, num. 222. Et quae mora in tali dilatione sufficiat ad peccatum, num. 223. Ac quomodo intelligi debeat, quae restitutio sit statim faciendam, num. 224
 Malus status est nolentis restitutionem facere dum viuunt: quasi sufficiat ei, haeredibus committere vt illam faciant, num. 225
 Quod Confessarius agere debeat cum eo qui promissit restituere, nec restituit, quando potuit, num. 226
 Peccatum quod committitur restitutionis omissione, augetur toto tempore quo haec continuatur. Et modi quibus discontinuatur: repetitaque facit numerum peccatorum in confessione declarandum: sicut & praedicta mora, num. 228. & 229
 Quando anticipari possit restitutio ea recusata & à creditore, debitor sit liber, num. 229
 Vbi debitum sit restituendum, num. 230. & tribus sequentibus. Vide verbum Debitum pecuniarium.
 In restitutione faciendam nullus ordo requiritur cum debitor est solvendo omnibus creditoribus, num. 234
 Alias hic seruari debet. Si res apud debitorem extet eadem numero, reddenda est soli domino, num. 235
 Quod item tenendum est de empto per ipsum debitorem, qui non dedit soluerit pretium, num. 236. & 237
 Praeponenda restitutio bonorum certorum restitutioni bonorum incertorum. Et restitutioni bonorum debitorum titulo oneroso, restitutioni debitorum titulo gratuito, num. 238. & 239
 Ordo praescriptus iure positio communi est, vt post dominum rei, cum ea extat eadem numero, succedat hypothecarius: huc vero ille cui debetur dos: deinde alij huius, suo ordine consequenter, nu. 240. & 241
 Prob. bil. est, non esse ordinem inter creditores quorum alius debetur ex delicto, & alius ex contractu, num. 243
 Expense pro funere quatenus praesentanda, num. 244
 Quando plures creditores concurrunt, praesentandi sunt potiores iure, num. 245. Sique pares sint, praesentari debent diligentiores in percendo, num. 246
 Quod si plures tales simul petant, faciendam est illis diuisio pro rata, nu. 247. & 248
 Violatio ordinis praescripti peccatum est & regulariter mortale, num. 249.
 Restitutio 7. quoad casus ab ea. Lib. 10:
Tales cause assignantur variae à variis, num. 250
 Inopia quamdiu perseverat, nu. 251
 Remissio creditoris si adsint conditiones requisitae, num. 252
 Cessio bonorum quatenus, num. 253
 Vitae periculum restitutio facta creditori creditoris, in rebus rei debitoris: Sententia iuris vel Iudicis, interueniente duplici conditione, num. 254
 Ingressus religionis quatenus, num. 255
 Excommunicatio quatenus, num. 256
 Incertitudo creditorum: compositio, num. 257
 Compensatio quae vt licita sit quas conditiones requirat, num. 258
 Ignorantia quatenus, num. 259
 Quatenus euentus quo res pari modo petita erat apud verum dominum, nu. 260
 Compensatio per aliquod obsequium, & praescriptio vel vsu capio, num. 26
 Quamdiu causa exequans durat, tamdiu perseverat executio & à restitutione, & ab excommunicatione lata generaliter in retinentem aliquid. Et quid si lata sit specialiter, num. 262
 Necessitas quatenus excuset à restitutione, num. 263. & 264
 De dilatione restitutionis licita ob notabile damnum quod emergeret statim

INDEX RERVM

statim restituendi, num. 265, 266, 268, & 269.
Periculum peccandi quando excuset a restitutione statim faciendâ, num. 267.
Lucrum faciendâ in alterius quam creditoris utilitatem, non creditur a restitutione statim faciendâ, num. 270.
Quando dilatio restitutionis vergens in detrimentum creditoris fit, cum firmo proposito seruandi ipsum indemnem, num. 271.
Quando ratione detrimenti famæ restitutio differri possit, num. 272. & 273.
Et de adultero & adultera quid in ea retinendum, num. 274. & quinque sequentibus. Vide verbum Adulter & adultera.
Differri potest restitutio, tum quando debitum repetitur ad nocendum, quod tamen patitur aliquam exceptionem, num. 280.
Tum quando in damnum boni communis, num. 281.
Tum etiam quando ad nocendum sibi ipsi: aut ad peccatum perpetrandum, aliquot casibus exceptis, num. 282. & 283.
Quando possit, & quando non possit restitutio differri sine facultate creditoris, num. 284.
Difficultas, An debitor teneatur ad restitutionem quam nequit facere nisi excidendo à suo statu, num. 285. & tribus sequentibus.
De præscriptione & vscapione exculantibus a restitutione, num. 291. & decem sequentibus. Vide verbum Præscriptio.
Restitutio 8. quoad illius diuersas species. Lib. 10.
R estitutio damni illati in bonis animæ, num. 302. & septem sequentibus. Vide verbum Bona animæ.
Restitutio damni dati per occisionem aut mutilationem hominis, num. 310. & quindecim sequentibus. Vide verbum Homicida.
Restitutio damni dati per puellæ stuprum, num. 326. & octo sequentibus. Vide verbum Stuprator.
Restitutio damni dati in fama, num. 335. & octodecim sequentibus. Vide verbum Fama.
Restitutio damni dati lesione honoris, num. 354. & tribus sequentibus. Vide verbum Honor.
Restitutio illicitè acquiritorum aut damnorum datorum per venationem aut piscationem, num. 359. & septem sequentibus. Vide verbum Venatio. Vbi indicata de venatione, intellige pari ratione, de piscatione.
Restitutio damni illicitè dati lignando aut depascendo, numer. 367. & quatuor sequentibus. Vide verbum Lignatio: vbi indicata de lignatione, intellige pariter de depascendo.
Restitutio damni ex iniusta impositione gabellarum, vel ex fraudatione iustè impostarum, num. 372. & vndecim sequentibus. Vide verbum Gabella.
Restitutio iniuste acquiritorum per ludum, num. 384. & sex sequentibus. Vide verbum Ludus.
Restitutio acquiritorum per vsuram, num. 390. & sequentibus vsque ad 429. Vide verbum Vtura.
Restitutio acquiritorum per simoniam, num. 429. & sequentibus ad finem vsque. Vide verbum Simonia.
Revocatio.
Reuocatio mandati de percipiendo Clerico vel Monacho dati, quando excuset ab excommunicatione, lib. 1. num. 216.
Rudium instructio. Lib. 2.
C um rudi rerum diuinarum qualiter debeat Confessarius procedere, num. 30.
Rudem in fide erudiendi modus familiaris, num. 153. & tribus sequentibus.
Ratio informandi eum pauca de his que spectant ad viam salutis, num. 157. & duobus sequentibus.
S
Sacerdos. Lib. 1.
Sacerdotum secularium facultas eligendi sibi Confessarium, num. 40.
Sacerdotibus secularibus adhuc est quidem liberum eligere Confessarium, sed non alium quam approbatum, num. 179.
Sacerdos proprius dicitur tripliciter: vnde triplicis propositionis sensus declaratur, num. 26. & 27.
Sacramentum. Lib. 1.
Sacramentum ministrans in peccato mortali, peccat mortaliter: & quid sit ei agendum, vt tale peccatum vitet, num. 161.
Sacramenti validitas non tollitur ex eo quod ministraretur per contraminatum peccato mortali, num. 162. & sequenti.
Sacramentum suscipere, ministrante illud, non tolerato ab Ecclesia, peccatum est mortale regulariter, num. 163.
A tolerato ab Ecclesia quatenus sacramentum suscipere aut exigere liceat, num. 164. & seq.
De habentibus exigendi, quid tenendum sit: & quod non sit necessarium petentem sacramentum, scire quod minister sit in bono statu, num. 166. & 167.
Ad sacramenti administrationem improbum ministrum nec paratum nec se offerentem ad eam, non licet inducere, num. 165.
Satisfactio sacramentalis 1. quoad illius rationem propriam & necessitatem. Lib. 7.
Satisfactio sacramentalis definitio cum explicatione, numero 1.
Ad reatum poenæ manentis remissa culpa, delendum; illa instituitur: eidemque deletioni seruiunt etiam, contritio & sacramenti susceptio, num. 2. & 3.
Satisfactio fit per opera poenalia, comprehensa nominibus orationis, ieiunij & elemosinæ, num. 4. & 5.
Satisfactio sacramentalis, vnde dicitur poenitentia, & qualiter sit restauratio iustitiæ lesæ, num. 6. & 7.
Satisfactio sacramentalis efficacia maior, quam sponte suscepta:

quodque in peccato mortali perfecta, possit quid valere, & quomodo, num. 8. In duobus sequentibus.
Satisfactionem Poenitentis Confessarius debet excusare imponente, nisi ille nullam implere possit, aut iam sustulerit fecerit, aut non possit excusare, num. 12. & arbor sequentibus.
Ad satisfactionem Confessarius ligare potest tum volentem: & quo modo censetur eundem ligare, num. 17. & 18.
Satisfactio sacramentalis 2. quoad illius divisionem. Lib. 7.
In satisfactionem imponi possunt non modo bona generalia, sed etiam mala item poenalia patienter tolerata, num. 21.
Itemque opera interna, num. 22.
Ac omnia vix bona opera & mala tolerata patienter: & cur, num. 23. & duobus sequentibus.
Origo consuetudinis imponendi leues poenitentias. Quodque magis satisfactoria sint opera in satisfactionem imponi particulariter, quam imposta generaliter, num. 26. & 27.
In satisfactionem possunt imponi opera alia debita, num. 28. & duobus sequentibus.
In imponenda satisfactioe cauere debet, tum præiudicio tertij, tum manifestatio peccati in confessione expressum: tum incepto scilicet inceptio inceptio inceptio, num. 31. 32. 33.
Satisfactio imponenda est Poenitentij contraria peccatis ipsas, num. 34. & quam creditur impleturus, num. 35.
Nec nimis leuis, nec nimis grauis, num. 36.
Nec nisi leuem admittere volens est reiciendus, num. 37. & 38.
Nec contra absoluentis est, si aliquid excuset ad quod sub mortali tenetur, num. 39.
Modus agendi cum bene parato ad satisfactionem notandus.
Et qua ratione in ea imponenda sit agendum cum constitutum articulo mortis, num. 40. & 41.
Sacramentalis confessio debet præcedere impositionem satisfactoriam. Quodque satisfactio vno tempore omnia implenda sit alio, num. 42. 43.
Satisfactio est imponenda iustis solum Deo nota quidem de illius amen quantitate & qualitate determinare reliquum est arbitrio Confessarii, & quatenus: quodque minor quam iustitia ab eo imposta, non liberet à tota poena, num. 44. & quatuor sequentibus.
Satisfactio in remedium futuri, & in vindictam præteriti peccati esse debet, num. 49.
In arbitrandâ satisfactioe consideranda, ex parte poenitentis, & ratio arbitrandi ex eadem parte, num. 50. & 51.
Consideranda item, & ratio arbitrandi ex parte peccati, num. 52. & 53.
Canones poenitentiales considerandi, num. 54.
Consideranda ex parte finis in arbitrandâ satisfactioe, num. 55.
Aduersus peccata remedia generalia quæ in satisfactionem imponi possunt, ibid. num. 56.
Satisfactio imponenda luxurioso, lib. 7. num. 58.
Guloso imponenda in satisfactioe, num. 60.
Accidioso imponenda, num. 63.
Avaro imponenda, num. 64.
Superbo imponenda, num. 67.
Inuidioso imponenda, num. 69.
Iracundo imponenda, num. 71.
Imponenda blasphemis, num. 73.
Satisfactio sacramentalis 3. quoad illius adimpletionem, diminutionem, aut mutationem. Lib. 7.
Duo casus in quibus adimpletio satisfactiois sacramentalis omittitur sine peccato, num. 75.
Poenitentem non adimplere satisfactioe imponitam à Confessario, & à se acceptam peccatum est suo genere mortale, num. 76.
Quatenus id ipsum peccatum sit ex accidenti veniale: tum per ignorantiam, tum etiam per materic leuitatem, num. 77.
Impositio sacramentalis satisfactiois que non inducit obligationem ad peccatum, num. 78.
Quando elapso tempore pro quo imposta est satisfactio obligatio cessat obligatio ad eam exequendam, num. 79.
Quatenus satisfactio sacramentalis impleri possit per alium, quantum cui est imposta, num. 80. & quatenus aliqua talis possit imponi à Confessario, ac esse fructuosa, num. 82. & duobus sequentibus.
Satisfactio pro alio, non satisfactio eadem opera pro se, num. 84.
Duo modi quibus per interpretationem potest satisfactio sacramentalis relaxari, num. 85.
Mutari aut diminui potest sacramentalis satisfactio iusta de causa, num. 86.
Et quid amplius in eo possit Confessarius à quo imposta est satisfactio ipsa quam alius, num. 87.
Præter ipsum, eandem satisfactioe iusta de causa mutare aut diminui potest, non modo Superior eiusdem Confessarii, sed etiam quicuis Confessarius Poenitentis legitimus, num. 88. & duobus sequentibus.
Casus in quo talis mutatio aut diminutio referuata est Superiori, num. 91.
De satisfactiois relaxatione per indulgentias notanda pro præteritis, num. 92.
Quod ad relaxationem sacramentalis satisfactiois legitime impostæ, requiratur iteratio Confessionis peccatorum pro quibus satisfactio ipsa fuit imposta, num. 93.

ET VERBORVM.

Definitio scandali & eiusdem diuisio in actiuum & passiuum, nu. 22. Quando dicatur actiuum, quando passiuum, quando mixtum, num. 23.

Scandalum actiuum peccatum est suo genere mortale, quando idem contingat cum fuerit actiuum solummodo per accidens, seu prater intentionem, num. 24.

Ad quod non sufficit actio de se scandalosa, nisi exerceatur coram ijs qui inde accipient occasionem ruendi, num. 25.

Cum fuerit actiuum per se, seu cum intentione inducendi aliquem ad peccatum quando excusetur a mortali, num. 26.

Scientia Lib. 1. Scientia necessitas in Sacerdote ad audiendas confessiones, nu. 138.

Quod cum scientia necessaria defectu audiens confessiones, peccet mortaliter, nec excusetur, quod ibi faciat ex obediencia, nu. 139.

Quem superiores possunt tuta conscientia exponere ad id munus obediendum, num. 140.

Quod ex eodem defectu confessio fit inualida, num. 141. & sequent. Ex scientia defectu inualidam fuisse confessionem, duplex ratio deprehendendi, num. 142.

Ad summam scientiam Confessarii quae requirantur: & quod de modico nequeat dari generalis regula, num. 143. & 144.

Ad scientiam Confessario necessariam quae peritia requiratur, nu. 145.

Quae scire debeat Confessarius de peccatis, num. 146. & seq.

Scienda a Confessario de eo cuius excipit confessionem, num. 149.

De Schismatico Vide verbum, Bulla Cenae, 2. in fine Schismaticus.

De quibus debeat scholasticus in confessione interrogari, lib. 2. num. 38. §. 11.

Scrupulus ex Lib. 13. Scrupulus est quid aliud, tum a synderesi, tum a dubio. Et in quo differat a conscientia, & a dubio, num. 106. & 107.

Causae variae ex quibus oriri possunt scrupuli, num. 108. & duobus sequentibus.

Scrupulus proprie dictus contemni potest: non item dictus impropre, sed est rationabiliter deponendus, num. 114.

Ex Lib. 2. Scrupuli sunt libertinis viles, timoratis perniciosi: & quae damna affert, num. 105. & 106.

Aduersus eos medicina: tum preparatio ad diuinam gratiam, nu. 107.

Tum librorum piorum lectio, num. 108.

Tum oratio cum ieiunio & aliis bonis operibus, num. 109.

Tum pharmacia aduersus humores iudicium debilitantes, num. 110.

Tum sequi prudentiorum & bonorum iudicium, num. 111.

Tum impugnatio eorumdem scrupulorum, nu. 112.

Tum eisdem contemnere, num. 113.

Tum eis non cedere per pusillanimitatem: contra quam, qua ratione corroborandus sit animus, num. 114. & 115.

Ratio qua agendum est contra scrupulos, num. 116.

Quales medicinae quilibet scrupulus contemnat accommodatae, num. 117.

Scrupulorum duo prima genera, & duae primae causae, num. 118.

Scrupuli de cogitationibus & interioribus motibus illicitis quidem, sed indeliberatis: & remedia aduersus eosdem, num. 119. & tribus sequentibus.

Quando & qualiter de iis facienda sit confessio: & quod confidenter sit recurrendum ad Dei misericordiam, si in eis contingat peccare mortaliter, num. 123. & 124.

Scrupulus vexatorum inani suspicione, quod in agendo peccarit mortaliter, num. 125, 126.

Scrupulus, An habeatur dolor sufficiens de peccatis, & sufficiens propositum emendationis, num. 127.

Scrupulus de imperfectione confessionis, num. 128. & tribus sequentibus.

Scrupulus de imperfectione orationis vocalis, 131. & duobus sequentibus.

Scrupulus circa factos sanctae Eucharistiae susceptionem, numero 135.

Secularis factam confessionem Sacerdoti non approbato, nec habenti parochiale beneficium teneat recipere, lib. 1. numero 172.

Seruus si Clericum percussit, quatenus excusetur Romam adire pro sua absolutione, lib. 1. num. 252.

Seruus de quibus sit interrogandus in confessione, libro 2. num. 3. §. 7.

Sigillum sacramentale 1. quoad eius naturam & vim. Lib. 3.

Sigilli sacramentalis definitio, diuisio, institutio & vis, num. 1. 2. & 3.

Quibus ius violatio sacrilegium est mortale suo genere, num. 4.

Quibus ipsum prouenerit censeri debeat, nu. 5. & tribus sequentibus.

Et si ipse, vt post morem penitentis seruari debeat nec ad vilius parari praecipit violari possit, aut ad vitandum quodcumque malum: etiam non fieret confessio digna absolutione, num. 9. & quatuor sequentibus.

Postquam generaliter moneri Superior de graui damno, quod suis immineret, ex confessione, num. 14. & 15.

An Abbas post Monachum ab officio amouere, aut dominus seruuum a fide dimittit, ob intellectam ex ipsius confessione notabilem damni periculum, num. 16. & 17.

Non modum vitandae quodcumque graue proximi periculum, sed nec ad vitandam notitiam propriam, aut ad aperitendum integre

statum animae suae, licet frangere sacramentale sigillum, num. 18. 1. 920.

Sigillum sacramentale quando Confessarius frangat imponendo penitentiam: & quatenus ad illud seruandum debeat respondere de auditis in confessione interrogatus: aut quae sunt sui muneris exerceat, numer. 21. & duobus sequentibus.

Sigillum sacramentale 2. quoad eos qui illud seruare tenentur, & quoad ea quae sub ipsum cadunt. Libro 3.

Ad eiusdem sigilli obseruationem tenentur quicumque quocumque modo audiuerint dicta in confessione, num. 25. & tribus sequentibus.

Obstatidem sigillum, ne Iudex siue Ecclesiasticus siue laicus ex notitia per confessionem habita, valeat in foro externo ad inquisitionem procedere: etiam si possit inde fieri vigilantior in suo officio, num. 29. & tribus sequentibus.

Secretum naturale licet reuelare, id ex gente bono publico, ac priuato, & cur, num. 37.

Non tantum frangendo sacramentale sigillum: sed etiam audiendo confidentem id nescientem, graue peccatum committitur, num. 34.

Quatenus sub sacramentale sigillum cadant, num. 38. & tribus sequentibus.

Quatenus liceat aut non liceat, audita in confessione prodere, num. 42. & tribus sequentibus.

De iisdem & parè & caute loquendum, ac locutiones aliquot quibus frangitur sigillum sacramentale, num. 46. 47. 48. & 50.

Quomodo sine violatione sacramentalis sigilli Confessarius respondeat exprobrantibus: quod audiat non emendantem se, num. 49.

De nolente id sciri, dicendum non est: Talis est mihi confessus, nu. 54.

Sigilli sacramentalis obligatio exceptionem patitur: tum per licentiam reuelandi a Penitente datam Confessario: & qualis esse debeat talis licentia, num. 55. & quinque sequentibus.

Tum per reuelationem eidem Confessario factam independentem a confessione, num. 61.

Tum per ius petendi consilium, absque vlla detractione personae, num. 62.

Tum per notitiam aliam ab habita ex confessione, & quomodo, nu. 63. & 64.

Sigillum sacramentale 3. quoad casus in quibus ipsum non obstat reuelationi auditorum in confessione, & quoad illius obseruationem in ordine ad complicem. Lib. 3.

Sigillum sacramentale quando oritur ex confessione facta ab habente peccatum quod emendare non vult, num. 65. & 66.

Non sufficit ad ipsum sigillum, vt quis ad modum Confessarii, sed praesentet Confessario, & dicat, Aperi mihi in confessione, num. 67.

Quid agendum Confessario si ei obiciatur quod sigillum sacramentale violauerit, num. 68.

Sub idem sigillum cadit peccatum complicis in confessione detectum perinde ac proprium penitentis, de cuius licentia illud reuelare licet, ad correctionem eiusdem complicis, num. 72. & duobus sequentibus.

Obstat sigillum sacramentale ne Confessarius notitiam querat complicem ad eos corrigendos: non item ne Penitens Confessarii opera vratur in eum finem, num. 75. & duobus sequentibus.

Quando Confessarius teneatur complicem corrigere de licentia Penitentis: & hic vti illius opera, num. 78. 79.

Quando Confessario licet Penitentem corrigere, licet & eundem denunciare denunciatione paterna non iudiciali. Et quando liceat vti eiusdem opera ad corrigendum, licet & ad vitandum aliquod malum vel ad acquirendum aliquod bonum, num. 80. & 81.

Simonia Lib. 10. Simonia quaedam mentalis quaedam conuentionalis quaedam realis: & quid quaeque earum sit, num. 419.

An acquiritur per simoniam mentalis sit restituendum, num. 430.

Acceptum per simoniam non excusetur, tum iure naturali, exceptis duobus casibus, num. 432.

Restitui debet temporale datum pro spiritali hoc non accepto, num. 433.

Non est quidem iure inualida, merito tamen in foro externo non datur collatio spiritalis, non recepto temporali, nu. 434.

Iure humano non item naturali restituendum est cum fructibus ac quitum per quacumque simoniam realem numer. 435. & 436.

Spirituale simoniae acceptum resignari debet in manibus Superioris si resignabilis sit, num. 437.

Cui facienda sit restitutio rei temporalis per simoniam perceptam, num. 438. & 439.

Sodales Clerici se mutuo percussiones absolui possunt ab Episcopo suo, nisi percussio fuerit enormis, lib. 1. num. 251.

Solutio debiti. Lib. 10. Ex parte haeres obli gatur debita soluere tantum pro parte hereditatis, num. 59.

Solutio debiti non potest pro arbitrio differri, maxime legatorum piorum: quae illam requirunt vt ipsa profint defunctis, nu. 60.

Difficultas, An obligatio fit in conscientia soluendi debita quando superant hereditatem, num. 61.

Quando pater filiorum: socius socij: dominus serui: mercator, proximet debita soluere teneatur, num. 62.

INDEX RERVM

Stuprator. Lib. 10.
Suprator nihil tenetur puellae cuius stuprum peractum est de libe-
 ro ipsius consensu, nu. 326. Idque etiam si precibus & blanditijs
 ad consensum inducta sit, nu. 327. Nisi suprator advertere potue-
 rit, eam non consentire sed tantum ex verecundia, aut metu non re-
 sistere quantum debet, num. 328.
 Ad restitutionem tenetur qui per vim aut fraudem stuprum incole
 puellae, nu. 329. Et ad quam tenetur quando non intercessit pro-
 missio matrimonij, num. 330.
 Ad quam tenetur cum talis promissio intercessit, num. 331.
 Ad quod suprator tenetur, cum matrimonium promisit tantum au-
 mo deceptorio, num. 334. Et an tenetur aliquid restituere parti
 puellae stupratae, num. 333.
 Quid sit iudicandum in hac re, si ea quae vulgo putabatur virgo non
 fuerit. Quid idem de supratore qui obstrictus voto ingrediendi re-
 ligionem, auptias promisit puellae, num. 334.
Superbia.
 Adversus superbiam remedia, lib. 7. nu. 66.
Synderesis. Lib. 13.
Quid sit synderesis, nu. 48. Quodque aequat principij, esse pec-
 cati, nec errorem admittere, num. 49. & 50.
 Lumen est quod exingui non potest, in huius tamen potest ab effe-
 ctu illuminandi, num. 51. Et vnde proveniat tale impedimentum,
 num. 52.
T
Tempus sacrum. Lib. 14.
Peccatum commissum ex contemptu temporis sacri inde aggrava-
 tur mutando speciem, num. 47. Aggravatur eodem modo cum id
 committitur quod tunc fieri prohibitum est speciali praeccepto, n. 58.
 Ex temporis sacri circumstantia peccatum aggrauatur quidem non ta-
 men mutando speciem, nu. 59. & tribus seq.
 Nomine operis seculis in tempore sacro prohibiti non comprehen-
 ditur peccatum, num. 63. & 64.
Turpitude.
 Turpitude Clerici excusans ab excommunicatione percipientem i-
 plum, in ea deprehensum, lib. 7. nu. 225.
Tutor.
 Tutorem & testamenti executores de quibus oporteat interrogare
 in confessione, lib. 2. num. 38. §. 7.
V
Vagus.
Vagorum libertas eligendi Confessarium, lib. 1. num. 64.
Venatio. Lib. 10.
Animalium alia fera, alia mansueti, alia mansueti. Quodque
 venatio est iure naturali & gentium sit licita, aliquot modis ta-
 men licite prohibetur, lib. 10. num. 359.
 Venatio animalium non habentium dominum, nullam inducit obli-
 gationem ad restitutionem, num. 360. Inducit autem venatio ha-
 bentium dominum, & quando fera desinat habere dominum, n. 361.
 Quando sint, aut non sint restituenda animalia fera, in locis prohi-
 ditis capta, num. 362.
 Et quod esse possit excusatio a restitutione captorum per venationem
 quamvis non sit pariter a peccato, nec a restitutione damnorum il-
 latorum venando, num. 363.
 Excusatio a restitutione capti per venationem, siue ob consuetudinem
 antiquam, siue ob feram egressam ex loco in, quo venari prohibitum
 est, num. 364.
 Quando fera restituenda sit ei a quo vulnerata est, nu. 365. Et quando
 laqueo innoxia restitui debeat ei qui laqueum tendit, num. 366.
Via salutis. Lib. 2.
Salutis via in quibus consistat, & ratio vitandi periculum in ea,
 num. 182. & 183.
 Adversus tale periculum remedia, quibus vitandum est, periculum peccandi
 Ad operationem boni (in qua) ex parte consistit eadem (via) re-
 quiritur bona memoria, & sensus intellectus, num. 188.
 Itemque bona voluntas, nu. 189. Ad peccatum in quo consistit
 randum sit, & quae ad eam ex parte consistit, num. 190. & 191.
Vitatores.
 Vitatores habentes alicubi quatuordecim annos, vt Scholastici, & pre-
 fidarij militum, & alij, qui ad breve solummodo tempus domici-
 lium relinquunt, sit tenendum, num. 80.
 Vitatores privilegio Eugenij quarti possunt obire sacramenta in Pa-
 schate ubi se inveniunt, numer. 76.
 Cui confiteri possunt extra Pascha viatores peregrinantes, & difficultas
 de peregrinantibus sine Sacerdotis sui licentia, num. 77. & 78.
Vicarius. Lib. 1.
Vicarius generalis Episcopi ponitur in numero ordinariorum, &
 quis dicatur vicarius generalis, nu. 47.
 Vicarius foraneus Episcopi non est ordinarius. Est autem Vicarius la-
 rochi petrus, non item temporaneus, ibidem sub finem, num. 48.
 Vicarij generalis Episcopi iurisdicchio quibus modis cesset, num. 49.
 Contra abusum assumendi ignaros in Parochiarum Vicarios, nu. 15.
Volentia. Lib. 31.
Volentia quaedam est conditionata quaedam absoluta; haecque vo-
 luntati inferri potest tantum quoad actus ipsius extremos nu. 59.
 & 60.
 Eadem excusat a peccato, & a poena ei debita, num. 61.
 Exigit restitutionem tum ex parte voluntatis, tum ex parte facultatum
 exteriorum, num. 62.
 Quae ratione sit de illa ipsa iudicandum, num. 63.
Voluntas praesumpta.
Voluntas praesumpta proprij sacerdotis, seu quod non sine iudi-
 cii & rationibus praesumatur gratum habere suos apud alienum
 confiteri non sufficit ad acquirendam iurisdictionem in foro inter-
 no, lib. 1. num. 95.
Vsura. Lib. 10.
De nomine & definitione vsurae, num. 390. & 391.
 Eiusdem diuisio, & quid sit vsura interior, quid exterior, & quid
 mentalis, num. 392.
 Quid item vsura realis, eiusdemque diuisio in manifestam & in pallia-
 tam, nu. 393. Ac modi quibus vsura palliari solet, num. 394.
 Obligatio restituendi accepta per vsuram locum habet quantumvis
 solvens iuraverit se ea non repetiturum: & extenditur ad haeredes
 vsurarij, & ad fructus acceptorum, num. 395. & 396.
 De eadem obligatione haereditum notanda, 397.
 Quando contingat vsura mentalis, num. 398. & tribus sequentibus.
 Quatuor modi quibus contingere potest, vt mutator aliquid a mu-
 tuatario accipiat supra fortem, num. 402.
 Difficultas, an quando mutator lucrum praetendit ex mutuo, obliga-
 tio sit ad restitutionem si mutuatarius liberaliter ei donet, nu. 403.
 & 404.
 Generalis regula de obligatione ad restitutionem incurra ob coope-
 rationem in vsura exercenda, num. 405.
 De obligatione consulenti, iubentis, aut suadentis dare vt vsuram, vel
 prohibentis ne gratis mutuo detur, num. 406.
 Quando apud vsurarium pecuniam suam deponens tenetur ad resti-
 tutionem acquiritorum vsurarij, nu. 407.
 Quando tanquam cooperatores, ad vsurarium restitutionem tenean-
 tur domini temporales, iudices, aduocati. Quando notarij confi-
 ciant contractum, vel vsurarium instrumentum. Quando testes
 testificantur. Quando domini subscribentes. Quando negotiorum
 gestores. Quando tutores & curatores. Quando famuli vsurario-
 rum. Quando proxenetae, nu. 408. & quaeque sequentibus.
 Documenta quaedam de cooperatores vsurario, num. 414.
 Vsurarius non acquirit dominium rei acceptae per vsuram, neque eius-
 dem rei fructus, num. 415. & 416.
 Si ea non sit fructifera, acquisita ex illa non sunt restitutioni obnoxia,
 num. 417.
 Rem per vsuram acquisitam vsurarius vendens non transfert domi-
 nium: & ad quid valeat talis venditio, num. 418.
 Difficultas, An bona vsurarij sint hypothecata pro restitutione vsura-
 ri acceptorum, num. 419. & 420.
 Difficultas, An vsurarius possit & quatenus possit valide distrahere bo-
 na sua. Quod autem non possit acquisita per vsuram, num. 421. &
 duobus sequentibus.
 Altera difficultas, An restitui debeat acceptum ab vsurario, qui non est
 solvendo suis creditoribus, num. 424.
 An acceptum sit pretium aut mercedem, num. 425.
 An acceptum ab vxore & filijs, num. 426.
 An acceptum a genero in dorem vxoris, num. 427.
 An acceptum a creditore, qui ipsi vsurario pecuniam mutuum dede-
 rat, num. 428.
Vxor.
Vxor quatenus possit elemosinam facere, libro 4. num. 271. &
 duobus sequentibus, ac 276. sex sequentibus.

Deo Jesu Christo, aeterni Dei aeterno Filio, animarum nostrarum sponso suavissi-
 mo: ac ipsius beatissima Matri penitentium auxiliatrici misericordissima, honor
 sit & gloria in aeterna saecula, Amen.